

JAK ZASÁHL SYSTÉM

OČKOVÁNÍ

**DO ŽIVOTA
NĚKTERÝCH RODIN**

II.

Jak zasáhl systém očkování do života některých rodin II.
1. vydání, ver. 1.2, 2015
Vydává skupina rodičů a Svaz pacientů České republiky.
© Svaz pacientů České republiky

**V případě zájmu o citaci některého z příběhů prosíme nejprve kontaktujte
kvůli souhlasu rodičů pribehy.ocko@seznam.cz. Děkujeme.**

OBSAH

SLOVO ÚVODEM	6
PROSLOV MÍSTOPŘEDSEDKYNĚ SENÁTU	
PANÍ MILUŠE HORSKÉ	9
ROZHOVOR S PŘEDSEDOU NĚMECKÉ	
STÁLÉ OČKOVACÍ KOMISE JANEM LEIDLEM	12
VYJÁDRĚNÍ PANA PETERA TUHÁRSKÉHO	14
ČÁST I:	
POHLED NA PROBLEMATIKU OČKOVANÝCH	
A NEOČKOVANÝCH DĚTÍ V SR OČIMA ŘEDITELKY ŠKOLY.....	17
VÝPOVĚĎ UČITELKY Z MŠ	18
VYLOUČENÍ DĚTÍ ZE ŠKOLKY?	19
KRÁTKÝ PŘÍBĚH, PROČ UŽ NEOČKOVAT	22
JE TOHLE OPRAVDU FÉR?	24
ŘEDITEL A PANÍ UČITELKY NAŘÍZENÍ TAKY NECHÁPOU.....	26
ZAHLENĚNÍ 10 MĚSÍCŮ V ROCE.....	27
CHYBÍ VÁM MMR, DO ŠKOLKY VÁM DCERU NEVEZMOU	29
ÚPLNĚ OBYČEJNÁ RODINA.....	31
INDIVIDUÁLNÍ OČKOVACÍ PLÁN DO ŠKOLKY NESTAČÍ.....	33
NEPŘIJETÍ DCERY DO ŠKOLKY NAVZDORY POTVRZENÉ	
KONTRAIINDIKACI.....	36
ČÁST II:	
SOUVISLOST S POŠKOZENÍM PO OČKOVÁNÍ	
LÉKAŘI UZNALI.....	39
MIREČEK A MARTÍNEK – U OBOU DVOJČÁTEK	
PO OČKOVÁNÍ DG. AUTISMUS	41
ALEX A ERIK – DVOJČÁTKA: PO OČKOVÁNÍ U OBOU	
DG. DĚTSKÁ MOZKOVÁ OBRNA	43

DANIELEK – ŠOK S NÁZVEM EPILEPSIE, ASPERGERŮV SYNDROM.....	45
ZDENEČEK S DG. DĚTSKÝ AUTISMUS SE STŘEDNĚ TĚŽKOU SYMPTOMATIKOU	48
HONZÍČEK MĚL PO OČKOVÁNÍ SNÍŽENOU IMUNITU A ZEMŘEL NA NÁSLEDNOU INFEKCI!	50
PO HOLČIČCE NÁM ZBYLO MEMENTO LÉKAŘSKÝCH SPISŮ A ÚMRTNÍ LIST	52
ZORINKA – TĚŽKÁ HYPOTONIE PO OČKOVÁNÍ S NÁSLEDNOU SMRTÍ	54
KDYŽ SYNOVI JAROMÍROVI ZAČAL PRVNÍ ZÁCHVAT, ZHROUTIL SE MI SVĚT	57
YOUSEF MÁ Z OČKOVÁNÍ DĚTSKOU MOZKOVOU OBRNU	59
DANEČEK – SYNDROM PFAPA, NÁSLEDNĚ ATYPICKÝ AUTISMUS	61
ZÁNĚT MOZEČKU PO PRIORIXU	63
PO OČKOVÁNÍ AFEKTIVNÍ ZÁCHVATY KONČÍCÍ BEZVĚDOMÍM	67
VŽDY SE NA NÁS PŘIŠLA PODÍVAT SESTRA: „DOBŘÝ, DÝCHÁ...“ A OPĚT ODEŠLA	72
DOSTAT SPALNIČKY JE NORMÁLNÍ?.....	74
OBĚ MÉ DĚTI ŠPATNĚ REAGOVALY NA VAKCÍNU	77
ODKLÁDÁNÍ	80
ADÁMEK MĚL PO OČKOVÁNÍ VELKÝ OTOK NA NOŽIČCE	81
AŽ OČKOVÁNÍ PRIORIXEM BYLO ZLOMOVÉ.....	82
MUTISMUS	83
PRÝ JE TO NORMÁLNÍ	85
NIKDO NÁM NEVĚŘÍ	86
JENÍKŮV PŘÍBĚH – OBRNA LÍCNÍHO NERVU.....	89
PO OČKOVÁNÍ SE OBJEVILY NIKOL PETECHIE	91

OPAKOVANÉ ZÁNĚTY DÝCHACÍCH CEST	93
ZE STRACHU Z POSTIHŮ JSEM DÁL NECHALA	
DVOJČÁTKA OČKOVAT	94
SVÉ DĚTI UŽ OČKOVAT NENECHÁM	96
KDYBY BYL NÁŠ SYN NAOČKOVÁN S ROZMYSLEM, MĚLI BYCHOM ZDRAVÉHO CHLAPEČKA	97
SPOLEČNOST NÁS NUTÍ PROSIT	99
SOFIINA VOLBA	102
PEDIATR MĚ ZKLAMAL	104
ŠIMONKŮV PŘÍBĚH	106
OČKOVÁNÍ BEZ OHLEDU NA NEDONOŠENOST	
A KORIGOVANÝ VĚK	108
BOLESTIVÝ EKZÉM PO OČKOVÁNÍ	109
ZNÍŽENÁ IMUNITA PO OČKOVÁNÍ	111
LÉKAŘ SI UŽ SE ŠTĚPÁNEM NEVĚDĚL RADY	114
PROPLAKANÉ DNY I NOCI	116
HROZNÉ MĚSÍCE BEZMOCI	119
JOSÍFEK – ROZSÁHLÝ EKZÉM PO OČKOVÁNÍ	121
DR. MI VYHROŽOVALA UDÁNÍM NA PŘÍSLUŠNÉ ÚŘADY	123
NEZNALOST NEOMLOUVÁ	125
VÍM, ŽE NEJSME JEDINÍ, S KÝM LÉKAŘI TAKTO JEDNAJÍ ...	131
JANEK – REGRESE VE VÝVOJI	133
EVELÍNA – EKZÉM PO CELÉM TĚLE PO PRVNÍ	
APLIKACI INFANRIXU	136
O MÝCH DVOU DĚTECH A O MÉ NEVĚDOMOSTI	138
NEUTUCHAJÍCÍ NOČNÍ BĚSY A VYRÁŽKA VČETNĚ	
PETECHÍÍ PO APLIKACÍ VAKCÍNY MMR	139
NÁŠ BOJ S ATOPICKÝM EKZÉMEM	140
NEVĚŘTE PŘÍBALOVÝM LETÁKŮM – ŘÍKÁ LÉKAŘKA	142
OČKOVÁNÍ MĚLO MOU PLNOU DŮVĚRU, NEŽ	145

Vážené poslankyně, vážení poslanci,

dovolujeme si Vám předložit brožuru s příběhy dětí poškozených očkováním, která je pokračováním publikace „Jak zasáhl systém očkování do života některých rodin“. Důvodem jsou další a další příběhy rodin s negativní zkušeností s vakcinací.

Před Vámi je nyní projednávání návrhu novely zákona o ochraně veřejného zdraví, doporučeného senátem pod číslem sněmovního tisku 270/9.

Tento senátní návrh upravuje možnosti provozovatelů péče o předškolní děti a organizátorů akcí pro děti tak, aby se i nekompletně očkované děti mohly zapojit do dětského kolektivu bez sankcí pro provozovatele.

- » Mateřské školy by měly mít povinnost pouze zjistit stav očkování, aby v případě vzniku konkrétního infekčního rizika mohly správně zareagovat a přijmout vhodná protiepidemická opatření s ohledem na zdravotní stav dětí v kolektivu. Tato opatření vyplývají z ustanovení § 64 a § 69 zákona o ochraně veřejného zdraví.
- » Stejnou povinnost by měli organizátoři akcí pro děti. Podle nynější úpravy na výlet kratší než 5 dní neočkované děti smí, ale na delší výlet již ne. Pro takovou separaci očkovaných a nedoočkovaných dětí není žádný racionální důvod, zvláště pokud se děti běžně setkávají s ostatními ve škole.

Věříme, že touto změnou by se významně zmírnilo nynější napětí jednak mezi řediteli mateřských škol a rodiči, kteří se po zkušenostech s očkování bojí o zdraví svých dětí, ale hlavně mezi rodiči a pediatry, kteří musí očkování ze zákona provádět. Zodpovědnost za nežádoucí účinky vakcín podle nového občanského zákoníku již nenese lékař. Rodiče i přes negativní zkušenosti a obavy o zdraví svého dítěte, často pokračují v očkování právě kvůli přijetí dítěte do školky, aby mohli rodinu finančně zajistit příjmem obou rodičů a nezatěžovali stát nezaměstnaností. Bohužel, jak některé příběhy dokládají, mohou riskovat zdraví svého dítěte. Případně se tito rodiče rozhodnou dále neočkovat, avšak s vědomím hrozící pokuty za nesplnění zákonné povinnosti a dalších sankcí ve formě nepřijetí dítěte do kolektivu, ztráty zaměstnání a existenční nejistoty.

Přítom rodiče, ti, kteří jediní své dítě opravdu znají a zodpovídají za ně, pro ně chtějí jediné – zdraví!

ŽÁDÁME VÁS O PŘIJETÍ SENÁTNÍHO NÁVRHU NOVELY. ZDE JE NĚKOLIK DOBRÝCH DŮVODŮ:

- » Kvůli nastavenému systému může být **ohroženo zdraví stovek dětí ročně**.
- » Pediatři a ředitelé mateřských škol často neznají své pravomoci a povinnosti v nejasné situaci. Ta vyplývá z toho, že **zákon o ochraně veřejného zdraví a navazující zákony jsou plně legislativních chyb a nesrovnalostí**, jak dokládají soudní řízení nejen u našich, ale i evropských soudů. Více podrobností najdete ve vyjádření ústavní soudkyně Kateřiny Šimáčkové na stránce http://www.simackova.cz/index.php?option=com_content&task=view&id=32&Itemid=34
- » Stát, který očkování nařizuje, by měl převzít **odpovědnost za nežádoucí účinky**. Odpovídající právní úprava však stále chybí. Práci na odškodňovacím fondu potvrdil v médiích hlavní hygienik již v červnu 2014, teprve v lednu 2015 se začínalo s komparacemi s okolními státy, a ani po roce a čtvrt práce není návrh hotov. Ministerstvo avizuje, že zákon by mohl být platný až v roce 2017!
- » Kromě toho, že nepřiměřeně dlouho plánuje vypracování odškodňovacího systému pro poškozené očkováním, ustanovilo MZ ČR **Očkovací komisi**, která má zřejmě vydávat doporučení, možná i pracovat na novele o očkovacím systému. Komise má téměř tři desítky členů, za dobu svého trvání se sešla dvakrát, a jen svolat ji trvalo ministerstvu zdravotnictví téměř půl roku. Zdá se, že její práce bude jen těžko efektivní. Odvolávat se na výsledek práce komise je spíše alibismus, který **dětem nepomůže minimálně několik let**. Více podrobností z jednání komise najdete na odkazu <http://lp.cz/2015/07/denik-z-pracovni-komise-pro-ockovani-ii/>
- » Jak jste jistě zaznamenali, v září bude ministryně školství předkládat návrh novely školského zákona, který počítá se **zavedením povinného posledního roku předškolního vzdělávání**. Na tuto možnou změnu myslelo i ministerstvo zdravotnictví při přípravě novely zákona o ochraně veřejného zdraví. V důvodové zprávě k této novele se uvádí, že pro „zařízení, do nichž je docházka povinná, což může být např. poslední třída mateřské školy“, **omezení přístupu neočkovaných dětí neplatí**. Od roku tedy

2017 bude tedy pravděpodobně platit, že dítě, které dnes do školky nesmí, do ní najednou bude muset povinně nastoupit. Z toho mimo jiné vyplývá, že omezení přístupu nekompletně očkovaných dětí do školky není nezbytným epidemiologickým opatřením, nýbrž prostředkem, jak donutit rodiče za každou cenu dítě očkovat.

- » Další argumenty pro přijetí senátního návrhu včetně hygienicko-epidemiologické argumentace najdete v již zmíněné brožuře „Jak zasáhl systém očkování do života některých rodin“, která Vám byla doručena v tištěné podobě v červenci. Najdete ji také na odkazu http://www.pacienti.cz/brozura_ockovani_deti_v_cr_2015.pdf

Je zjevné, že práce na novele zákona, který by byl nejen ústavně legitimní, ale hlavně dostatečně tolerantní vůči dětem, kterým hrozí poškození vakcínami, bude trvat mnoho let.

Vy nyní můžete schválením senátního návrhu učinit právní úpravu vstřícnější k rodičům i dětem, aniž by došlo k nesouladu úpravy se souvisejícími zákony.

Proto prosíme, věnujte příběhům dětí velkou pozornost. V mnoha z nich lze vysledovat podobný scénář, bohužel často se špatným koncem. Obětí systému by nemělo být zdraví ani jednoho dítěte.

Děkujeme Vám za vstřícný a zároveň respektující postoj k těmto dětem a jejich rodinám – a za podporu senátního návrhu novely.

S úctou

MUDr. Magda Zálešáková a skupina rodičů
pribehy.ocko@seznam.cz

PROSLOV MÍSTOPŘEDSEDKYNĚ SENÁTU PANÍ MILUŠE HORSKÉ

NEJSEM PROTI OČKOVÁNÍ, ALE ODMÍTÁM VYSOKÉ POKUTY PRO ŠKOLY

Povinné očkování a způsoby jeho vynucování jsou témata, která aktuálně polarizují naši společnost. Vyvolává mnohé negativní emoce a rostoucí nedůvěru veřejnosti ve zdravotní politiku státu a způsoby rozhodování o ní.

Očkování rozděluje společnost proto, že rodičům dnešních dětí chybí korektní a věcné odpovědi na jejich otázky PROČ. Mají rodiče k dispozici důvěryhodné statistiky negativních důsledků očkování?

Přistupuje stát k rodičům takto? Milí rodiče, v zájmu vašeho dítěte a kolektivního zdraví je, abyste své zdravé dítě podrobili očkování. Jedná se o nezbytné minimum, protože...1), 2) a tak dále. V jednom z „x“ tisíc případů může mít očkování negativní důsledky. Nezříkáme se odpovědnosti a v případě jakýchkoliv zdravotních komplikací, které by byť jen mohly být způsobeny očkováním, od nás obdržíte maximální péči a pomoc.

«Předně chci podotknout, že není mým cílem zrušit povinnost očkování, ani zpochybňovat jeho odborné odůvodnění.»

zdravotních komplikací, které by byť jen mohly být způsobeny očkováním, od nás obdržíte maximální péči a pomoc.

Ne, stát přistupuje k dnešním rodičům takto: Milí rodiče, když nedáte dítě kompletně očkovat (a neptejte se proč, protože tomu stejně nerozumíte), tak vám jej nepřijmeme do školky. Do základní školy

už nekompletně očkování dítě dáte, protože povinnost základního vzdělání je pro nás důležitější, než povinnost očkování, ale zapomeňte na školy v přírodě či dětské tábory. A já jako stát určuji, aby za mě očkování hlídali ředitelé školek a škol, když nebudou, dostanou až 500 000 pokutu. A když by náhodou mělo očkování negativní dopady na dítě, je to, milí rodiče, váš problém.

A nyní podrobněji k důvodům, jež mne vedly k podání pozměňovacích návrhů, a jsem ráda, že Senát PČR je schválil. Předně chci podotknout, že není

mým cílem zrušit povinnost očkování, ani zpochybňovat jeho odborné odůvodnění. Z jednatřiceti vyspělých zemí Evropy, zakazuje dětem, které nejsou úplně naočkované, účast v mateřských školkách, dětských táborech či na školách v přírodě již pouze maximálně 6 států. Děti, které u nás nesmí na dětské tábory a na školy v přírodě, bez problémů mohou odjet na tyto akce do všech okolních zemí včetně Slovenska.

O to větším extrémem je ukládání povinností širokému počtu právnických a fyzických osob za to, že aktivně nebrání neočkovaným dětem vstoupit do dětských kolektivů a do dětských skupin. Vysokým sankcím jsou a mají být podle návrhu senátního tisku podřízováni nejen lékaři, ale také provozovatelé zařízení a pořadatelé akcí pro dětské kolektivy. Jedná se o politickou výrobu širokého spektra nepřátel neočkujících a nepřátel neočkovaných. Kdo by snad soucítit s neúplně očkovanými dětmi, ten bude pokutován. Vynucování povinného očkování u nás tímto získává celospolečensky a celoevropsky vysoce agresivní rozměr, který nelze přehlédnout.

Ministerstvem zdravotnictví nebyly předloženy žádné dokumenty, údaje či data, která by objektivizovala rozsah problému, který existuje s neúplně očkovanými dětmi. Nebyly konkretizovány ani cíle očkování, kterých dnes nedosahujeme a kterých dosáhnout musíme.

Rodiče nepotřebují mít medicínské vzdělání ani být špičkovými imunology na to, aby si uměli položit některé rozumné otázky. Když se dnes rodič zeptá, proč nesmí do mateřské školky dítě, kterému chybí očkování proti tetanu, rád by jen dostal od obhájců tohoto opatření rozumnou a přesvědčivou odpověď. Tetanus se totiž z člověka na člověka nepřenáší a nemocný proto nemůže nikoho nakazit. Pokud takovému rodiči odpovíme, že mu nepustíte dítě do školky pro ochranu jiných dětí, tak ví, že mu lžeme. Pokud mu odpovíme, že je vyhození ze školky je pro dobro jeho dítěte, tak v tom žádné dobro samozřejmě nenajde.

Proto v mém v pozměňovacím návrhu naleznete, aby byly úplně zrušeny sankce mateřským školám a provozovatelům dětských skupin za to, že přijmou neúplně očkované děti. Tyto sankce nejsou řádně odůvodněné. Novela

«Rodiče nepotřebují mít medicínské vzdělání ani být špičkovými imunology na to, aby si uměli položit některé rozumné otázky.»

navíc počítá s tím, že mateřské školy budou muset přijmout neúplně očkované děti do povinného posledního ročníku MŠ, takže kompletně i nekompletně očkované děti stejně budou sdílet prostory třídy či budovy.

Mateřské školy by měly mít povinnost pouze zjistit stav očkování dětí, aby v případě vzniku nějakého konkrétního infekčního rizika, mohlo být správně zareagováno a mohla být přijata vhodná opatření s ohledem na zdravotní stav dětí v kolektivu. Tento přístup je obvyklý v naprosté většině evropských zemí.

Dále jsem navrhla, aby byl zrušen zákaz účasti neúplně očkovaných dětí na školách v přírodě. Děti, které spolu běžně skoro každý den chodí do školy, nemá žádný racionální důvod navzájem separovat na krátkodobých společných pobytech. Toto opatření je zjevnou snahou státu trestat neočkující a neočkované za každou cenu všude tam, kde je to jen trochu možné. Takový přístup by měl senát zásadně odmítnout.

Cílem mých pozměňovacích návrhů, které nyní míří do Poslanecké sněmovny, je učinit vstřícný krok vůči rozhádané a pobouřené veřejnosti, který by otupil hroty vzájemných rozbrojů a který by napomohl vytvořit lepší podmínky pro zajisté pomalejší proces konstruktivní odborné i veřejné diskuse nad tímto celospolečensky citlivým tématem. Prosím, ať toto poslanci dobře uváží. Jsem přesvědčena, že snížení represí, pokut a sankcí zaměřených na provozovatele zařízení a organizátory dětských akcí, nepřinese vůbec nic hrozného a děsivého pro ochranu veřejného zdraví, jak někteří v médiích podouvají. Není žádný rozumný důvod tak neučinit. Důkazy máme všude kolem sebe v celé Evropě.

ROZHOVOR S PŘEDSEDOU NĚMECKÉ STÁLÉ OČKOVACÍ KOMISE JANEM LEIDLEM

POVINNÉ OČKOVÁNÍ PROTI SPALNIČKÁM NIC NEPŘINESE

Wirtschaftswoche dne 24.02. 2015 | rozhovor redaktorky Susanne Kutter, pořizený v souvislosti s epidemií spalniček v Berlíně.

Jak se dá zabránit epidemiím spalniček a také úmrtím na tuto nemoc, jak se to nedávno stalo v Berlíně, vysvětluje Jan Leidel, předseda Stálé očkovací komise (STIKO) v rozhovoru s Wirtschaftswoche.

WirtschaftsWoche: Pane Leidele, od té doby, co počet infikovaných spalničkami v Berlíně překročil 500 a nyní dokonce jedno dítě na tuto nakažlivou chorobu zemřelo, ozývá se volání po povinném očkování hlasitěji. Bylo by to správné opatření?

Jan Leidel: Ne, myslím si, že povinnost očkovat proti spalničkám nic nepřinese. Byla by z pohledu ústavního práva sporná, prakticky sotva proveditelná a ve sporném případě by dokonce přivedla na barikády i ty, kteří sebe nebo své děti vlastně dát očkovat chtějí. Tlakem se zde dosáhne málo.

WW: Od vás, jako od nejvyššího německého propagátora očkování, bych teď očekávala spíš bouřlivé výzvy pro vyšší nátlak na očkování. Odkud pramení Váš pesimismus?

JL: Nejsem pesimistický, ale realistický. Zákon na ochranu proti infekčním nemocem sice nabízí možnost povinného očkování. Nicméně skutečně pouze v případě závažných onemocnění. Například v případě pravých neštovic s úmrtností třetiny nakažených. Také v případě viru ebola bych si dokázal představit povinné očkování.

WW: Ale v případě spalniček ne?

JL: Ne, spalničky sice nejsou tak neškodné, jak si mnozí myslí, ale samozřejmě se ani nedají srovnávat s extrémně smrtelnými nakažlivými nemocemi. A i kdyby zde očkovací povinnost byla zavedena, jak bychom ji prosadili? Kdyby veřejné školky přestaly přijímat nenačkované děti, nastal by boom ve školkách waldorfských, které se na očkování dívají tendenčně, spíše kriticky.

WW: Nebyl by právě zápis do školy dobrou příležitostí k nařízení očkování?

JL: Ve skutečnosti ne, protože závislost školní docházky na očkování by byla v rozporu se zákonnou povinností chodit do školy. Někteří zástupci lékařů, pocházejí ze spolkových zemí bývalé NDR, navrhovali před několika lety, aby docházka do gymnázií byla podmíněna očkovaním. Volně podle hesla: Kdo chce patřit k elitě země, musí být očkovaný. To je ale nesmysl.

WW: Co by se podle Vás mělo udělat, aby se zabránilo podobným epidemiím spalniček, jaké jsou nyní v Berlíně, či před dvěma lety v Berlíně, Bavorsku a v okolí Kolína?

JL: Zápis do školy je dobrou příležitostí, aby se zjistilo, kdo je vlastně očkovaný. Takže se, naposledy v roce 2012, zjistilo, že 96,7% prvňáčků dostalo alespoň první dávku z obou očkování proti spalničkám. 92,4% dostalo dokonce obě dávky – jsou tedy proti spalničkám spolehlivě ochráněni. Tím jsme sice nedosáhli oné magické hranice 95% proočkovanosti, která by podle epidemiologických poznatků mohla zabránit epidemiím. Nicméně proočkovanost dětí v posledních letech stále kontinuálně roste.

WW: Kde je tedy v systému ono slabé místo, když je proočkovanost údajně tak skvělá?

JL: Za prvé jsou ta čísla poněkud zkreslená, protože 8% prvňáků jednoduše nepředloží očkovací průkaz. Tyto pravděpodobně neočkované děti do statistik nevstupují. V současnosti však nejsou skutečným problémem tyto děti, ale neočkovaní mladiství a mladí dospělí. Dospělí od ročníku narození 1970 a starší většinou spalničky sami prodělali, protože tehdy proti nim nebylo obvyklé očkovat. Jsou tedy imunní přirozenou cestou a před novou nákazou spalniček chráněni. Ale v případě lidí narozených po roce 1970 jsou v očkování největší mezery.

WW: A jak chcete tento problém řešit?

JL: Pokud by mou kanceláří proletěla víla, která by mi chtěla splnit jedno přání, pak bych ji požádal, aby pošeptala všem praktikujícím lékařům do ucha následující: totiž, aby se svých pacientů pravidelně ptali na jejich očkovací průkazy. A pokud nejsou očkovaní a jsou narozeni po roce 1970, měli by jim doporučit očkování proti spalničkám. S tím bychom mnoho vyhráli.

VYJÁDRĚNÍ PANA PETERA TUHÁRSKÉHO

K SITUACI OKOLO PŘIJÍMÁNÍ NEOČKOVANÝCH DĚTÍ DO MŠ NA SLOVENSKU

Vážené poslankyne, vážení poslanci,

rád by som vám v krátkosti priblížil právnú úpravu a situáciu okolo prijímania neočkovaných detí do materských škôl u nás na Slovensku a rozptýlil tak možné obavy niektorých z vás z prijatia pozmenovacieho návrhu senátu k práve prejednávanému zákonu o ochrane verejného zdravia u vás v Čechách.

Pokiaľ ide o prijatie do materskej školy musí mať dieťa potvrdenie od lekára o zdravotnej spôsobilosti. Zákon prikazuje, aby jeho súčasťou bola informácia o zaočkovanosti, ale samotnú zaočkovanosť nevyžaduje ako podmienku.

Zákon 355/2007 v §24 (6) hovorí:

V predškolskom zariadení môže byť umiestnené len dieťa, ktoré

- a) je zdravotne spôsobilé na pobyt v kolektíve,*
- b) neprejavuje príznaky prenosného ochorenia,*
- c) nemá nariadené karanténne opatrenie.*

Máme informácie, že niektorí propagátori očkovania individuálne presvedčali riaditeľky MŠ, a tie potom zverejnili na svojich webových stránkach požiadavku, že dieťa musí byť plne zaočkované. Ministerstvo zdravotníctva však následne zverejnilo stanovisko v ktorom potvrdilo, že zákon nič také nevyžaduje a neočkovanie nepredstavuje prekážku prijatia dieťaťa do škôlky. Podmienkou prijatia je len zdravotná spôsobilosť. V rámci každodennej prevádzky ešte MŠ nesmie prijať dieťa ktoré javí známky infekčného ochorenia. To je logické.

Hoci škôlka nemôže odmietnuť dieťa na základe neúplnej zaočkovanosti, problémom v súčasnej praxi je hlboká poddimenzovanosť MŠ – vždy je prijatých menej detí než sa hlási. To umožňuje riaditeľkám vyberať deti aj podľa nie objektívnych kritérií a navonok tvrdiť, že ostatné deti neboli prijaté „z kapacitných dôvodov“. Toto je však problém v mnohých oblastiach verejných vzťahov – netransparentné prostredie vždy vytvára riziko korupčného správania.

Pokiaľ ide o školy v prírode a podobné aktivity, situácia je nasledovná. U podujatí ktoré trvajú max. 4 dni, sú pravidlá voľnejšie a ani zaočkovanosť sa nevyžaduje. Pre menší rozsah byrokracie ide o formu aktivít ktorá je veľmi obľúbená medzi organizátormi.

Avšak u podujatí, ktoré trvajú 5 dní a viac, sú nastavené podstatne rozsiahlejšie byrokratické povinnosti organizátora medzi ktoré patrí aj dokumentovanie zaočkovanosti detí. Táto úprava je podľa nás nelogická. Nie je predsa možné, aby spoločný pobyt detí v trvaní 5 dní bol epidemiologicky tak mimoriadne odlišný od pobytu v trvaní 4 dni. A celkom určite predstavuje epidemiologicky slabšiu situáciu než je každodenný celoročný spoločný pobyt detí v predškolskom či školskom zariadení, kde sa zaočkovanosť nevyžaduje. Táto právna schizofrénia však nie je prekvapivá, pretože slovenský zákon o ochrane verejného zdravia je po nespočetných novelizáciách v mnohých ohľadoch nesúrodý.

Okrem toho, deti predsa nie sú jedinými potenciálnymi prenášačmi ochorení. Popravde, v našej spoločnosti absolútnu demografickú väčšinu tvoria dospelí, ktorí boli jednak očkovaní proti podstatne menšej skupine ochorení, a navyše ani proti tým nie sú pravidelne preočkovaní čiže o účinnej ochrane už dávno nemožno hovoriť. Pravidelné preočkovanie sa vykonáva len vakcínami proti zášktru a tetanu, a tie z princípu môžu chrániť len zaočkovaného človeka.

V prostredí MŠ a ZŠ na Slovensku sa sporadicky vyskytnú lokálne prepuknutia ochorení preventabilných očkovaním. Médiá o nich informujú. Zvyčajne ide o mumps alebo čierny kašeľ. Zasiahne rádovo jednotky detí a prakticky vždy ide o situáciu, kedy drvivá väčšina alebo dokonca všetky choré deti boli plne očkované. Toto je ďalšia indícia, že vyžadovať zaočkovanosť dieťaťa pre vstup do kolektívu je nezmyselné.

Mgr. Peter Tuhársky,
člen rady
Iniciatíva pre uvedomenie si rizík očkovania, o.z.

ČÁST I:

PŘÍBĚHY RODIN, JEJICHŽ DĚTI NEBYLY PŘIJATY
DO MŠ Z DŮVODU NEKOMPLETNÍHO OČKOVÁNÍ

POHLED NA PROBLEMATIKU OČKOVANÝCH A NEOČKOVANÝCH DĚTÍ V SR OČIMA ŘEDITELKY ŠKOLY

Občas si prečítam názory zverejnené v médiách súvisiace s očkovaním detí. Musím priznať, že obe moje deti boli zaočkované, keďže vtedy všetci „zodpovední“ svoje deti očkovali. Nezamýšľala som sa nad možnosťou neočkovať ani nad nejakými rizikami. Dnes však mám na to iný pohľad.

Môj názor je, že ak sa dnes stavíme demokraticky k výberu školy, škôlky, spôsobu stravovania či vzdelávania, mali by sme dať rodičovi priestor rozhodnúť sa, či svoje dieťa dá alebo nedá zaočkovať. Je to na jeho rozhodnutí a zodpovednosti. Alebo budeme rodičov, ktorí sa rozhodli neočkovať, považovať za opovážlivcov, revoltérov, ktorí si dovolili neuposlúchnuť nariadenie, a teda ich budeme trestať? Vlastne ani nie ich, ale ich ratolesti?

Som rada, že slovenská škola tento problém vlastne ani nerieši. Dieťa sa zapíše do školy, nikto nezistuje, či je alebo nie je zaočkované. Pokiaľ ide do školy v prírode či na lyžiarsky výcvik, potvrdenie vydá lekár. Doteraz sa u nás v škole ešte nikdy nestalo, že by došlo k nejakej epidémii či nejakej nákaze z dôvodu nezačkovania dieťaťa. A som tu na škole už pekných pár rokov... A my vlastne

«Mojím názorom je, že očkovanie – a teda aj neočkovanie – nie je len čiernobiela záležitosť a mali by sme to verejne priznať.»

ani nevieme, či sú všetky deti očkované. A vôbec, ako môže nezačkovované dieťa, ktoré ochorie na infekciu, nakaziť plošne zaočkovaných spolužiakov? Pokiaľ nie je zaočkované, ohrozuje azda iba samé seba, či nie?

V súčasnosti preferujeme návrat k prírode, zdravý životný štýl. Diskutujeme o vzťahovej výchove, ústupe od telesných trestov a o mnohých iných témach, ktoré sa ešte v nedávnej minulosti obchádzali, alebo k nim existoval celkom opačný prístup. Prečo by sa takáto zmena vnímania nemohla odohrať aj na pôde očkovania?

Mojím názorom je, že očkovanie – a teda aj neočkovanie – nie je len čiernobiela záležitosť a mali by sme to verejne priznať. Nech sa rodičia rozhodnú sami. Veď sme predsa demokrati, alebo...?

Vlasta L., riaditeľka školy Veľký Krtíš, SR

VÝPOVĚĎ UČITELKY Z MŠ

Přes 40 let jsem pracovala v mateřské škole jako učitelka. Poslední léta jsem si všímala, že se děti chovají prostě „jinak“. Není snad dítě, které by neprošlo

**«Není snad dítě,
které by neprošlo
logopedickou péčí.»**

logopedickou péčí. Jsou zde děti s autismem, málo obratné, hyperaktivní, ani soustředěnost není v pořádku. Paní učitelky si to vysvětlují tím, že se rodiče dětem málo věnují. Zarděnky a spalničky jsou paní doktorkou nově pojmenovávány jako „pátá a šestá nemoc“. Děti jsou přece očkované! Vlna těchto nemocí proběhne celou MŠ každý druhý rok. Osobně znám případ onemocnění černým kašlem u očkovaného dítěte v letošním roce. Jak je to možné? Nechápu to.

Další případ, který pozoruji ve svém bezprostředním okolí, je má vnučka. Kolem jednoho roku začínala žvatlat a bez problémů napodobovala zvířátka a vydávala jejich zvuky: ko-ko-ko, kykyryký, mňau, haf, bé... Brzy nato jsme doma pozorovali, že se její dovednost ztrácí a místo toho jenom „bzučí“. Nedovedli jsme si to vysvětlit. Od všech se nám dostávalo ujištění, že je to normální. Ani paní doktorka nebyla znepokojena. Na přihlášku do MŠ napsala, že je vnučka proočkovaná a „je potřeba procvičovat řeč“. Bylo jí zdůrazněno, že malá nemluví a přestala říkat i to, co uměla. Lékařka to prostě mlčky přešla.

**«Bylo jí zdůrazněno, že malá
nemluví a přestala říkat i to,
co uměla. Lékařka to prostě
mlčky přešla.»**

Jsem přesvědčená, že očkování má nepříznivý vliv na zdraví dětí.

Učitelka MŠ z Alberského Fradiště

VYLOUČENÍ DĚTÍ ZE ŠKOLKY?

Dcera Lucie, které je nyní 5 let, začala být očkovaná standardně dle povinného očkovacího kalendáře. Po očkování proti tuberkulóze následovalo očkování hexavakcínou. Po druhé dávce hexavakcíny měla dcera vysokou horečku, po třetí dávce měla měsíc trvající otok dolní končetiny se zarudlým a zatvrdlým místem vpichu. Doktorka konstatovala jen fakt, že to nic není, že nejhorší to bude po čtvrté dávce!(?) Čtvrtou dávku hexavakcíny už dcera nedostala.

Musím konstatovat, že toto byl pro nás první impuls, proč jsme se o očkování začali podrobně zajímat.

Já sama mám autoimunitní onemocnění (celiakii), u dcery byla ve 3 letech zjištěna genetická predispozice k tomuto onemocnění. Protože je nám z odborných zdrojů velmi dobře znám syndrom ASIA (autoimunitní syndrom indukovaný adjuvancií), obáváme se, že aplikace vakcíny (zejména „živé“ vakcíny proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím – MMR) může s určitým rizikem vést u dítěte s genetickou náchylností k autoimunitě k rozvoji takového onemocnění. Po dohodě s ošetřujícím pediatrem bylo proto u naší dcery

«Do školky byla dcera řádně přijata a již 2 roky ji navštěvuje. Dokladem o očkování bylo potvrzení pediatra, že dcera nemá očkování proti MMR ze zdravotní indikace.»

očkování MMR odsunuto do doby, kdy bude imunita dítěte lépe vyvinuta (tj. mezi 10–12 rokem) a je pravděpodobné, že se s tímto očkováním lépe vyrovná.

Do školky byla dcera řádně přijata a již 2 roky mateřskou školkou navštěvuje. Dokladem o očkování bylo potvrzení pediatra, že dcera nemá očkování proti MMR ze zdravotní indikace. Tento doklad byl do současné

doby považován za řádný. Teď však již není, přestože doklad naprosto splňuje zákonná nařízení (např. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/14, odst. 93-97). Ředitelka mateřské školky chce doložit nový doklad o očkování (přestože ji k tomu neopravňuje žádná zákonná norma platná v České republice). Ředitelku k tomu vedou obavy z možných sankcí z hygieny. Poslední rok předškolní docházky je tak díky tomu u dcery nepochopitelně ohrožen hrozícím správním řízením o vyloučení dítěte ze školky pokud nedoložíme

nový doklad o kontradikci k očkování, který bude ředitelka mateřské školky považovat za dostatečný.

My, jako rodiče, považujeme toto jednání za šikanující, diskriminační a vůči dítěti za bezcitné.

Syn Petr (3 roky) byl na základě doporučení specializovaného očkovacího centra (s ohledem na projev nežádoucích účinků po očkování u první dcery a s ohledem na autoimunitní onemocnění v rodině) očkovan v souladu

«Ředitelka mateřské školky chce doložit nový doklad o očkování...»

s individuálním očkovacím plánem vakcínou Infanrix (černý kašel, záškrt, tetanus). Další očkování proti obrně a MMR mělo následovat. První dávku Infanrixu dostal syn ve věku 18ti měsíců,

po té postupně další dvě dávky po půl roce. Do té doby zdravé dítě začalo marodit. Měsíc po prvním očkování dostalo dítě angínu (v příbalovém letáku vakcíny je toto zmiňováno jako méně častý nežádoucí účinek). Měsíc po druhém očkování bojoval syn s infekcí horních cest dýchacích, následoval zánět průdušek (dle příbalového letáku taktéž uvedeno jako méně častý nežádoucí účinek), měsíc po třetí dávce lékař u dítěte diagnostikoval zánět průdušek, zápal plic, další zánět průdušek a počínající zápal plic následoval. U syna se také projevovala velká dušnost bez antihistaminik nezvladatelná, bylo u něj zjištěno virově indukované astma bronchiale a alergie na traviny. Z posledního zánětu průdušek se Petr zotavoval půl roku, což představovalo pro celou rodinu velmi náročné období.

Protože jsme přesvědčeni, že tento stav u syna způsobilo očkování (spojitost mezi vývojem zdravotního stavu dítěte po prodělaném očkování je zcela zřejmá), další očkování jsme odmítli do doby, než u syna bude provedeno důkladné imunologické vyšetření.

Přestože byl u našeho syna stanoven individuální očkovací plán a ošetřující pediatr tento fakt uvedl v potvrzení vydané mateřské školce, ředitelka mateřské školky synovi návštěvu mateřské školky neumožnila, resp. nás na základě pozměněného doporučení od hygieny (které však, dle pozdějšího vyjádření hygieny, ani nebylo určeno ředitelce MŠ, ale pracovníci krajského úřadu a bylo pouze obecným doporučením jak postupovat při přijímání dětí do MŠ, nikoliv již dětí přijatých) přiměla ke stáhnutí syna z MŠ.

Tato situace (kdy jedno dítě školku kvůli individuálnímu očkovacímu plánu navštěvovat nemůže a druhému dítěti hrozí po dvouleté docházce z důvodu neúplného očkování ze zdravotní indikace vyloučení z mateřské školky) je pro rodinu velkou komplikací. Mně, jako matce, znemožňuje návrat na zaručenou pracovní pozici u současného zaměstnavatele a nutí mě stát se žadatelem o sociální dávky.

Zdraví dětí je ale pro nás na prvním místě a proto jsme ochotni tuto, v demokratickém státě, nesmyslnou a diskriminující praxi přijmout a poprat se s ní!

Nutno podotknout, že tato situace vznikla na základě ještě ani ne schválené novely Zákona o ochraně veřejného zdraví, kterou později ve své původní podobě druhá komora parlamentu neakceptovala. Je až nepochopitelné, jak negativně do běžného života rodiny může zasáhnout jednání veřejné správy.

«Přestože byl u našeho syna stanoven individuální očkovací plán a ošetřující pediatr tento fakt uvedl v potvrzení vydané mateřské školce, ředitelka mateřské školky synovi návštěvu mateřské školky neumožnila...»

maminka Klára N.

KRÁTKÝ PŘÍBĚH, PROČ UŽ NEOČKOVAT

Od dětství jsem byla rodiči vedena k důvěře v medicínu a lékaře, tudíž když mi synova pediatrička sdělila, že musím syna nechat naočkovat dle zákonem stanoveného očkovacího kalendáře, poslechla jsem ji – bez toho, abych se detailně zajímala, co vlastně očkování pro malé bezbranné tělíčko znamená a jak katastrofální následky může toto rozhodnutí mít.

V roce 2009 jsem přivedla na svět své první dítě, zdravého a roztomilého chlapečka Sebínka K. Hned v porodnici jej za mými zády naočkovali proti tuberkulóze. Po návratu z porodnice postupně následovalo očkování hexavakcínou ve 4 dávkách, kdy jsem byla pediatričkou upozorněna, že se může u syna objevit horečka, což je normální reakce, a že mám kdyžtak nasadit Nurofen. Syn měl po každé dávce hexavakcíny reakci v podobě horečky a neutišitelného pláče. Navíc se při „pasení koníčku“ začal hlavičkou hodně vytáčet na pravou stranu, takže jsme začali chodit na rehabilitace.

Následovalo očkování proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám (MMR). To celé naší rodině převrátilo život naruby! Po tomto očkování syn plakal opět v horečkách celé hodiny žalostným neutišitelným pláčem. Do tohoto osud-

«... stala se z něj nereagující „hadrová panenka“ nepřítomně se dívající do prázdna.»

ného očkování byl syn zcela zdrav, pár dnů po očkování však prodělal dvě angíny s antibiotiky za sebou, následovaly průjmy. Pak přišlo přeočkování MMR, opět dostal horečky a stala se z něj nereagující „hadrová panenka“ nepřítomně se dívající do prázdna. Během následujících dnů, týdnů a měsíců nastal u syna regres ve vývoji – jakoby ze dne na den všechno, co se doposud naučil, zapomněl. Přestal chodit na nočník, přestal jíst lžící a z mého milovaného syna se stalo zcela cizí dítě – dítě, které ztratilo zájem o okolí, jehož zrakový kontakt byl najednou nulový, dítě, které ztratilo svoji slovní zásobu a přestalo komunikovat. Pro mě jako matku byl nejhorším okamžikem, když můj chlapeček přestal reagovat na můj hlas, přestal se mi dívat do očí a přestal mi říkat „mami“! Krutá diagnóza zněla „dětský autismus“.

V roce 2012 se mi narodila dcera Timejka K. V této době již naštěstí bylo zrušeno v porodnici povinné očkování proti tuberkulóze. Povinnou hexavakcínou ve 4 dávkách jsem nechala dceři dát i přesto, že jsem trnula hrůzou, že

by mohla mít negativní reakci. Když bylo dceři 15 měsíců a dle očkovacího kalendáře měla mít naočkovánu 1. dávku MMR, rozhodla jsem se, že nebudu riskovat, že tato vakcína ublíží i mému druhému dítěti, a tudíž jsem ji naočkovat nenechala. Riziko, že dcera onemocní jednou ze tří dětských nemocí, které jsme my rodiče běžně prodělávali, je pro mě jako matku mnohonásobně menší než riziko, že toho očkování spustí autismus i u mého druhého dítěte.

Brzy mi bude končit rodičovská dovolená, a tudíž se mám vrátit do zaměstnání, které jsem vykonávala před nástupem na mateřskou dovolenou. Abych dceři zajistila vzdělání po dobu, kdy budu v práci, jsem podala přihlášky do 2 mateřských škol. Vzhledem k tomu, že u vakcíny MMR není stanoven termín, do kdy má být 1. dávka podána (je pouze doporučen věk 15 měsíců), jsem neví-

«Pro mě jako matku je nejdůležitější zdraví mého dítěte, tudíž nevystavím dceru možnému riziku, jen abych já mohla do práce a ona do školky!»

děla důvod pro nepřijetí. Dcera však nebyla ani zařazena do přijímacího řízení z důvodu nesplnění zákonem stanoveného očkování. Neuspěla jsem ani s odvoláním. Vzhledem k tomu, že nemáme k dispozici hlídací babičku, zbývá mi jediná možnost: zůstat s dcerou doma a vzdělávat ji sama mimo kolektiv vrstevníků do té doby, než půjde do školy – s dětmi, se kterými se nesmí potkat ve školce, ale ve škole naopak bude muset, s dětmi, se kterými se potká-

vá na dětských hřištích, v dětských centrech a na koupalištích. Místo toho, aby dcera trávila čas s vrstevníky, bude ho trávit jen se mnou a každý měsíc spolu budeme stát ve frontě na Úřadě práce s haldou formulářů na sociální dávky.

Pro mě jako matku je nejdůležitější zdraví mého dítěte, tudíž nevystavím dceru možnému riziku, jen abych já mohla do práce a ona do školky!

POZNÁMKA NA KONEC:

Z jedné mateřské školy se mi ozvala zástupkyně ředitelky, která mi sdělila, že pokud projde Poslaneckou sněmovnou pozměňovací návrh ze Senátu, který bude umožňovat vstup do mateřských škol i nekompletně očkovaným dětem, bude moci být dcera dodatečně přijata...

Silvie M.

JE TOHLE OPRAVDU FÉR?

Dcera Kateřina, narozená v říjnu 2012, byla očkována dle očkovacího kalendáře. Asi v 8 měsících věku jsme začali navštěvovat očního lékaře kvůli šilhání, které nikdo nedával do spojitosti s očkováním – a které částečně trvá doteď. Dále má dle oční lékařky poruchu inervace vnějšího přímého svalu, jeden z typů obrny. Její levé oko se nedokáže podívat směrem do vnějšího koutku, a tak otáčí celou hlavu. Nyní je čerstvě po kontrole na očním a byly jí doporučeny brýle na stálé nošení.

Po 12. měsíci věku začala mít dcera zažívací potíže, začala trpět zácpou, která trvá dodnes. Stolicí má jednu za 3–4 dny, vyprazdňuje se velmi obtížně, většinou má na stolici krev z prasklin na konečniku. Někdy musíme použít glycerinové čípky, ale často ani ty nepomůžou. Zadeček má bolavý a začínají se jí tvořit hemeroidy. Nyní má podstoupit gastroenterologické vyšetření a dále vyšetření na alergologii.

«Po 12. měsíci věku začala mít dcera zažívací potíže, začala trpět zácpou, která trvá dodnes...Nyní má podstoupit gastroenterologické vyšetření a dále vyšetření na alergologii.»

Vzhledem k těmto zdravotním problémům jsem se rozhodla dočasně zastavit další očkování, konkrétně vakcínou Priorix (proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím), která nás čekala. Na střevní potíže mé dcery nepomáhají ani doporučené léky, ani alternativní léčba. Zácpa je ovšem věc, která by se měla řešit, protože nefunguje-li střevo, které je zásadní částí imunitního systému, je imunita dítěte oslabená a očkování by jej mohlo nadměrně zatížit. Nejprve je

potřeba tento problém vyřešit, a až pak očkovat. I přesto náš pediatr trvá na očkování vakcínou Priorix a bez ní nám nepotvrdil přihlášku do mateřské školy. Ani tak se nevzdáme, podáme odvolání a budeme doufat, že dcera dostane „povolení vstoupit do kolektivu“.

Je tohle opravdu fér? Vyřadit dítě z kolektivu kvůli nedoočkování odůvodněného stavem imunitního systému? Je opravdu fér, že při nepřijetí dítěte do mateřské školy kvůli nedoočkování je mně, matce, odebrána možnost pracovat a zajistit své rodině příjem? Moji rodiče zemřeli na rakovinu a já zdraví svého dítěte rozhodně nepodcením a nebudu ho očkovat, pokud není zdravé.

«Moji rodiče zemřeli na rakovinu a já zdraví svého dítěte rozhodně nepodcením a nebudu ho očkovat, pokud není zdravé.»

maminka Jiřina A.

ŘEDITEL A PANÍ UČITELKY NAŘÍZENÍ TAKY NECHÁPOU

Jsem maminkou dvou holčiček, tříleté Emičky a roční Jitušky. Bydlíme v malé obci s cca 850 obyvateli, máme tady vlastní školku i první stupeň základní školy. Emička má očkování hexavakcínou ve schématu 2+1, první dávku dostala ve 4 měsících.

Jelikož Emička od půl roku trpí mírným atopickým ekzémem, rozhodla jsem se očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím (MMR) odsunout na co nejpozději, protože mi nikdo nedá záruku, že se to po očkování ještě nezhorší a nepřidají se další problémy. Netušila jsem ovšem, jaký problém vyvstane! Při zápisu do mateřské školky mi pan ředitel rovnou řekl, že moje dítě bohužel přijmout nemůže, protože podle zákona musí mít všechna povinná očkování, mezi než MMR patří – jinak by prý dostal vysokou pokutu, a to si jako malá škola spojená s mateřskou školkou opravdu nemůže dovolit. Mezi řečí mi pan ředitel i paní učitelky řekli, že sice toto nařízení nechápu, obzvláště to, jak by neočkované dítě mohlo nakazit očkované, ale že s tím bohužel nic nenadělají, že zákon je zákon a každoroční inspekce je velmi přísná.

«Jak jí mám vysvětlit, že do školky nemůže, protože nemá očkování – aby nenakazila děti, se kterými si stejně hraje, ale ve školce že je to něco jiného. Také se ptám: proč?»

Doma jsem se tedy pustila do studia zákona, kde se přímo uvádí, že horní hranice očkování MMR vakcínou není stanovena. Ani toto ale pana ředitele nepřesvědčilo, prý by to u inspekce neprošlo.

Naši Emičku tedy nepřijali. Obrečela jsem to. Protože to těšení malé holčičky, jak bude chodit s ostatními dětmi, se kterými si hraje na hřišti a navštěvuje je doma, to těšení je tak

velké – a já jí ho musím pokazit. Jak jí mám vysvětlit, že do školky nemůže, protože nemá očkování – aby nenakazila děti, se kterými si stejně hraje, ale ve školce že je to něco jiného. Také se ptám: proč?

Miša R.

ZAHLENĚNÍ 10 MĚSÍCŮ V ROCE

Chci se podělit s naším příběhem o očkování. Dcera Hanička V. se narodila císařským řezem 16 dní před plánovaným termínem porodu. Byla velmi plačtivá a trpěla na bolesti břicha, nezávisle na tom, co jsem jedla nebo pila.

První – a také poslední – očkování hexavakcínou proběhlo v jejích dvou a půl měsících.

V ten den večer plakala intenzivně asi hodinu, ale pláč byl jiný než obvykle. Zarudnutí a zatvrdnutí v místě vpichu měla asi jeden měsíc. Přesto, že jsme problematiku ohledně očkování i neočkování sledovali, tak nás v té době nenapadlo, že by mohlo jít o nežádoucí účinek vakcíny..

«Zvláštní je, že všechny komplikace začaly současně, měsíc a půl po prvním očkování.»

V době, kdy byly dceři přesně čtyři měsíce, poprvé onemocněla. Byla zahleňená zelenou rýmou. Navštívili jsme její dětskou lékařku, protože u tak malého miminka jsme si nevěděli rady. Měla zalepená očička, ucpaný nos a hlavně ji nešlo

kojit, protože nemohla dýchat. Mimo jiné jsme se zmínili, že pozorujeme pár dní i záškuby v levé ruce. Lékařka nás okamžitě poslala na vyšetření k neurologovi, a ten hned do nemocnice na pozorování. Dostali jsme stop očkování. Vyšetření v nemocnici naštěstí dopadlo dobře, následovala ještě kontrola, aby se vyloučila epilepsie.

Od té doby dcerka také špatně spala v noci. Budila se každou hodinu, ačkoli do té doby se budila jen jednou za noc, převážně nad ránem na kojení. Časem se přidal i ekzém, až ho měla po celém těle. Zelená rýma byla trvalá. Někdy horší, někdy slabší, ale neustupovala.

Ani ne za rok jsme se měli objednat do očkovacího centra na konzultaci a na následné doočkování. V nemocnici nám sdělili, že tím, že byly při prvním dávkce potíže, nebude nás již očkovat naše pediatrička. Dcerka byla během té doby asi dvakrát nemocná a stále měla hustou zelenou rýmu. Tudíž jsme ji

očkovat odmítli. Poté jsme čekali další tři měsíce, než bylo volné místo v očkovacím centru. Odtud nás ale poslali zpět k naší dětské lékařce. Kocourkov. Uběhl rok od první návštěvy v nemocnici a my si během té doby uvědomili, že z dalšího očkování máme strach.

Zahlenění přetrvává stále, deset měsíců v roce. Převážně v červenci a srpnu je bez rýmy. Zvláštní je, že všechny komplikace začaly současně, měsíc a půl po prvním očkování. Naštěstí skutečně vážné potíže, o kterých jsme slyšeli buď právě v nemocnici nebo z okolí od známých, jsme řešit nemuseli. Ani pokuta ani kontrola se u nás nekonala.

Nyní má dcerka tři roky, do školky ji nevzali. Neodvolali jsme se. Paní ředitelka nám sdělila už před zápisem, že ji nepřijmou. Nyní musíme zvažovat alternativu. Lesní školka stojí pět tisíc korun měsíčně. Nemáme ji v místě bydliště a znamená to pro nás pořídit si další auto.

**«Nyní má dcerka
tři roky, do školky
ji nevzali.»**

Situace kolem nepřijetí do MŠ a do dětských táborů je nespravedlivá a nepřiměřená, nechápeme ji. Argumentace, proč dítě nepřijmout, nám přijde neopodstatněná. A už vůbec nechápeme, proč ve většině státech západní Evropy, a dokonce i na Slovensku, to problém není, ale u nás ano. Vysvětlí nám to někdo?

Myslíme, že informací ohledně problematiky je už více než dost a naše odborná i politická veřejnost by se k nim měla objektivně vyjádřit, a ne jen vydávat zákazy, příkazy a hrozit sankcemi.

S pozdravem

rodice Stanický V.

CHYBÍ VÁM MMR, DO ŠKOLKY VÁM DCERU NEVEZMOU

Jmenuji se Hana, je mi 36 let a mám dnes již skoro tříletou holčičku Nelinku. Dcera se narodila po bezproblémovém těhotenství plánovaným císařským řezem. Kromě lehčí žloutenky byla fyziologickým novorozencem, plně kojená. Ve věku 6 týdnů se dcerce začaly ve stolici objevovat nitky krve, hleny a také vyrážka na kůži,

což poukazovalo na možnou přítomnost alergie na bílkovinu kravského mléka. Jelikož u takto malých dětí nelze provést spolehlivý krevní test na potvrzení alergie, musela jsem se spolehnout na svoje pozorování a disciplínu. Dala jsem

«Tenkrát jsem ještě netušila, že vakcíny mohou obsahovat rezidua kaseinu, na který má dcera pravděpodobně alergie.»

se cestou eliminační diety, což znamená, že jsem ze svého jídelníčku vyloučila veškeré mléčné bílkoviny, abych dceru mohla kojít. Po několika týdnech se nám podařilo dostat projevy alergie relativně pod kontrolu – vyrážka zcela zmizela. Nicméně v 9 týdnech přišlo první očkování hexavalentní vakcínou Infanrix Hexa – a bohužel také vakcínou proti pneumokokům Synflorix.

Dcera zvládla očkování bez závažných nežádoucích účinků, nicméně byla několik dní plačtivá a místa vpichu měla lehce zarudlá a na omak tvrdá. Tenkrát jsem ještě netušila, že vakcíny mohou obsahovat rezidua kaseinu, na který má dcera pravděpodobně alergie. Reaguje i na stopové množství kravské bílkoviny v mateřském mléku, o čemž jsem se několikrát nechtěně přesvědčila, když jsem snědla něco, v čem byla bílkovina kravského mléka skryta. Dcera byla očkována i přesto, že ještě vykazovala akutní projevy alergie. Absolvovali jsme kompletní očkování v souladu s očkovacím kalendářem ve schématu 3+1. Zhruba v půl roce se dce-

«Dcera byla očkována i přesto, že ještě vykazovala akutní projevy alergie.»

ři objevil atopický ekzém, a to i přesto, že jinak byla při dodržování diety v pořádku. Trpí zvláštní formou atopie, tzv. keratosis pilaris. Dcera ji má zejména na tvářích, pažích a stehnech. Jsou to červené pupínky, kde je kůže na omak drsná a jakoby až s akné. Bohužel to vypadá, že tohle má navždy. Proto jsem se rozhodla v další vakcinaci nepokračovat, abych její stav ještě nezhoršovala.

Začala jsem studovat různé vědecké informační zdroje a jako chemik jsem se dostala do přímého kontaktu i s lidmi, kteří se problematikou dlouhodobě zabývají. Dospěla jsem k názoru, že očkovací kalendář je velmi nevhodně nastavený, navíc nebere v úvahu individuální stav každého dítěte. Také si myslím, že pediatri často nemají potřebné informace, aby byli schopní zvážit poměr riziko/benefit očkování a případně stanovit individuální očkovací plán.

Dětská lékařka nám řekla, že dceři chybí očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím (MMR) a do školky nám ji z toho důvodu nevezmou. Nevadí mi to, jelikož čekáme druhé dítě a dceru si tím pádem mohu nechat doma, ale není to správné ani logické – a vůči dceři je to nespravedlivé. Celkově mám k očkování spoustu otázek, na které mi nikdo nedokázal odpovědět natolik přesvědčivě, aby mě o vakcinaci za každou cenu přesvědčil. Naopak – druhé dítě, s ohledem na fakt, že je také potenciální alergik, očkováno prostě nebude. Snad v případě, že se očkováním začne někdo konečně seriózně zabývat, změní se podmínky (očkovací kalendář) a také příslušná legislativa, abych nemusela své dítě vystavit zbytečným zdravotním rizikům. Jelikož jsem pracovala jako medicínský reprezentant, bohužel vím, jak se dělá obchod ve farmaceutickém businessu. Je mi tím pádem je jasné, že opravdu seriózní vědecká – penězi neovlivněná – diskuse takřka není možná...

«... vůči dceři je to nespravedlivé.»

Ing. Anna K., M.Sc.

ÚPLNĚ OBYČEJNÁ RODINA

První dcera, Elenka, se nám narodila v roce 2009. Jako všichni rodiče, i my jsme chtěli pro její zdraví to nejlepší. Aniž bychom měli objektivní informace, pouze po poučení od lékaře, jsme nechali dceru očkovat dle kalendáře – tzn. hexavakcínou. K té jsme přidali Synflorix. Osobně mi bylo divné, že se očkuje, když ještě neměla zcela zhojené očkování po TBC na ramínku, ale pan doktor mě ujišťoval, že je to místní reakce a nebrání aplikaci další vakcíny. Po třetí dávce začaly problémy s velkým zahleněním a neklimdem.

Po změně lékaře jsme další zákonem stanovené povinné očkování začali oddalovat. Zahlenění přetrvávalo a prokázala se snížená slizniční imunita. Přesto ani tento fakt paní doktorka neuznala jako nežádoucí účinek a doporučila očkovat dál, kvůli školce. Se zdravotními problémy se Elenka potýká doposud. Hledáme způsoby, jak jí pomoci, protože stav, ve kterém se nachází, je pro nás nepřijatelný.

«Zahlenění přetrvávalo a prokázala se snížená slizniční imunita. Přesto ani tento fakt paní doktorka neuznala jako nežádoucí účinek a doporučila očkovat dál, kvůli školce.»

V roce 2013 se nám narodila druhá dcera, Sabinka, a okamžitě jsme věděli, že chceme očkování posunout minimálně do jejího půl roku. Hledali jsme informace o prospěšnosti očkování a rozhodovali se, jak dál. Čím víc relevantních informací jsme měli, tím víc jsme očkovat prozatím nechtěli. Ve třech měsících začala mít Sabinka potíže se středoušními záněty O to více jsme nechtěli zatěžovat její imunitní systém a vystavovat ji riziku nežádoucích účinků. Častější nemocnost mladší a zdravotní potíže starší holčičky vedly k tomu, že jsme neměli jediný mě-

síc, kdy by byly obě zdravý, a my mohli s mladší dcerou podstoupit vakcinaci. V tomto čase jsme se dostávali k dalším a dalším zprávám o této problematice, které významně přispěly k našemu čím dál pevnějšímu přesvědčení, že dál očkovat nebudeme.

Lékařů si vážíme, ale Elence s jejími zdravotními problémy pomoci nedokázali. Po malých krůčcích se nám alespoň alternativními metodami daří dceru zbavovat zahlenění, zmenšily se jí uzliny na krku a celkový psychický stav je o poznání lepší. Také u druhé dcery se snažíme podporovat přirozenou imunitu a zakládáme si na zdravém životním stylu – což je v tomto státě v podstatě trestné! Jsme diskriminováni kvůli našemu přesvědčení, které nikdy nikdo rozumnými argumenty nevyvrátil, ač jsme přístupni diskuzi.

Velký problém nastal s přijetím druhé dcery do školky. Po negativním rozhodnutí paní ředitelky jsme napsali odvolání na krajský úřad. Ten sice vrátil rozhodnutí zpět, ale jen z důvodu nedodržení postupu při zamítnutí žádosti. Tu paní ředitelka provedla dle pokynu a vydala nové záporné rozhodnutí. Jsme teď jako rodina postaveni do velmi složité situace, a to jak z finančního, tak ze sociálního pohledu. Sabinka má sice právo na vzdělávání, ale do mateřské školy přijata není. Má právo dýchat stejný vzduch jako ostatní děti, ale kvůli našemu přesvědčení je tak diskriminovaná, že si s nimi nemůže hrát.

«Jsme teď jako rodina postaveni do velmi složité situace...»

rodiče Eva a Petr Z.

INDIVIDUÁLNÍ OČKOVACÍ PLÁN DO ŠKOLKY NESTAČÍ

Na úvod bych ráda napsala, že v dřívější době, jako bezdětná, jsem byla velkým přívržencem očkování. Nechápala jsem ty, kteří se nechtěli nechat naočkovat vším, co bylo na trhu dostupné, chřipkou počínaje a meningokokem konče. Ale člověk se vlivem událostí mění, a mění i své názory.

O očkování jsem se začala více zajímat teprve s narozením první dcery. Stále však jsem byla přesvědčená, že nemůže ublížit, věřila jsem lékařům. Dbali jsme na to, aby v době očkování byla dcera naprosto zdravá, stejně jako celá rodina. Očkování snášela celkem dobře, až na poslední dávku Priorixu. Zřejmě toto byla ta pověst-

«Od lékařky máme napsán individuální očkovací plán a potvrzen atopický ekzém. Nestačí to. Musí být uvedena formulka, že dítě má TRVALÉ kontraindikace... Jelikož se prý vakcinaci podrobují i onkologicky nemocné děti, je to „naše“ onemocnění vlastně „prkotina“.»

ná poslední kapka – dceři se naprosto zhroutil imunitní systém. Pár dní po očkování dostala ošklivý kašel, šla z virózy do virózy, až vše skončilo zánětem mozkových blan z neznámého důvodu. Dcera ochrnula. Podrobněji byl příběh popsán v brožuře č. 1 – Magdalenka nám ochrnula.

Na základě špatných zkušeností a větší nemocnosti u mladší dcery jsme se rozhodli s manželem tuto vakcínu mladší dceři zatím nepodat. Mladší dcera byla už od miminka zahleněná, v půl roce měla oboustranný zánět středouší, dostala svá první antibiotika. Po několika měsících se vše

opakovalo. Z tohoto důvodu jí byla vakcinace zahájena až v 10 měsících. Do několika měsíců po ukončení 3 dávek vakcíny se u dcery objevil atopický ekzém. Jelikož se to stalo až po několika měsících, je souvislost s očkováním sporná.

Nicméně vše nasvědčuje tomu, že dcera již od miminka nemá dostatečnou imunitu. Po návštěvě kožní lékařky nám bylo mezi čtyřma očima řečeno, že by byla v našem případě velmi velmi opatrná. Máme silnou rodinnou zátěž. Já sama jsem v dětství měla alergii na mléko a vejce (a byla jsem několikrát hospitalizována).

Má mamka je astmatička, bez léků se neobejde. Její sestra má tak rozsáhlý atopický ekzém, že jí často praskají i nehty na rukou...

Dcera měla několik ložisek ekzému, převážně na nohou a na ruku. Proplakala několik dní a nocí, jak jí vše páliło.

Díky špatným zkušenostem u starší dcery, kvůli rodinné zátěži a nemocnosti mladší dcery se velmi bojíme ji dále zatěžovat vakcinací.

Při podávání žádosti o přijetí do školky jsme podali Žádost o výjimku. Dodali jsme lékařské zprávy a naše písemné stanovisko k odložení očkování.

S ředitelkou jsme se několikrát sešly, vše podrobně probraly. Prý nás naprosto chápe a naši dceru by ráda přijala.

Ovšem nestalo se tak. Od lékařky máme napsán individuální očkovací plán a potvrzen atopický ekzém. Nestačí to. Musí být uvedena formulka, že dítě má TRVALÉ kontraindikace (což, jak mi bylo řečeno, ekzém není – mám si počkat, a jakmile na tom bude líp, dát ji ihned doočkovat). Jelikož se prý vakcinaci podrobují i onkologicky nemocné děti, je to „naše“ onemocnění vlastně „prkotina“. Co na tom, že nikdo netuší, jak by mohla naše dcerka skončit?

Co to znamená pro nás? Dcera je naprosto vyloučena z kolektivu ve školce, separována od vrstevníků, nemá přístup do dětských skupin. Mně končí mateřská dovolená a nebudu mít možnost návratu do zaměstnání. Pracovala jsem prakticky ihned od skončení střední školy, nepobírala jsem nikdy žádné dávky, jen několik málo měsíců, než jsem nastoupila do prvního zaměstnání. Na zaplacení soukromé školky nemáme prostředky.

«Bohužel patříme k těm několika málo procentům, u kterých se vakcinace zcela nepovedla... ale máme za to dále trpět a být vyřazeni ze společnosti?»

Budu nucena jít na úřad práce a pobírat dávky, přestože bych mohla pracovat, a moc ráda.

Pro tyto případy by měly existovat výjimky. Dle mého jsme udělali vše správně. Opravdu. Zamyslete se prosím... Dali byste VY své dítě za této situace očkovat? Ano, nejsme lékaři, jsme jen milující rodiče starající se o své děti 24 hodin denně. My jsme skutečně viděli ten obrovský rozdíl před a po očkování, jen my jsme pečovali o starší dceru, když byla ochrnutá...

Bohužel patříme k těm několika málo procentům, u kterých se vakcinace zcela nepovedla... ale máme za to dále trpět a být vyřazeni ze společnosti?

*Jana, Anza,
školáčka Magdalénka
a mladší dcera Kateřina*

NEPŘIJETÍ DCERY DO ŠKOLKY NAVZDORY POTVRZENÉ KONTRAINDIKACI

Naše mladší dcerka se narodila cca dva týdny po termínu, tedy na konci 42. týdne těhotenství. Porod byl zcela ukázkový, dítě taktéž zcela zdravé. Měla jen menší porodní hmotnost, necelých 2800 gramů.

Dceru jsem kojila dva a půl roku. Ve dvou měsících prodělala tzv. šestou nemoc. Jako malé osmiměsíční miminko měla lehčí bronchitidu. Byla v té době stále intenzivně kojena, takže až na dva horečnaté dny proběhlo vše v pořádku. Ve věku tří let prodělala rotavirovou infekci. Vyjma každoroční lehké jarní rýmy to jsou veškeré nemoci, kterými si dosud prošla.

Na základě zkušeností s očkováním u naší starší dcerky jsme té mladší nechali sedmi měsících udělat imunologické testy. Výsledky dopadly velmi špatně a dcerka obdržela zákaz jakékoliv vakcinace na dobu jednoho roku. Po roce absolvovala druhé testy. Imunita stále nebyla zcela v pořádku. Přesto bylo doporučeno očkování. Jak

může někdo doporučit očkování dítěti, které prokazatelně není v pořádku, u jehož starší sestry se po vakcinaci objevily vážné neurologické problémy a jehož otce trápí celoživotní autoimunitní onemocnění trvající od brzkého kojeneckého věku?

Naštěstí nás náš pediatr do žádného očkování netlačil a do dokumentace zapsal odklad vakcinace na základě zdravotního stavu.

Mezitím dcerka dorostla do školkového věku. Na zápis s ní jdeme do stejné školky, kam v jejím věku docházela její starší sestra. Ta, ačkoliv není doočkována (dostala vakcínu proti TBC a třikrát Infanrix Hexa), byla přijata na základě uznaných kontraindikací, defektu imunity.

Lékař nám do dokumentů pro školku napsal, že mladší dcerka je neočkována. Když se ho ptám, proč do kontraindikací neuvede také defekt imunity

«Jak může někdo doporučit očkování dítěti, které prokazatelně není v pořádku, u jehož starší sestry se po vakcinaci objevily vážné neurologické problémy a jehož otce trápí celoživotní autoimunitní onemocnění?»

(ve zdravotním průkaze to takto máme), odpoví mi, že by holka musela být očkována alespoň jednou či dvěma dávkami Infanrixu Hexa, jako ta starší.

Do školky dcerku nevzali. Ředitelka měla výslovný zákaz z kraje nabírat neočkované děti pro hrozbu vysoké pokuty – řekla nám to při jednání. Pokud by prý záleželo jen na ní, tak by dceru přijala.

«Osobně jsem měla možnost poznat vývoj očkovaného, systémem zdravotnictví už od prenatálního věku sledovaného dítěte a dítěte, u kterého jsme vše řešili přirozenou cestou s minimálním zásahem zvenčí – a ten rozdíl je obrovský.»

Shodou okolností jsme za dva dny šli pro nové výsledky z imunologie. Do zprávy lékařka napsala větu: z imunologického hlediska může být přijata do školky. Nevím, jak by na tuto zprávu ředitelka reagovala a zda by nám dcerku vzali.

Ve stejné době se ve školce řešila šikana ve spojitosti s naší starší dcerou a zároveň neadekvátní vyšetření školkovou logopedkou – nesrovnalosti ve zprávě s diagnózou vývojové dysfázie. I náš pediatr to označil za holý nesmysl. Nakonec jsou obě dvě holčičky doma a myslím, že je jim dobře.

Mladší budou čtyři roky. Je to zdravé dítě, velmi chytré a šikovné. Starší dcera je také chytrá, většinu dovedností dohnala a velmi se snaží. Ani jedna už nemarodí.

Osobně jsem měla možnost poznat vývoj očkovaného, systémem zdravotnictví už od prenatálního věku sledovaného dítěte a dítěte, u kterého jsme vše řešili přirozenou cestou s minimálním zásahem zvenčí – a ten rozdíl je obrovský.

máma

ČÁST II:

PŘÍBĚHY DĚTÍ S NEŽÁDOUCÍMI ÚČINKY
PO OČKOVÁNÍ

SOUVISLOST S POŠKOZENÍM PO OČKOVÁNÍ LÉKAŘI UZNALI

Arturův příběh je výjimečný. Ne proto, že by se mu po očkování přihodilo něco, co se ostatním dětem nestává (bohužel stává), ale proto, že souvislost s poškozením po očkování uznali lékaři.

«Po první dávce vakcíny Priorix však Artur přestal z ničeho nic spát... Dokonce přestal mluvit a reagovat na naše podněty.»

strašně unavený, ale ne a ne usnout. Pokud se mu to podařilo, netrval spánek déle než pár hodin. Artur si přestal všímat hraček, byl roztěkaný a nesoustředěný. Dokonce přestal mluvit a reagovat na naše podněty. Všimla jsem si, že se vyhýbá očnímu kontaktu, což mne vyděsilo. Napadlo mě, že by se mohlo jednat o autismus.

Šla jsem proto k lékařce, která mi řekla, že je náš Artur v pořádku, protože se nechá vyšetřit. Kdyby prý trpěl autismem, vyšetřit se nenechá. Když jsem lékařce již poněkolikáté řekla, že Artur nespí, odpověděla mi, že prý když jsme si přáli mít tři děti, máme je mít... A že to jsou zcela normální starosti při tolika dětech. Když jsem se doslova a do písmene každý měsíc snažila lékařce vysvětlit, že Arturova nespavost je jiná než u ostatních dětí, nevěnovala tomu pozornost. Šest měsíců se pokoušela nespavost vyřešit pomocí homeopatik, ale marně.

Znenadání, po uplynutí pěti a půl měsíce, se Arturovy noci začaly zlepšovat a lékařka mu půl roku po první dávce aplikovala druhou injekci Priorixu. Nastal naprostý zlom. Celý měsíc po očkování Artur nespál, přestal úplně mluvit, komunikovat, byl celý

Porod Artura byl komplikovaný, našťastí se ale narodil zcela zdravý. Očkování hexavakcínou bylo odloženo kvůli rýmě až do šestého měsíce věku a když pomínu dlouhotrvající chronickou rýmu, proběhlo bez komplikací. Po první dávce vakcíny Priorix však Artur přestal z ničeho nic spát. Celé dny byl

«Na imunologii nám specialistka na očkování v lékařské zprávě potvrdila, že k nespavosti a regresu ve vývoji došlo v kauzální souvislosti s aplikací první a druhé dávky vakcíny Priorix.»

opuchlý z únavy. Došlo k rapidnímu zhoršení stavu. Pro celou rodinu to bylo příšerné období. Já, manžel a ani Arturovi sourozenci se nevyspali. Jeho situaci jsme řešili a do dneška řešíme s neuroložkou, psychologkami, psychiatrickou, imunoložkou a specialistkou na očkování.

«Jsou to už 2 roky a 4 měsíce, ale Arturův stav se dodnes nepodařilo ničím zlepšit... Naše rodina se rozpadla.»

Na imunologii nám specialista na očkování v lékařské zprávě potvrdila, že k nespavosti a regresu ve vývoji došlo v kauzální souvislosti s aplikací první a druhé dávky vakcíny Priorix. To, co tuší každý rodič, který něco podobného zažil, se nám podařilo získat černé na bílém – tedy, že za zhoršení stavu našeho syna může očkování.

Jsou to už 2 roky a 4 měsíce, ale Arturův stav se dodnes nepodařilo ničím zlepšit – stále není v pořádku. Striktně dodržujeme bezlepkovou dietu a vynecháváme kravské mléko. Občas některé noci vypadají jako noci, ale rozhodně pořád nestačí pro zdravý vývoj 4letého kluka. Naše rodina se rozpadla.

Kdybych věděla, že očkování nemusí jen pomáhat a zachraňovat tisíce lidských životů, ale že může mé dítě i poškodit, nikdy bych nedopustila, aby mu lékařka vakcínu vůbec aplikovala.

Marija Š.

MIREČEK A MARTÍNEK – U OBOU DVOJČÁTEK PO OČKOVÁNÍ DG. AUTISMUS

Narodila se nám zdravá dvojčata, kluci Mireček a Martínek. Oba se vyvíjeli jako ostatní děti, radovali jsme se z jejich pokroků. Naučili se pá-pá, tleskali si paci-paci...

«U Mirečka byl diagnostikován dětský autismus, vývojová dysfázie, oční vada, těžká mentální retardace, těžké poruchy spánku, ... Byli jsme s ním na genetice, na EEG i na magnetické rezonanci... A výsledek? Veškerá vyšetření jsou čistá!»

V necelých dvou letech (30. října 2012) jsme ale byli na očkování MMR vakcínou, a od té doby je vše jinak. Začalo to teplotami a otokem v místě vpichu. Začali být hyperaktivní.

U Mirečka se projevily poruchy spánku a začal tihnout ke stereotypům. Intervaly mezi usínáním se prodlužovaly a rok po očkování se začal budit i v noci. U Mirečka byl diagnostikován dětský autismus, vývojová dysfázie, oční vada, těžká mentální retardace, těžké poruchy spánku, poruchy polykání, porucha

stability, ADHD. Byli jsme s ním na genetice, na EEG i na magnetické rezonanci... A výsledek? Veškerá vyšetření jsou čistá!

Martínek přestal jíst. Je u něj podezření na atypický autismus, ADHD, lehkou mentální retardaci a vývojovou dysfázii. Také u něj byla magnetická rezonance i EEG bez nálezu.

Na naši žádost o potvrzení kontraindikací pro další očkování nám však neurolog sdělil, že není kompetentní takovou kontraindikaci napsat.

Dodávám, že očkování jsme důvěřovali, jelikož nás ani nenapadlo, že by to s námi naše lékařka myslela jinak než dobře. Neřekla nám ale vše a příbalový leták vakcíny jsme před očkováním ni-

«Martínek přestal jíst. Je u něj podezření na atypický autismus, ADHD, lehkou mentální retardaci a vývojovou dysfázii. Také u něj byla magnetická rezonance i EEG bez nálezu.»

kdy neviděli. Její přístup byl dost laxní. Když jsem jí zavolala, že můj syn po očkování začíná stereotypně opakovat věci, byla s odpovědí hned hotova: očkováním to určitě není. Na SÚKL jsem nežádoucí účinky hlásila teprve před půl rokem, kdy jsem se z internetu dozvěděla, že taková možnost existuje.

System očkování vzal oběma našim dětem zdraví. Budou-li schváleny odškodňovací fondy, budeme žádat odškodnění, aby naši kluci jednou nemuseli do ústavu.

Maminka Petra

ALEX A ERIK – DVOJČÁTKA: PO OČKOVÁNÍ U OBOU DG. DĚTSKÁ MOZKOVÁ OBRNA

Narodila se nám dvojčátka Alex a Erik, v 38. tt, sekci. Byli zdraví, velcí a pořádku se usmívali. První očkování zvládli, měli jen teplotu. Po 2 měsících následovalo další očkování. Do doby podání 2. dávky vakcíny, což bylo v 5. měsíci, byli kluci zdraví, krásně prospívali, byly to zdravé děti, vyvíjeli se jako podle učebnice. Přetáčeli se na břicho, otáčeli hlavičku, hráli si s hračkami, rádi si hráli na břicho, už byl i náznak, že se chtějí plazit, jak zvedali prdelku a pracovali s nožičkami a ručičkami. Se zájmem vnímali a pozorovali okolí...

Po očkování kluci dostali teploty, které trvaly 2 dny. A pak se vše změnilo. Častý pláč se střídal s nervozitou, únavou a častým spinkáním. Už žádné žvahlání a vykládání jako dosud. Jen pláč. Kluci přestali dělat to, co doteď krásně ovládali. Přestali se přetáčet na břicho, přestali otáčet hlavičkou, nic je nezajímalo, skoro se nehýbali. Jen tak nepatrně končetinami... Lékař nám diagnostikoval DMO – dětskou mozkovou obrnu.

Jen rodiče, kteří své děti znají, poznají, jak velká změna se odehrála. Do očkování neprodělali jedinou nemoc, žádný úraz ani infekci. A najednou po jednom očkování obrat, jaký by si nepřál nikdo... Zastavil a zpomalil se jim vývoj. Teď kluci několikrát ročně navštěvují rehabilitační centra, která jsou nehorázně drahá, ale nic jiného nám nezbyvá! Bereme si půjčku za půjčkou, když chceme našim dětem aspoň nějak pomoci.

Kluci teď mají 5 let. Chodí, díky nám a rehabilitacím, ale špatně – tak, jak chodí děti s DMO: „kačací“ chůze, vystrčený hrudník, špatná koordinace. Přidružily se i nemoci jako autismus a ADHD. Jaký život to je pro rodinu, pochopí jen ten, kdo si tím prošel.

«Bereme si půjčku za půjčkou, když chceme našim dětem aspoň nějak pomoci.»

Alex a Erik už nikdy nebudou takoví jako před tím. Zjišťovali jsme snad milion věcí – proč právě my a jiní ne? U miminek nevíme, co mají oslabené, jestli

nemají nějakou skrytou nemoc, virózu, atd. Nechci ztracovat očkování, ale byla bych ráda, kdyby děti měly možnost před očkováním podstoupit odběr krve, který propaguje doc. Thon. Aby se vyloučila případná rizika nežádoucích účinků, aby si další děti neodnášely poškození zdraví jako důsledek oč-

kování bez ohledu na aktuální zdravotní stav a rodinnou anamnézu. Každý jsme jiný a ke každému nelze přistupovat stejně. Proto by se měly děti očkovat později, aby se dal vysledovat jejich psychomotorický vývoj – třeba až ve 4–6 měsíci. Pak by bylo méně nemocných dětí, méně nešťastných rodin. Méně maminek, které doma pečují o nemocné děti. Bylo by více zdravých dětí, které se o sebe dokážou postarat a nejsou do konce svého života závislé na rodičích a státu.

Maminka Jana

DANIELEK – ŠOK S NÁZVEM EPILEPSIE, ASPERGERŮV SYNDROM

Mám 2 syny. Vojtiškovi bude v prosinci 7 a Daník teď oslavil 5. narozeniny. A o něm je náš smutný příběh.

Když jsem otěhotněla a zjistila, že čekám miminko, byla jsem šťastná, i když vystrašená. Přeci jen jsme doma měli 17měsíčního Vojtiška. Ale těhotenství bylo ukázkové a vše bylo v pořádku, Daníkovi se jen nechtělo na svět. Porod byl tedy vyvolaný ve 42. tt. Narodil se 2 hodiny od prvních bolestí s váhou 3128g a 47cm. Byli jsme šťastní. Byl tak nádherný a dokonalý. Byl to veliký šikulka, krásně se vyvíjel, dalo by se říct, že podle tabulek – i když se podle nich neřídím. Ve 13 měsících zvládal sám papat, v 15 měsících byl bez plen i na noc.

Veliký problém nastal až když jsme šli v 17 měsících na očkování MMR. Očkování proběhlo v pořádku, dokonce i bez zarudnutí. Po dvou dnech ale dostal zvýšenou teplotu. Zašli jsme s ním doktorce. Prý to nic není, „jen“ reakce na očkování. Čtvrtý den po očkování dostal Daník vysoké horečky. Měl přes 41 °C. Dala jsem mu léky, horečka klesla, a tak jsem ho dala spinkat. Šla jsem žehlit a asi po 10 minutách začal houkat monitor dechu. V tu chvíli by se ve

«Ve 13 měsících zvládal sám papat, v 15 měsících byl bez plen i na noc. Veliký problém nastal až když jsme šli v 17 měsících na očkování MMR.»

«Daník má neustále regresy – klesá ve vývoji níž a níž. Začal padat, klepou se mu ručičky, takže se sám se nenají. Vrátil se na plenky...»

mně krve nedořezal. Daník nedýchal! Vyndala jsem ho z postýlky a volala sanitku. Paní po telefonu říkala, jak dávat umělé dýchání a že k nám okamžitě posílá sanitku. Daník dostal febrilní křeče se ztrátou vědomí. Ambulance u nás byla během pár minut, i když mně to přišlo jako věčnost. Naložili nás do sanitky a Daníka rozdýchávali.

Po cestě do nemocnice se jim to povedlo. Umístili jej na JIP a já se složila. Dostala jsem injekci na uklidnění. Když jsme přijeli do nemocnice, Danielek měl teplotu 42,2 °C a doktorku nenapadlo nic jiného, než mi vynadat, že jsem mu nepodala léky – nenechala mě ani vysvětlit, že je dostal. Po pár dnech

nás dali na normální pokoj a po týdnu pustili domů. Na Silvestra byl Daník bez teplot, ale asi kolem 23. hodiny dostal znovu febrilní křeče. Dojeli jsme do nemocnice, kde se jim to už nezdálo, a tak nás poslali do Prahy na EEG. Tam mě čekal velký šok. Ten šok dostal název EPILEPSIE. V tu dobu jsem už byla s kluky sama a o to to bylo horší. Potřebovala jsem obejmout, ale nikdo tam pro mne nebyl. Lékaři nasadili Daníkovi léky a pustili nás domů. Jenže Daník měl i po 3 týdnech velké záchvaty, a tak nás umístili na 7 týdnů do Krče. Musím říct, že ač tuto nemocnici každý chválí, já tam vůbec spokojená nebyla.

Pak Daníkovi přibyla další diagnóza, ADHD. Léky na ni jsem ale odmítla. Potom přišla porucha termoregulace. Při větší námaze měl Daník teploty kolem 38 °C, které vyvolávaly další záchvaty. Naopak přes noc, když byl úplně v klidu, měl jen 34–35 °C, takže musel mít termo-příkrývky. Ty mu zůstaly dodnes – stejně jako všechny ostatní diagnózy.

Když jsme se po 7 týdnech konečně dostali domů, myslela jsem si, že už je po všem. Ale omyl! V psychomotorickém vývoji byl syn v pořádku – ale jen zatím! S každým dalším záchvatem se dostával o pár kroků zpět. Začal se projevovat jiný typ záchvatu, načež nás poslali opět do Krče. To jsem ale tentokrát odmítla a jeli jsme do Motola, kde jsme v péči do současnosti. Máme to tam i přes to všechno rádi. Mezitím Daník dostal atopické ekzémy a astma. Další a další léky na epilepsii. Pořád se měnily a střídaly, abychom vychytali správné hladiny. To se ale dodnes nepovedlo...

Řešili jsme i Daníkovo „zvláštní chování“ a po návštěvě psychiatrů jsme došli k závěru, že má Aspergerův syndrom. Na magnetické rezonanci mu zjistili cystu na mozku. Daník má neustále regresy – klesá ve vývoji níž a níž. Začal padat, klepou se mu ručičky, takže se sám se nenají. Vrátil se na plenky... Chodí hůř a hůř, neobleče se. Na posledním vyšetření v Motole, kam jezdíme každého čtvrt roku, nám řekli, že má lehkou mentální retardaci a lékař mi mezi čtyřma očima potvrdil, že je to následek očkování. Do lékařských zpráv to ale nikdy nenapsal.

«... lékař mi mezi čtyřma očima potvrdil, že je to následek očkování. Do lékařských zpráv to ale nikdy nenapsal.»

Daník má sníženou imunitu, málo železa, doplňujeme vitamíny, bere imunoglukan a k tomu přes 400 tablet měsíčně. Záchvaty má pořád, ale už to není

tak drastické. Když se naučí něco nového, po dalším záchvatu to zapomene, a k tomu ještě něco dalšího. Žijeme na lécích, s dýchadly a inhalátorem. Daník má plenky a jezdí v kočárku. V současné době bere léků stále víc, a stále silnějších. Aktuálně měl velký nález na EEG, takže mu budou další léky opět přidávat.

Maminka Lucie

ZDENEČEK S DG. DĚTSKÝ AUTISMUS SE STŘEDNĚ TĚŽKOU SYMPTOMATIKOU

Náš Zdeneček se narodil 3. 12. 2012. Narodil se císařským řezem, protože byl koncem pánevním.

První očkování vakcínou Synflorix proběhlo 21. 3. 2013. Do týdne po očkování měl zarudlé oči, jako by proplakal celý den, ale očkování jsem to nepřikládala. Lékařka mi neuměla říct, čím to je. Očička má zarudlá dodnes.

Očkovalo se dále podle kalendáře. Po další dávce očkování u nás nastaly problémy se spaním, ačkoliv do té doby byl syn klidné a hodné miminko. Najednou se začal budit 4–5krát za noc s neutišitelným pláčem. Plakal i hodinu v kuse. Začal se šíleně bouchat do hlavy, mlátil hlavou o zem nebo o zeď. Po čtvrté dávce vakcíny Infanrix Hexa dostal ekzém a u předposlední dávky, kterou dostal do nožky, se na ni nemohl tři dny postavit. Pediatrička ale řekla, že je to běžné.

«Začal se šíleně bouchat do hlavy, mlátil hlavou o zem nebo o zeď.»

Já, stále hloupá a naivní, jsem to nepřikládala očkování. Lékařům jsem věřila. Vše se pořád dalo nějak ustát.

Nejhorší zvrát nastal po očkování Infanrixem Hexa 3. 6. 2014. Začali jsme si všimnout, že se s naším chlapečkem něco děje – byl vzteklejší, plačtivý, bez očního kontaktu, přestal slyšet na své jméno, nic ho nezajímalo, nereagoval na nikoho. Začala jsem uhánět našeho dětského lékaře, že se mi malý nezdá, že si trhá vlasy, že v noci hodně pláče, že nereaguje na své jméno atd. Řekl mi, že to dělá spousta dětí. Vyžádala jsem si u ní proto vyšetření na neurologii a psychologii. Stále mě nenapadlo, že by to mohlo souviset s očkováním.

Na EEG bylo všechno ohledně spánkového deficitu v pořádku a paní doktorka říkala, že je Zdeneček moc malý, že tomu všemu máme dát čas. Na psychologii nám pan doktor řekl, že je moc malý, že tam můžou být autistické rysy, ale že to nemůže potvrdit ani vyvrátit a že za půl roku máme přijít na kontrolu.

Další očkování proběhlo 22. 12. 2014 – MMR, a to byla konečná. Začala jsem pátrat na internetu po informacích a po nějaké době mi bylo jasné, že je to autismus. Taktéž jsem se začala zajímat o očkování a málem jsem se zhroutila, co

jsem to našemu malému udělala. Do roku a čtyř měsíců byl zcela zdravé dítě. Seděl a lezl v 6 měsících, chodit začal v 8 měsících, byl usměvavý od narození, spáč od malička.

Začal pro mě běh na dlouhou trať. Když jsem to naší dětské lékařce říkala, že vím, co způsobilo malému všechno to trápení, sama se pousmála a řekla: „Já jsem vám říkala, ať neočkujete nadstandardama.“ Já jí řekla: „Ale my máme jen povinné!“

«Ano, paní doktorka řekla, že kdybychom nenechali očkovat, tak autismus nemáme, ale do papírů to napsat nechtěla.»

Začala jsem sama obvolávat nemocnice: Motol v Praze, že se chci objednat na vyšetření autismu. Tam se mi vysmáli, že je moc malý, že až od 3 let. Ve sdružení APLA Praha nás zapsali do pořadníku, ale čekací doba je 10 měsíců až rok. Tak dlouho jsem čekat nemohla. Našla jsem Dětskou nemocnici v Brně, kde nás vzali do 3 měsíců. Diagnóza:

dětský autismus se středně těžkou symptomatikou! Ano, paní doktorka řekla, že kdybychom nenechali očkovat, tak autismus nemáme, ale do papírů to napsat nechtěla.

Maminka Julie

HONZÍČEK MĚL PO OČKOVÁNÍ SNÍŽENOU IMUNITU A ZEMŘEL NA NÁSLEDNOU INFEKCI!

Honzíček se narodil jako druhorozený syn, byl naprosto v pořádku, prospíval, zvedal hlavičku, smál se, krásně přibíral, ale časem jsem si začala všimát, že něco není v pořádku. Přestal se smát, neopíral se o ručičky, neudržel hlavičku a byl pořád studený a hubeňoučký. Říkala jsem si, čím to může být? Chodila k nám od malinka paní, která s Honzíčkem trénovala plavání ve vaně. Také si všímala, že něco není v pořádku, ale nevěděly jsme co. Naše pediatrička si ničeho nevšimla, dokud jsem ji na to upozornila.

Až jednou jsme jeli na návštěvu ke známé, která nás upozornila na rizika očkování, a tvrdila, že to může mít z toho – že se tím už setkala. My ale mávli rukou a mysleli si něco o její pomatenosti. Vždyť očkování prospívá! Děláme to pro dobro dětí a něco takového se přece nemůže stát.

Pak nám to ale vrtalo hlavou, a tak jsme si začali věci zjišťovat – a ouha! Takový případ není ojedinělý, řekl mi neurolog, kterého jsme s Honzíčkem navštívili. Takových případů jsou stovky, povídá. Na otázku, z čeho to je, mi nebyl schopen odpovědět, ale s jistotou mi tvrdil, že z očkování to určitě být nemůže (dodnes nevím, z čeho všichni berou tu jistotu, že je očkování v tak nízkém věku bezpečné a že nemusí uznávat individualitu dítěte).

U malých miminek těžko člověk pozná, že se něco děje, a tak Honzík dostal dvě dávky hexavakcíny a dvě dávky Prevenaru (na který jsme ještě u prvního syna dopláceli na cca 8000 Kč). Očkování jsme totiž opravdu důvěřovali a na možné nežádoucí účinky nás nikdo neupozornil.

«Vypadalo to, že se Honzíček pomalinku zlepšuje, usmíval se a opravdu se snažil, ale v 17 měsících dostali se starším bráškou virózu – a Honzík zemřel. Dle našeho názoru měl velmi slabý a rozhozený imunitní systém.»

Pro Honzíkova už ale bylo dost pozdě. Doktoři nám nebyli schopni pomoci, a tak jsme hledali pomoc, kde se dalo. Vypadalo to, že se Honzíček pomalinku zlepšuje, usmíval se a opravdu se snažil, ale v 17 měsících dostali se starším

bráškou virózu – a Honzík zemřel. Dle našeho názoru měl velmi slabý a rozhozený imunitní systém.

Je to již dva a půl roku, a za tu dobu jsme se o téma očkování intenzivně zajímali. Zjistili jsme, že vám nikdo nedá záruku, že je očkování stoprocentně bezpečné, ale v případě, že má dítě reakci, tak se setkáte jen se zlehčováním, ponižováním a výsměchem ze strany lékařů a sester, ale nikdo vám nepomůže!

**«... v případě,
že má dítě reakci,
tak se setkáte jen
se zlehčováním,
ponižováním
a výsměchem
ze strany lékařů
a sester, ale nikdo
vám nepomůže!»**

A trpí celá rodina společně s poškozeným děťátkem. Teď máme třetí dceru, Marianu. Je neočkováná, velmi šikovná a zdravá. Bydlíme na vesnici, ale do města normálně jezdíme – není to tedy tak, že bychom se vyhýbali životu a lidem, a to že by byl důvod, proč je dcera zdravá. Nevím, jestli bude moci jednou chodit do školky, do školy nebo jezdit na tábory a výlety s kamarády, ale vím, že nebudu riskovat její život očkováním, do kterého nás přes to přese všechno okolí tlačí. Nikdo se nemůže divit rodičům, kteří chtějí individuální plán. Vždyť my jen chceme to nejlepší pro naše milované

děti – to pochopí snad každá matka a většina otců. Čím víc se bude všude vykřikovat, jak je očkování prospěšné a že nežádoucí účinky neexistují a že není potřeba poškozeným dětem pomáhat, tím víc se budou lidé o očkování zajímat a tím víc je budou odmítat.

maminka Petra

PO HOLČIČCE NÁM ZBYLO MEMENTO LÉKAŘSKÝCH SPISŮ A ÚMRTNÍ LIST

Na podzim roku 2009 se mé kamarádce narodila dcera. V prenatálním stavu dívence diagnostikovali šelest na srdíčku, ne však životu nebezpečný (spousta lidí s její diagnózou žije jen s omezením vrcholových sportů) a v případě problémů chirurgicky odstranitelný a trvale napravitelný. Po porodu byla v pořádku a pátý den po narození byla v porodnici naočkována proti tuberkulóze. Ten den bylo miminko propuštěno jako zdravé. Druhý den si maminka všimla, že holčička rychleji dýchá. Dýchání se v průběhu dnů zhoršovalo, a tak maminka vyhledala lékaře, ale byla ujistěna, že je vše v pořádku. Mamince se to nezdálo a vynutila si příjem do nemocnice. Doktor na příjmu maminku ujistoval, že je vše v pořádku, ale pro její klid ji přijal. Druhý den se ale dýchání děvčátka opět zhoršilo, doktor se domníval, že je to problém se srdíčkem, přeložil ji na JIP a řekl, že objedná operaci v Praze. Večer již děvčátko nemohlo být kojeno, protože to neudýchalo. Další den ráno si maminka všimla, že dívka nedýchá, a tak zalarmovala sestry. Dítě už se nepodařilo oživit.

«Další den ráno si maminka všimla, že dívka nedýchá, a tak zalarmovala sestry. Dítě už se nepodařilo oživit.»

Propouštěcí zprávu maminka nedostala, protože prý nebylo koho propouštět. Teprve asi po 14 dnech dostala úmrtní list, v němž stálo, že dcera měla překrvené plíce, že měla „odpor“ v plicích a problémy se srdcem. Pražský kardiolog, který ji prenatálně vyšetřoval, poslal po dotazu maminky vyjádření, že

«... lékař mi telefonicky řekl, že nemám přidělovat lékařům starosti, protože jich mají dost.»

dívka v žádném případě nemohla zemřít na problém se srdíčkem. Kamarádka mi předala zdravotní dokumentaci své dcery v naději, že jí pomohu zjistit, co se jí stalo. Po obdržení zdravotní dokumentace z nemocnice jsem kontaktovala jednoho

uznávaného lékaře z Prahy, zda by mohl udělat analýzu příčiny úmrtí dívky, ale ten mi telefonicky řekl, že nemám přidělovat lékařům starosti, protože jich mají dost. Nikoho jsme přitom neobviňovali a jednali v klidu. Jiného lékaře,

který by uměl a byl ochoten provést analýzu, jsme nenašli. Ptala jsem se, jestli překrvené plíce a zrychlené dýchání mohou být reakcí na očkování, ale to mi nikdo nedokázal potvrdit. Později jsem narazila na zprávu vědkyně Viery Schreibner, která monitorovala poruchy dechu u dětí po očkování...

Po holčičce nám zbylo memento vybojovaných lékařských spisů a úmrtní list. Tento příběh už dál nikdo nezkoumal a ani nefiguruje ve statistikách SÚKL. Překvapilo mě, že to nikoho nezajímá a také to, že o mou kamarádku, která očkování důvěřovala, se žádná další instituce nestarala. Nikdo jí nic nevysvětlil, bojovala s velkými depresemi a již se nechce k prožitku vracet. Zdravotnické materiály mám stále u sebe a věřím, že jednou se najde instituce, která bude ochotná pravdivou analýzu vytvořit.

Eva V.

ZORINKA – TĚŽKÁ HYPOTONIE PO OČKOVÁNÍ S NÁSLEDNOU SMRTÍ

Zorinka se do první vakcinace vyvíjela jako každé jiné miminko, a to velmi dobře. Byla zdravá a nevykazovala žádné známky následně popsaneho onemocnění.

První očkování absolvovala ve dvou měsících věku, na konci srpna roku 2013. Bezprostředně poté začala mít problém se sáním. Naštěstí se však tento problém během pár dní vylepšil natolik, že dcerka neměla s přijímáním potravy problém. Pediatr tento problém řešil doporučením umělého kojeneckého mléka.

Během následujícího měsíce však došlo k velmi plíživému zhoršování, protože až po měsíci, krátce před druhou vakcinací na konci září 2013, jsem si všimla, že dítě špatně pohybuje nožičkami. Na tento neurologický symptom jsem lékařku upozornila. Přesto Zorinku naočkovala – neřídila se upozorněním výrobce na příbalovém letáku vakcíny, že v případě neurologických symptomů nesmí být vakcína opakována.

V okamžiku vpichu druhé vakcíny moje dcerka nezvykle, poněkud zvláště, zareagovala. Sestra se dokonce při pohledu na dítě zarazila a řekla, pozor. Lékařka to komentovala, že se jedná o neobvyklou reakci, že děti při vpichu vakcíny většinou pláčou, kdežto Zorinka byla úplně paralyzována, přestala plakat a hýbat se.

Do druhého dne zůstalo do té doby čiperné dítě apatické, bez jakéhokoliv pohybu, zároveň s objevením se a přetrváváním ztvrdlého místa v místě předchozích i současných vpichů v oblasti stehien.

«Je alarmující, že lékařka, a následně i neurolog, navzdory realitě napsali do zprávy, že dítě sneslo vakcínu dobře.»

Je alarmující, že lékařka, a následně i neurolog, navzdory realitě napsali do zprávy, že dítě sneslo vakcínu dobře.

Dcera, dle vyjádření jiné lékařky, ke které jsme přišli, jednoznačně vykazovala konstituční slabost, která byla posléze potvrzena genetickým vyšetřením, kde byla stanovena diagnóza „spinální muskulární atrofie“ (SMA).

CITACE NÁSLEDNĚ OŠETŘUJÍCÍ LÉKAŘKY:

Průběh celého případu nenaplnuje znaky postupné progresse SMA tak, jak popisuje odborná literatura. I nezúčastněný pozorovatel nemůže přehlédnout, že první příznaky i následující těžkou hypotonii způsobila vakcína. Dítě se naopak po propadu způsobeném vakcinacemi až neuvěřitelně rychle den ode dne zase zlepšovalo. Začalo opět sát a pohybovat rukama a čiperně reagovat. Zůstává pro mě záhadou, proč dítěti selhávalo srdce. Poprvé v polovině listopadu, následně bylo příčinou úmrtí 1. 1. 2014. Klinický průběh SMA mi na to nedává odpověď.

«Zůstává pro mě záhadou, proč dítěti selhávalo srdce. Poprvé v polovině listopadu, následně bylo příčinou úmrtí 1. 1. 2014.»

CELÝ PŘÍPAD NUTÍ K HLUBOKÉMU ZAMYŠLENÍ:

- Jak dlouho by Zorka žila v kruhu své rodiny, kdyby neprodělala vakcinaci nebo jak by se dále vyvíjel její stav, kdyby pediatr postupoval dle pravidel doporučených výrobcem, nebo alespoň použil selský rozum, zohlednil vyvíjející se neurologické postižení a nepodal druhé dvě vakcíny? Je známo, že některé genetické predispozice k onemocnění potřebují spouštěcí impuls, něčím oslabený organismus, aby se nemoc projevila. Proto by bylo dobré věnovat více pozornosti novým objevům v oblasti epigenetiky. Je třeba začít brát v potaz studie upozorňující, co vakcína způsobuje v organismu dítěte s teprve se budujícím imunitním systémem, zvláště když u některých dětí při oslabení dochází k nenapravitelným následkům.
- Je nepopiratelné a každý vnímavý lékař ví, že lidé onemocní při oslabení jakéhokoli druhu, vakcinace v tomto případě byla jednoznačně začátkem onemocnění, a nejen v tomto případě, jak mi potvrdili někteří neurologové.
- Ošetřující pediatr dva měsíce po druhé vakcinaci dítě neviděl a neměl potřebu vidět. I když jsem na to SÚKL upozornila, je pro něj zásadní mít informace právě od něj.
- Klasifikace SMA je stanovena dle časového vypuknutí příznaků v tom kterém věku nemocného. Neví se, co způsobuje rozvoj nemoci právě v tom určitém čase, u jednoho člověka se to stane v kojeneckém věku a u jiného po 20. roce. Genetická výbava je u všech zatížených stejná. Neměli bychom se více zabývat též příčinami vzniku a rozšířit si obzor v jejich hledání?

- Tento případ a můj pohled na něj jsem oznámila předsedovi lékařské komory, mimo jiné jako reakci na jeho vyjádření, že „komplikace po očkování jsou zřídkavé a v podstatě jde jen o zvýšení teploty“, obvodnímu pediatrovi, neurologovi, který dítě vyšetřoval krátce po druhé vakcinaci, hlavní hygieničce na krajské hygieně a celý případ jsem hlásila, jak je mou povinností, na SÚKL. Odpověď jsem dostala pouze od pracovnice SÚKL, která jediným slovem nereagovala na případ Zorky, ale dlouhým odstavcem mě poučila o důležitosti očkování. Odmítla mé pozorování onemocnění u velkého množství dětí po očkování, které další opakovanou vakcinací přecházejí do chronicity – tyto případy, pokud byly opravdu prokazatelné, jsem vždy hlásila tomuto úřadu.
- Díky této a další mnou vyvolané korespondenci mi došlo, že nejde o nezávislý kontrolní úřad pro kontrolu léčiv. Logicky předpokládám, že nezávislé instituci, kterou by tento úřad měl být, nepřísluší mě poučovat a kárat za hlášené komplikace, ale získat co nejvíce informací o mých případech a vyvodit z nich závěr. Od dalších čtyř výše uvedených jsem nedostala odpověď.
- Vzhledem k výše uvedené zkušenosti sice budu stále posílat pozorované komplikace na SÚKL, ale budu je též zveřejňovat jinde, aby byly přístupné veřejnosti.

Případ Zorky byl též konzultován ohledně průběhu SMA s neuroložkou. Byla seznámena s vývojem onemocnění, reakce po očkování nebyla zmíněna. Byl vznesen dotaz, jestli průběh onemocnění je typický pro SMA. Odpověď byla jednoznačné ne. Forma SMA postihující kojence bývá pozorovatelná krátce po narození – dítě je hypotonické od začátku, anglicky se tomu říká floppy baby. Paralýza progresivně postupuje, nejsou náhlé výkyvy směrem ke zlepšení a děti umírají během prvního roku života. Poté jsem se jí zmínila, že náhlá zhoršení přišla vždy těsně po očkování. Neuroložka po vyslechnutí všech detailů případu řekla, že to musela být reakce na očkování. Pak dodala osobní perličku, že její vlastní dítě mělo po MMR vakcíně mozečkový syndrom, který našťastí odezněl. Toto dítě by žilo, kdyby se neočkovalo.

*Maminka Zorinky
a její ošetrující lékařka*

KDYŽ SYNOVI JAROMÍROVI ZAČAL PRVNÍ ZÁCHVAT, ZHRoutil SE MI SVĚT

Vše začalo úplně nečekaně, bez toho, že bych zjišťovala, co se po očkování může stát...

Já pracovala, byla jsem ráda, že se na chvíli mohu realizovat jinak než kolem dětí, kterých mám požehnaně... tedy šest.

Tehdy v březnu, když byla dvojčata ještě malá, bylo jim 6 let, šla na povinné očkování vakcínou Trivivac a já jsem nic následně nepozorovala. Děti chodily do MŠ, ale ve školce se syn pomalu měnil před očima. Upozornili mě, že je jiný, zvláštní, že nespolupracuje. Uplynul víc než měsíc.

«Syn se začal zakoukávat (myokl. absence) a také mu začaly epileptické záchvaty.»

Já jsem nic zvláštního nepozorovala. Měla jsem práci, byla jsem samoživitelka a peněz bylo zapotřebí. Nebylo jen tak možné se utrhnout. Dětská lékařka navíc také nic nepozorovala. Děti pak začaly chodit do první třídy a začalo peklo. Syn se začal zakoukávat, chvílemi jakoby nevnímal své okolí, začaly mu epileptické záchvaty typu absencí. Z první třídy byl poslán zpět do MŠ. Tehdy, když mu začal první záchvat, se mi zhroutil svět. Dovezla jsem ho do nemocnice. Lékařka volala, ať hned přijedeme, že má epilepsii, výboje v mozku. Po týdnu na JIP jsem požádala o převoz do Brna, kde strávil víc než rok. Denně měl 15–20 záchvatů. Než začaly účinkovat léky. Ten rok byl nejhorší...

Na magnetické rezonanci nebylo vidět, zda, a případně kde, má ložisko. Lékaři říkali, že v budoucnu je možná operace – ale co mohli operovat, když nic neviděli? Ani po nějakém čase lékař nepotvrdil, že je synův stav způsobený očkováním. Neurolog další očkování ovšem nedoporučil!

«Po týdnu na JIP jsem požádala o převoz do Brna, kde strávil víc než rok. Denně měl 15–20 záchvatů.»

Nejdříve měl syn diagnostikovanou lehkou mentální retardaci, po nějaké době ale už středně těžkou. Má diagnostikovanou ataxii – špatně koordinuje pohyby – a ADHD. Má noční enuresu – pomočuje se. Má poruchu chování,

učení. Ve škole mu platím asistenci, která stojí velké peníze. Dnes je synovi 12 let, má třetí stupeň postižení, má kartičku ZTP/P. Neumí pořádně počítat, orientovat se, zná jen pár písmenek, neumí složit slovo. Má své nálady. Chodí do speciální školy.

Pro mě jako pro matku je velmi těžké vědomí, že porodím zdravé dítě a za jeho následné postižení nenese nikdo zodpovědnost. Je to opravdu hrozné. Veškeré následky si nese můj syn a my s ním.

Syn Jaromír má dvojče, Zuzanku. Obě děti jsem si velmi přála, toužila po nich 10 let. Jezdila jsem na různá vyšetření, která někdy i bolela, nebyla jednoduchá. Pak se mi podařilo otěhotnět, porodit obě děti – a jedno má kvůli očkování zničený celý život.

«Vím jen, že své dítě nikdy neodložím.»

Život při nemocech jsem dokázala zvládnout, ale svého syna vyléčit nedokážu. Bojím se budoucnosti. Vím jen, že své dítě nikdy neodložím.

Maminka Zuzana

YOUSEF MÁ Z OČKOVÁNÍ DĚTSKOU MOZKOVOU OBRNU

Náš prvorozený syn se narodil do velkých sněhových závějích koncem roku 2010. Porod byl rychlý, bez komplikací, Apgar skóre 10-10-10, tedy nejvyšší možné hodnoty.

Byl zcela zdravý a další 3 měsíce nám dělal jen samou radost. Problém začal až při prvním očkování ve 3 měsících. Dostal najednou hexavakcínu a Prevenar. Týden na to se synovo chování zcela změnilo, neustále plakal, prohýbal se nám v náruči, v noci se budil každou hodinu s usedavým neustávajícím pláčem. Z děťátka, které drželo hlavičku a páslo koníčky, se stal křečovitý uplakaný uzlíček, který najednou nedokázal udržet hlavičku. Jako čerství rodiče jsme nepojali žádné podezření, že by to mohlo mít souvislost s očkováním a mysleli jsme si, že to patří k nadýmání, zoubkům a dalším potížím kojenců...

Ve chvíli, kdy se reakce opakovaly každý měsíc po každém očkování (stejně očkování ve 4. a pak v 5. měsíci), jsme již informovali dětskou lékařku, která ale odmítla připustit jakýkoliv problém. Neodeslala nás tudíž k žádnému specialistovi ani na fyzioterapii, kterou jsme si tehdy museli zařídit sami. A právě díky fyzioterapeutce jsme se dostali na dětskou neurologii. První diagnóza padla v 6 měsících – **DĚTSKÁ MOZKOVÁ OBRNA!** Byl to pro nás šok a zároveň se nám to moc nezdálo. V Thomayerově nemocnici v Krči nám udělali všechny možné testy, včetně magnetické rezonance. S přístupem lékařů jsme však nebyli spokojeni – jediná možná cesta pro ně bylo cvičení Vojtovy metody, nic víc. S tímto závěrem jsme se nesmířili a při první návštěvě Jánských lázní v roce 2012 jsme díky tamnímu terapeutovi přešli z Vojtovy metody (rok cvičení bez výsledku) na Bobathův koncept, se kterým jsme začali slavit malé úspěchy v motorice.

«První diagnóza padla v 6 měsících – DĚTSKÁ MOZKOVÁ OBRNA!»

«Z děťátka, které drželo hlavičku a páslo koníčky, se stal křečovitý uplakaný uzlíček, který najednou nedokázal udržet hlavičku.»

Po návratu (již přesvědčení, že synovo postižení způsobilo očkování) jsme se obrátili na nemocnici Motol, kde nám zrušili původní diagnózu DMO a za-

čalo velké pátrání a testování s tím, že syn musí mít nějakou skrytou vrozenou vadu, která zapříčinila náhlý útlum jeho psychomotorického vývoje. Lékaři odmítli a nadále odmítají potvrdit naše tvrzení o očkování, i když ve světě je to už něco známého a v USA a Itálii jsou již lidé odškodňováni za potíže způsobené očkováním. Dle magnetické rezonance má syn mozek v pořádku, ale s opožděným vývojem. Vývoj začal poté, co jsme stopli očkování. Minulý rok nám byla sdělena diagnóza „Allan–Herndon–Dudley syndrome“, tzn. velmi vzácná genetická porucha, která se přenáší z matky na dítě, u kterého je následně pravděpodobnost 50 na 50, zda bude postižené, či nikoliv. Zde se právě dostávám zpět k očkování, které to celé zřejmě spustilo a synovi přitížilo. I když nadále nejsme zcela přesvědčení, že právě tato diagnóza způsobila synovo postižení, bojujeme dál a věříme, že díky synově vůli a bojovnosti se nám podaří dělat další a další pokroky.

Maminka Lenka

DANEČEK – SYNDROM PFAPA, NÁSLEDNĚ ATYPICKÝ AUTISMUS

Náš Daneček se narodil přirozenou cestou a přesně v termínu, porod i těhotenství byly zcela bez komplikací, Apgar skóre měl 10-10-10). Jen byl od narození drobnější (porodní hmotnost 2600g).

V porodnici byl očkován proti TBC. Místo vpichu mu velmi dlouho hnusalo, měli jsme kvůli tomu o měsíc až dva posunuto ostatní očkování. Škoda, že se syn nenarodil o pár měsíců později, kdy bylo toto očkování zrušeno...

«Daneček moc nevyvíjel, úplně oněměl, nepoužíval ani jednoduchá slova, která v roce ovládal.»

Do roku a půl se vyvíjel vcelku normálně, při roční preventivní prohlídce máme zápis v očkovacím průkazu „drobnější, zdrav“.

V 16. měsíci věku byl ale očkován vakcínou Priorix. Přesně po týdnu od očkování se mu objevily boule na tříselech a následovaly vysoké horečky (nad 38,5 °C). Paní doktorka tenkrát situaci zhodnotila jako těžkou hnisavou angínu. Jenže horečky a „angína“ se od té doby začaly vracet a zjistili jsme, že podaná antibiotika nezabírají. Vždy bylo naměřeno vysoké CRP (přes 100), ale výtěry z krku byly vždy čisté, streptokok se nikdy neprokázal. Po třech měsících od zmíněného očkování jsme byli několik dní hospitalizováni kvůli opakujícím se horečkám, ale nic podstatného se tehdy nezjistilo. Po 5–6 měsících od očkování se stav uklidnil, horečky ustaly.

Po deseti měsících od podání první dávky Priorixu (ve 26. měsíci věku dítěte) nám však při preventivní prohlídce byla aplikována druhá dávka Priorixu (i přes moji velikou obavu, že by se stav mohl opakovat, jsem však byla naší paní doktorkou ubezpečena, že dítě je už velké a že si myslí, že to bude v pořádku). Po 3–4 dnech od očkování se horečka objevila znovu. Od té doby se opakovala co dva týdny. Mezi 2. a 3. rokem věku se Daneček moc nevyvíjel, úplně oněměl, nepoužíval ani jednoduchá slova, která v roce ovládal (máma, bába, pápa atd.). Špatně spal, byl stále na plenách a často „bezdůvodně“ křičel. Nevydržel sedět na místě, nezajímala ho televize ani kreslené pohádky.

«I přes výše zmíněné problémy nám bylo očkování doporučováno a paní doktorka mě strašila hřbitovem.»

Po třetím roce se stav mírně začal zlepšovat. Daník se postupně učil hygieně, začal lépe spát a ve věku 3,5 roku si znovu osvojil slova máma, táta, bába a ukazoval při tom na nás.

Byl nám diagnostikován syndrom periodických horeček – PFAPA, ze začátku vývojová dysfázie a následně atypický autismus.

Letos na preventivní prohlídce po pěti letech jsme očkování razantně odmítli. I přes výše zmíněné problémy nám bylo očkování doporučováno a paní doktorka mě strašila hřbitovem. Že se jedná o nežádoucí účinky očkování, nikdy nepřiznala. Projevila však nad naší situací upřímnou lítost a doporučila nám, ať zkusíme druhé dítě.

Andrea F.

ZÁNĚT MOZEČKU PO PRIORIXU

Můj chlapeček se narodil v listopadu 2010. Přesto, že těhotenství a většina porodu proběhla bez komplikací, k závěru porodu to bylo dost dramatické. Tahali ho kleštěmi, prodělal sepsi, Apgar skóre měl 1-6-7. Byl ještě na sále před mýma očima kříšen a poté ihned odnesen na novorozeneckou JIP. Naštěstí se vše začalo velmi rychle spravovat. Na JIP byl pouze do druhého dne, 9. den jsme odcházeli z porodnice domů a vše se zdálo v pořádku. Byl velmi spokojené miminko, plakal pouze když ho bolelo břicho nebo měl hlad. Pro jistotu jsme docházeli na rehabilitaci a na neurologii, ale vše nasvědčovalo tomu, že porodní komplikace nezanechaly žádné následky. V 10ti měsících jsme byli naposledy na neurologii a chvíli na to jsme mohli přestat i s rehabilitací. Samostatně chodit začal v 10ti měsících, v roce už aktivně používal 6 slov, ve dvou letech samostatně zvládal schody nahoru i dolů (bez drže a se střídáním nohou), měl velkou slovní zásobu, spojoval i 3 slova do vět a celkově byl opravdu šikovný.

Když se můj syn narodil, bylo již zrušené povinné očkování proti TBC a pediatrička mu z důvodu „obtížného startu“ odložila očkování o měsíc. První dávku hexavakcíny dostal ve 3 měsících zároveň s Prevenarem 13. Ptala jsem se lékařky, zda je možné toto očkování dát v jeden den a dozvěděla jsem se, že naprosto bez problémů. Až mnohem později jsem zjistila, že sám výrobce vakcíny to nedoporučuje. Tehdy jsem však žádnou velkou reakci nezaznamenala. Očkování jsem plně důvěřovala a až nyní přemýšlím, zda některé projevy nebyly první známky toho, že imunitní systém očkování až tak dobře nezvládá. První dávku Priorixu dostal v roce a půl, poté začal být hodně divoký a velmi často se vztekal, vyřadil několik potravin, které do té doby naprosto běžně jedl. Vztekání jsem si vysvětlovala obdobím vzdoru, odmítání některých jídel tím, že se mu značně rozšířil jídelníček, poznal nové chutě a začal si vybírat (vyřadil tehdy maso a některé druhy ovoce a zeleniny). V listopadu 2012 dostal druhou dávku Priorixu, bylo to 3 dny před jeho druhými narozeninami.

«Sděлил mi, že se domnívá, že jde o začínající zánět mozečku po očkování.»

Blížily se Vánoce a já uklízela, kupovala dárky, pekla cukroví. Tomu, že synovi jednoho dne začalo vypadávat jablíčko z ruky, jsem nepřikládala váhu, ještě jsem ho hubovala, aby si s ním nehrál a pěkně jedl. Další den syn co chví-

li do něčeho vrazil, o něco se uhodil, říkala jsem si, co tak blázní. Následující den se ve stoje začal malinko klátit, stále hledal rovnováhu, ale bylo to tak nepatrné, že jsem přemýšlela, jestli se mi to jen nezdá. U oběda si s velkými obtížemi nabral na lžičku a když si ji dával do pusinky, ručička se mu roztrásla. Hned po jídle jsme vyrazili do nemocnice, dětský neurolog se mezi prvními otázkami zeptal i na to, kdy byl naposled očkováný. Sdělil mi, že se domnívá, že jde o začínající zánět mozečku po očkování.

Následovala celá řada vyšetření nejprve v naší fakultní nemocnici, poté na dětské neurologii v Motole – magnetická rezonance, 2x lumbální punkce, odběry na toxikologii, genetiku, metabolické vady, všechny možné viry a bakterie, EEG, oční pozadí atd. atd. Synův stav se stále zhoršoval. Pomalu přestal úplně chodit, sedět, lézt, byl hypotonický a ležel jak hadrová panenka. Kolikrát jsem se bála jít spát, přemýšlela jsem, jestli se mu přes noc nemůže zastavit srdíčko nebo nepřestane dýchat. Náladu měl ale pořád dobrou, byl bez horeček, s jídlem problém neměl, dokonce se ještě naučil pár nových slovíček. Koukali jsme na pohádky, povídali si, některé dny byly lepší a on zvládl s oporou sedět a i přes velké potíže s jemnou motorikou a koordinací si hrál. Po skoro měsíci se v Motole rozhodli nasadit kortikoidy. Dostal velmi silné dávky nejprve v kapačkách, poté tablety. Syn začal být okamžitě velmi agresivní a hyperaktivní, po podání první kapačky nespal 23 hodin a tím náš klidný spánek skončil na opravdu dlouhou dobu. Začal se ale okamžitě lepší svalový tonus a hrubá motorika, během několika málo dní zkoušel znovu stoupat na nožičky. Zároveň ale postupně rostla jeho hyperaktivita, agresivita, přestal úplně mluvit, vydával jen skřeky, přestal chodit na nočník, přestal malovat. Přestal jíst řadu potravin, především veškeré ovoce a zeleninu na všechny způsoby. Pečivo pouze suché, přílohu bez omáčky, z mléčných výrobků pouze Pribiňáka a to výhradně kakaového. Seznam byl poměrně dlouhý. Po propuštění domů jsme byli v naprosté izolaci, nemohli jsme riskovat ani slabou virózu, vše by mohlo skončit tím, že by se to celé vrátilo. První

«Vzhledem k tomu, že to byla reakce na očkování, je brán jako dítě s autoimunitním onemocněním.»

«Můj syn má ve všech lékařských zprávách napsanou oficiální diagnózu stp. reaktivní postvakuinační cerebellitidě – stav po zánětu mozečku po očkování.»

pat na nožičky. Zároveň ale postupně rostla jeho hyperaktivita, agresivita, přestal úplně mluvit, vydával jen skřeky, přestal chodit na nočník, přestal malovat. Přestal jíst řadu potravin, především veškeré ovoce a zeleninu na všechny způsoby. Pečivo pouze suché, přílohu bez omáčky, z mléčných výrobků pouze Pribiňáka a to výhradně kakaového. Seznam byl poměrně dlouhý. Po propuštění domů jsme byli v naprosté izolaci, nemohli jsme riskovat ani slabou virózu, vše by mohlo skončit tím, že by se to celé vrátilo. První

dny jsme nemohli ani na procházku, několik týdnů k nám nesměly návštěvy, skoro půl roku nesměl syn do dětského kolektivu. Vzhledem k tomu, že to byla reakce na očkování, je brán jako dítě s autoimunitním onemocněním. Je velmi často nemocný a vše se vždy táhne velmi dlouho, i obyčejná rýma trvá několik týdnů. Přitom nesmí nic přechodit a vše se musí důsledně doléčit. Na podporu imunity nic nesmí a každé onemocnění představuje větší či menší riziko... Z Motola nás propustili koncem ledna 2013, na závěr hospitalizace dostal dávku imunoglobulinů, kortikoidy bral do konce března 2013. Dále už má jen vitamínové doplňky.

Nyní je srpen 2015. Můj syn má ve všech lékařských zprávách napsanou oficiální diagnózu stp. reaktivní postvaccinační cerebellitidě – stav po zánětu mozečku po očkování. Už se naučil opět chodit, i když stále ještě je trochu nestabilní v nerovném terénu, na schodech ještě potřebuje oporu. Začal opět malovat, i když kresba zdravého dítěte jeho věku vypadá opravdu jinak. Snaží se komunikovat, má řadu svých výrazů, které nezasvěcený člověk nemá šanci pochopit, ale dorozumívá se „rukama nohama“, ukazuje obrázky, hraje celé divadlo aby sdělil to, co chce. Posledních pár měsíců dokonce ve velkém začala přibývat i opravdová slova, nicméně doteď nedokáže říct své jméno (které ve 2 letech krásně vyslovil), má pro to svůj „zvuk“. Už není tak agresivní a je soustředěnější, dokáže si i samostatně hrát a spí i 8 hodin v kuse přes noc (přes den vůbec). Není to tak dávno, co jen lítal (a neustále padal, co chvíli

«... navštěvuje speciální mateřskou školku, má přiznaný 3. stupeň závislosti.»

měl nějaký úraz), ječel, mlátil mě něčím po hlavě, kousal, škrábal, štípal, na nic nerea- goval, spal 5 hodin denně a to ještě po 10-20 minutách. Je to obrovské zlepšení. Dokonce už pomalu opět začíná i zařazovat nové potraviny.

A jak se změnil náš život za ty necelé tři roky? Samozřejmě, především v tom, že moje dítě bylo naprosto zdravé, a teď není – navštěvuje speciální mateřskou školku, má přiznaný 3. stupeň závislosti. Manželství s jeho tatínkem se rozpadlo, toto byla moc velká zátěž, kterou náš vztah nevydržel. Život je jeden velký stres a nekonečný kolotoč – rehabilitace (Vojtovka i Bobath – každý den několikrát cvičíme), logopedie (každý den doma pracujeme), psychiatrie, neurologie, oční. Každý týden máme minimálně jednoho lékaře, rehabku nebo logopedku, někdy dva, někdy i tři. Každý rok máme rehospitalizaci v Motole a měsíc lázně. Do práce chodím pouze na částečný úvazek, víc bych prostě

nezvládla. A do toho máme za sebou celou řadu opravdu výživných zážitků a zkušeností nejen s cizími lidmi a některými členy rodiny, ale i „odborníky“. Popíšu pouze jeden – s lékařkou ze školky. Před nástupem musel syn prodělat vstupní prohlídku, lékařka měla k dispozici všechny zprávy, které jsme měli. Pročetla je a její první otázka byla: „a kdo Vám řekl, že je to po očkování“? Vyjmenovala jsem jí tedy, že to byl dětský neurolog ve fakultce, poté dětský neurologové v Motole a nakonec to potvrdila i lékařka očkovacího centra v Motole. Paní doktorka se ušklíbla a položila svou druhou otázku: „A proč si myslíte, že mu to ublížilo?“ – ve všech zprávách je uvedeno, že došlo k motorickému i mentálnímu regresu, měla to před sebou. Doteď přemýšlím, co paní doktorka svými dotazy sledovala. Jsem zvyklá, že to občas lidé zpochybňují, bolí to vždycky, ale od lékařky, která má k dispozici veškeré zprávy s oficiální diagnózou, bych to opravdu nečekala.

Synovi bude v listopadu 5 let, to obvykle děti mají další očkování. Člověk by řekl, že on bude mít kontraindikaci. Čeká nás další hospitalizace v Motole, kde budou odebírat protilátky a potom se rozhodovat, jestli očkovat teď, nebo později (až protilátky klesnou). Já mám jasno. Moc nechápu, jak se někdo může divit tomu, že já už ho očkovat opravdu nechci. Jak si někdo může myslet, že má právo mě nutit riskovat, že se něco takového stane znovu? Do konce svého života budu žít s vědomím, že já jsem byla ten, kdo ho tam tenkrát dovedl a držela jsem ho, aby se nemohl bránit a lékařka mu vakcínu mohla aplikovat. Ještě jsem mu přitom horlivě vysvětlovala, že je to proto, aby byl zdravý...

«Člověk by řekl, že on bude mít kontraindikaci. Čeká nás další hospitalizace v Motole, kde budou odebírat protilátky a potom se rozhodovat, jestli očkovat teď, nebo později.»

Maminka Marcela

PO OČKOVÁNÍ AFEKTIVNÍ ZÁCHVATY KONČÍCÍ BEZVĚDOMÍM

13. 7. 2012 se nám narodila dcerka Danielka. Oproti první dceři byla Danielka velmi hodná a usměvavá miminko. Neznali jsme u ní pláč, koliky a v noci krásně spinkala.

Na první očkování jsme šli 11. 10. 2012. Vůbec jsem se nebála, neb s první dcerkou jsme veškerá očkování prošli v pořádku bez jakýchkoli vedlejších reakcí. Očkování jsem natolik důvěřovala, že jsem první dceru nechala naočkovat i na meningokoka. První dcera Michalka byla očkována podle očkovacího kalendáře a meningokokem bez větších problémů, takže jsem si vůbec nepripouštěla, že by se mohlo něco stát.

Po prvním očkování hexavakcínou jsem byla již při cestě domů svědkem opravdu strašného pláče Danielky. Nepřestával ani při konejšení, kojení, houpaní. Pláč se stupňoval, v noci se přidala zvýšená teplota. Druhý den to bylo dost podobné, ale přesto trochu lepší – vůbec mě nenapadlo, že bych to měla řešit s doktorkou, že se jedná o nežádoucí účinek očkování. Po čase se dcerka zase dostala do dobré kondice co se spinkání a pláče týče, ale přesto občas dost plakala, když ji něco rozčílilo, což jsem u ní dřív nepozorovala.

6. 12. 2012 (5 měsíců) jsme šli na druhou dávku Infarixu Hexa. Říkala jsem doktorce, že mi po té první dávce hodně plakala a dost se budila, že měla teploty – a ta mi řekla, že je to u některých dětí normální, že jí mám dát dnes na noc po vakcíně preventivně Paralen, aby ji to nebolelo a případně stáhlo teploty. Já jsem ale zvyklá dávat prášky až jako poslední možnost, tak jsem si říkala, uvidíme, až co bude či nebude.

Asi hodinu po druhé dávce se opět objevil pláč, nevrlost, podrážděnost. Následoval i bojkot kojení. Dcerka byla stále unavená, plakala až do usnutí a pláčem se opět probouzela. Po týdně byla nemocná – zánět horních i dolních cest dýchacích. Poté byla asi týden zdráva a pak zase rýma, kašel, i když předtím to bylo zdravé miminko. V únoru 2013 dostala dokonce ATB. Každopádně mezi rýmou a kašlem jsme našli asi 14 dní, kdy se zdála malá v pořádku, a tak se očkovalo třetí dávkou Infanrix Hexa a to 10. 1. 2013 (6 měsíců), opět se stejným průběhem: neutišitelný pláč a bojkot kojení. Byl to jiný pláč, než jsem byla zvyklá, takový zoufalý. Nicméně lékařka nám říkala, že je to běžné, ať to neřešíme.

Z Danielky už nebylo to stále usměvavé miminko, vztekala se při přebalování, svlékání, oblékání, mazání, koupání, sušení – vše, co předtím probíhalo s úsměvem a v pohodě, bylo najednou jinak.

Měnit se začala již po druhé dávce vakcíny, ale po třetí aplikaci byla situace neúnosná. Dceru jsem musela přesunout k nám do postele. Často se budila, plakala a nešla utiřit. Všimli jsme si, že pokud se narušil nějaký rituál, nastal vzteklý pláč – jako by byla ve svém světě. Ale vůbec mě tenkrát nenapadlo, že by to mohlo být po vakcíně. To až později jsem si začala dávat věci do souvislostí. Začala jsem se o tuto problematiku zajímat hlouběji a dostavil se strach z vakcíny MMR, která působí na nervový systém ještě více než Infarix Hexa. Proto jsem také naši lékařku poprosila o odložení této vakcíny. Dala mi tenkrát podepsat nějaký papír, a já jej asi podepsala. Tenkrát jsem nevěděla, že si můžu sepsat vlastní negativní revers o odkladu, kde popíši své důvody atd. A hlavně, já si nebyla vůbec jistá, zda pak MMR naočkujeme, nebo nenaočkujeme. Chtěla jsem si zjistit více informací a poradit se i jinde.

Zkrátím to, 9. 1. 2014 (18 měsíců) jsme měli jít na poslední dávku Infarix Hexa. Lékařka nám řekla, že vakcína se musí doočkovat, jinak že to

«... najednou ticho. Věděla jsem, že je něco špatně. Otočila jsem se a byla jsem v šoku. Danielka ležela bezvládně na posteli, rty měla promodralé...»

nemá smysl, a že ta ochrana za tu trochu pláče stojí. Já už se dost bála, ale i tak malá nakonec včeličku dostala. Nastalo to samé: naléhavý, neutišitelný pláč, tentokrát opravdu velice silný, teploty jen zvýšené, takže léky jsme žádné nedali. Každopádně od toho dne to bylo s dcerkou velice složité. Nastal silný bojkot kojení, který vedl k jeho ukončení, i když před vakcínou se velice ráda kojila a uklidňovalo ji to.

Skoro vše ji rozčilovalo. Myslím tím oblékání, svlékání, přebalování, koupání, mazání, sušení, vše bylo s totálním řevem, který skončil, až když bylo hotovo. Někdy úplně lapala po dechu, což jsme předtím nikdy nezažili.

28. 1. 2014 (20 dní po očkování) měla dcerka rýmu, a tak jsem si připravovala odsávačku. Jako vždy se vztekala a plazila se pryč, ale najednou ticho. Věděla jsem, že je něco špatně. Otočila jsem se a byla jsem v šoku. Danielka ležela bezvládně na posteli, rty měla promodralé... srdce mi bušilo jako o zá-

vod a nevěděla jsem, co dělat. Nejdřív jsem se jí snažila vzbudit, zjišťovala, zda dýchá, pak jsem si ji dala blíž k sobě, několikrát ji bouchla do zad a posléze jí několikrát vdechla do nosánu. Danielka začala pomalu dýchat. Dech byl zpočátku slabý, potom už dýchala normálně. Byla jsem doma sama s oběma holčičkami, tak jsem pro jistotu volala záchrannou službu, kde mě uklidnili, že přijedou malou vyšetřit. Když přijeli, řekli mi, že nás musí hospitalizovat, tak jsem souhlasila. Mezi tím přijel manžel a já mohla s malou Danielkou odjet záchrankou do nemocnice.

Tam ji vyšetřili, odvedli nás na pokoj a druhý den jsem se od lékařky na vizitě dozvěděla, že se Danielce musí udělat vyšetření kardiologické a dále EEG. Měla rýmu, kašel (poprvé laryngitida), takže dostala inhalovat vincentku, Prothazin a nosní kapky Magistraliter. Pobyt v nemocnici snášela Danielka velice špatně, měla jeden záchvat za druhým, strašně se bála sester a doktorů. Brali jí krev, ale nedařilo se napíchnout žílu, povedlo se to asi až na počtvrté, Danielka bojovala a řvala. Jakmile se otevřely dveře pokoje a vešla sestra, nastal strašný pláč a strach. Nechtěla tam ani jít, nechtěla být v pokoji – uvědomila jsem si, že se bojím v cizím prostředí, byly porušeny všechny její rituály, které jí dávaly pocit klidu a bezpečí. Ležla po zemi, bouchala na dveře a křičela. Nemohla vůbec usnout, za tu noc naspala přerušovaně 2 hodiny. Když jsem se jí snažila zabavit, mrskala po mě hračkami a byla prostě zoufalá. Nakonec jsme se domluvili, že půjdeme domů a na mou žádost mě propustili s tím, že si daná vyšetření necháme udělat z domova. Doma se stav malé velice zlepšil, spala pak hned asi 6 hodin v kuse.

Stavy vzteku, úzkosti, hysterie, rituály, to vše ale trvalo nadále. Bylo na denním pořádku, že několikrát za den přestala dýchat: když se bouchla do hlavy, když spadla, zažívala bolest, strach či leknutí nebo když se vztekala. Bylo to velice náročné období. Ublížovala si, mlátila hlavou o zeď.

Byli jsme na neurologickém vyšetření a závěr zněl, že se pravděpodobně jedná o tzv. afektivní záchvaty, kdy dítě ze vzteku, strachu, bolesti, leknutí, bouchnutí začne plakat, ale najednou nemůže popadnout dech a v tu chvíli už nemůže samo nic dělat, je v křeči, nemůže se nadechnout a začne promodrávat. Mozek dítěte tělíčko uvede do mdloby, aby se zabránilo udušení, neb když je v bezvědomí, křeč povolí a obnoví se samostatné dýchání.

Někdy se záchvat udál třeba na zahradě. Jednou chtěla pochovat, ale já nemohla, měla jsem plné ruce, tak jsem šla pomalu dál. Ona začala brečet, ale

najednou ticho. Uvědomila jsem si, že jsem od malé asi 10 metrů a asi to bude další záchvat. Šla ke mně, natahovala ručičky, lapala po dechu, promodrávala. Já nestačila doběhnout a moje holčička padla bezvládně na zem, přímo na ústa. Byla celá sedřená, a tak jsem ji konejšila a držela. Po probuzení byla vždy velmi dezorientovaná a vystrašená. Takových událostí bylo bezpočet.

Byli jsme na kardiologickém vyšetření, dvakrát na EEG, vše bylo v normě. Lékařka na neurologii, kam jsme docházeli, viděla Danielčin záchvat po pouhém klepnutí do kolínka a poslala nás k psycholožce. Říkala, že to nemůžeme sami zvládnout. Také jsem se jí ptala na názor na očkování, řekla mi, že to může být následkem očkování. Když jsem jí pověděla své obavy z MMR, řekla mi, že když má takovou odezvu na Infanrix Hexa, že by se MMR také v jejím případě bála, že tam jsou většinou i horší projevy.

Zvykla jsem si, že k lékaři s ní jdu až v nejnnutnějším případě, protože záchvat, který to vždy vyvolá, je šílený. Je velice těžko vyšetřitelná. Opravdu těžké období bylo cca od roku do dvou a půl let. Poté začala pomalinku více vnímat, vyhodnocovat, bylo možné jí leccos vysvětlit. Před dovršením třetího roku začala více mluvit. Dnes má afektivní záchvaty stále, ale už se jen zřídka stane, že upadne do bezvědomí. MMR stále odkládám, neb se velice bojím následků, které by to mohlo vyvolat. Děsím se nadcházejícího podzimu, že zase začnou laryngitidy. Ty probdělé noci, kdy sedím nad malou a hlídám, zda dýchá, jsou neskutečné.

Ještě podotknu, že z neurologie jsme byli odesláni do očkovacího centra. Tam ji chtěli naočkovat pod diazepamovou clonou. Nejdřív jsem byla nadšená, že se dá nějakým následkům takhle vyhnout, ale po prostudování všech dostupných informací jsem se dozvěděla, že se jen vlastně laicky řečeno mozek uspí, takže nežádoucí účinky nejsou tak markantní. Dítě je utlumené,

«Instinkt matky je silnější než nařízení a vyhlášky.»

a proto tolik nepláče, že ho bolí hlavička, také hodně spí. Ale co je horší, ty následky se přesto mohou dostavit, jen se zpožděním. Z těchto důvodů jsem tuto variantu vyloučila.

Dnes jsem si jistá, že vše nám vyvolalo očkování a že nebýt jeho, tak bych možná stále měla tu hodnou holčičku, která se snad ani neuměla vztekat. Ty noci a dny po vakcíně byly vždy šílené a po té poslední říkám, ne děkuji. Instinkt matky je silnější než nařízení a vyhlášky.

Čím více se o očkování dozvídám, čím více čtu statistiky, data a studie, tím více se očkování bojím a věřím, že právě ono vyvolává ekzémy, alergie, neurologická poškození atd. Vyloučit se to prostě nedá. Ale to už je mimo příběh naší Danielky. Jsem šťastná, že jsme neměli horší problémy, o kterých se dočítám. Nyní jsme přestali chodit k psycholožce, už víme, jak reagovat, jak s ní jednat. Jen se obáváme nástupu do školky, zda ho malá zvládne. Musíme se zase objednat na neurologii a já z toho mám už zase noční můry. Snažím se své děsy nepřenášet na dítě a již teď ji připravuji na další pobyt v nemocnici. Držte nám palce, ať ho Danielka zvládne co nejlépe.

Staňa E.

VŽDY SE NA NÁS PŘIŠLA PODÍVAT SESTRA: „DOBŘÝ, DÝCHÁ...“ A OPĚT ODEŠLA

Jsem maminkou 10letého chlapečka a skoro 7leté holčičky, která se narodila jako zdravé miminko v 38. týdnu těhotenství.

Obě děti jsme nechali očkovat hexavakcínou (neboť byla „šetrná a skvělá“). Chlapeček byl bez problémů, ale dcerka očkovací dávku v 7. měsíci nezvládla. Reakce nastoupila po 6 nedělích a byla dosti šokující. Malá dostala svůj první velký epileptický záchvat. V prvním momentu jsem myslela, že mi umřela. Oči měla v sloup, jen se slabě škubala, a když jsem ji vzala do náručí, vypadala jako hadrová panenka... prostě mrtvé dítě. Ten šok si neumí nikdo představit.

Elenka byla zdravé miminko s váhou 3470 g a 51 cm. Porod proběhl bez komplikací přirozenou cestou. V těhotenství jsem bohužel musela ležet, protože bylo rizikové. Jako miminko byla Elenka léčená na E. coli v konečniku.

«Reakce nastoupila po 6 nedělích a byla dosti šokující. Malá dostala svůj první velký epileptický záchvat.»

S manželem jsme očkování plně věřili, tak jsme Elenku zařadili do studie zkoumající meningokoka B. Elenka se narodila 4. 8. 2008. TBC bylo očkováno 4. den, 8. 8. 2008. Při každém očkování byla řádně prohlédnutá od lékařky. Byla zdravá! První očkování hexavakcínou a Prevenarem, který je proti pneumokokům a je nepovinný, a proti meningitidě typu B proběhlo 17. 10. 2008. Stejně vakcínou

pak dostal 23. 12. 2008 a 24. 2. 2009. Dcerka se vyvíjela normálně, ale kvůli častému bolení břicha se na něj nechtěla přetáčet. Na naši žádost jsme šli na vyšetření na neurologii. Ta malou prohlédla a uzavřela, že je to zdravé dítě, jen línější, a pro klid nám napsala pár rehabilitací – Vojtovu metodu. Ještě ten den jsme navštívili rehabilitaci a objednali se. Ani fyzioterapeutka nepozorovala na dcerce nic podezřelého. Prý bude stačit, když nám jen ukáže co a jak, protože malá krásně reaguje.

Dne 26. 4. 2009 nastala šokující reakce, kterou jsem už zmiňovala. Záchranka nás převezla do nemocnice, kde jsme bohužel museli asi hodinu čekat na paní doktorku, která měla důležitý případ. Čekat v nemocnici na pomoc, když si člověk myslí, že mu dítě málem umřelo, je něco hrozného. Elenka dýcha-

la, ale hrozně brečela. Vždy se na nás přišla podívat sestra: „Dobrý, dýchá...“ a opět odešla.

Dcera byla přijata na lůžkovou část dětského oddělení. Byla vyšetřena lékařkou, která měla službu, ale i paní doktorkou z neurologie, u které jsme byly asi před 4 dny. Když ji viděla, řekla, že je to úplně jiné dítě, než jaké viděla ve své ambulanci...

Že by to mohla být reakce na očkování, nechtěl nikdo připustit. Na nějakou reakci je to prý dlouhá doba!

Za dalších 6 let jsme prošli s dcerkou každým možným vyšetřením – magnetická rezonance, lumbální punkce, genetické vyšetření (9x), EEG, metabolické vyšetření atd. Vše je prý v pořádku. Dcerka byla ve studii vzácných a ojedinělých genetických chorob, která se dělá v cizině... bohužel bez výsledku. Pan docent nám sdělil, že třeba za dvacet třicet let se přijde na to, co mojí princezně je. Dodnes nemá stanovenou žádnou diagnózu, jen má těžké kombinované postižení hybné a mentální, kryptogenní epilepsii s farmakorezistentními záchvaty. Lékaři přiznali, že očkování bylo spouštěčem něčeho, co bylo někde zakódované a na co se třeba nemuselo za celý život ukázat. Dcerka je stále jako 9měsíční až roční miminko, které vyžaduje 24hodinovou péči. Nepoužívá ručičky a její epileptické záchvaty trvají až 8 minut. Je to něco hrozného!

Každý rodič by měl znát možné následky očkování. Očkovat, ale pomalu a po jednotlivých dávkách. Ne tolik nemocí dohromady. Víím, že i někteří naši lékaři si své děti očkují postupně a pro očkovací látky si jezdí do zahraničí, kde jsou k sehnání jednotlivě.

Vím, že těch, kterých se to netýká, očkování hájí a tvrdí, že se to stane tak jednomu z tisíce/milionu, ale teprve když se něco podobného stane člověku osobně a nebo někomu z blízkého okolí, zjistí, že těch dítek je více a více...

Moc si přeji, aby už žádný rodič nemusel zažít a prožívat to co já – tu bezmoc, utrpení a bolest. A obavy, jak to bude s milovaným dítětem dál.

Bylo by skvělé, kdyby stát přijal odpovědnost za následky očkování a pomohl rodičům. Věřte, je to velmi dlouhý, namáhavý a drahý boj, když chcete své dítě posunout o malý krůček kupředu.

maminka Dita

DOSTAT SPALNIČKY JE NORMÁLNÍ?

Se synem, kterému v té době bylo 15 měsíců, jsem šla na kontrolu po nemoci a zároveň jsme se připravovali na očkování. Ani jsem nevěděla, na jaké – doktor mi jen řekl, že budeme očkovat. Ještě předtím jsem měla divné tušení a pocit, že bude lepší, když na očkování vůbec nepůjdeme. Nátlak okolí a rodiny byl ale veliký.

23. 6. 2015 jsme přišli k lékaři. Kontrola proběhla s výsledkem, že je syn v pořádku a zdravý. Pak pan doktor vzal „cosi“ a vpíchl to malému do ručičky. Vše proběhlo bez pláče. Při odchodu mi řekl, že může u malého přijít jako pozdější reakce mírná vyrážka či teploty.

Malý Tadeášek byl úplně v pořádku a celý den si hrál. Nikdo nevěřil, že byl právě očkovan. Zdravý se jevil ještě i celý následující týden, až do 3. 7. 2015. Toho dne jsem mu dala před dům bazének. Malý si v něm spokojeně hrál, ale za pár minut se mu po tělíčku začala vysévat vyrážka. Moje první myšlenka byla, že má alergii na slunce po svém otci. Šli jsme raději domů. Večer mu vystoupala teplota na 38 stupňů. Opět jsem to dávala za vinu sluníčku a vysokým venkovním teplotám – myslela jsem, že se přehřál. Druhý den ráno už měl vyrážku mírnější a vypadalo to, že zmizí, teplotu neměl. Šli jsme na procházku k babičce, ale než jsme k ní došli, vyrážka se opět objevila. Usoudila jsem, že bude lepší se vrátit domů, abychom se vyhnuli polednímu slunci.

Doma začala vyrážka i teplota gradovat i přes to, že už jsme nebyli na slunci. To už jsem si říkala, že je to divné a malého jsem odvezla na pohotovost s podezřením na spalovou angínu. Od očkování už uběhla pro mne pomě-

«Napsala, že malý má vyrážku PODOBNOU SPALNIČKÁM. Prý běžná reakce.»

ně dlouhá doba, a tak jsem na možnou souvislost vůbec nepomyslela. Na pohotovosti jsem ale prozřela.

K mému překvapení tam byla milá a ochotná paní doktorka. Vyslechla si mě, zatímco prohlížela Tadeáška. Ten tam seděl s opuchlým obličejem a plakal. Vyrážku měl po celém těle. Doktorka ho vzala za ručičku, prohlédla pupínky, chvíli přemýšlela a najednou se zeptala: „Kdy jste byli na očkování?“ Odpověděla jsem: „No, to už je dlouho, asi dva týdny.“ „Víte, ona to je nejspíše reakce na očkování, když se podíváte na ručičku, v místě vpichu to má zapálené.“ Málem mě porazilo! Opáčila jsem jí, že toto

přece není mírná vyrážka, na kterou mne doktor připravoval. Doktorka jen pokrčila rameny a řekla, že pokud vyrážka do tří dnů neustoupí, ať přijedeme znovu nebo zajdeme ke svému ošetřujícímu lékaři. Napsala, že malý má vyrážku PODOBNOU SPALNICĀM. Prý běžná reakce. To byla sobota.

V neděli a pondělí potíže gradovaly. Večer měl malý vždy teplotu 38 °C. Nevydržela jsem déle čekat a zašla v pondělí znovu k doktorovi, tentokrát k lékařce zastupující našeho pediatra, který měl dovolenou. Ta mi opět tvrdila, že toto je normální reakce. Namítala jsem, že toto přeci normální není, že to je nežádoucí účinek a že v mém okolí to ještě nikdy nikdo neviděl. Oznámila jsem jí, že to budu chtít nahlásit a že další očkování se rozhodně konat nebude. V té době už jsem věděla, že Tadeáš dostal MMR vakcínu, ale zjišťovat jsem si to musela sama. Doktorka, když vycítila, že o problematice už asi něco vím, najednou otočila a sama mě navedla na SÚKL. Hned ten den jsem to nahlásila. Dodnes se mi ale nikdo neozval.

Pak konečně věci nabraly správný směr. Po návratu našeho pediatra z dovolené jsme se s ním domluvili, že další dávku MMR odloží a Tadeáš ji dostane nejdříve před nástupem do školky. Nebyla jsem z toho sice nadšená, ale brala jsem to tak, že získáme čas – do té doby se může třeba ledacos změnit a další

«Mohu říct, že v ten den, kdy jsem zjistila, z čeho vyrážku má, jsem se cítila podvedená a ukřivděná.

Protože jsem někomu věřila, a moje dítě zase věřilo mně, a já tohle prostě dopustila a zklamala ho.»

dávku MMR nebude nutné kvůli školce podstoupit. Hexavakcínou se malý doočkuje až na podzim, v zimě nebo na jaře, kdy nejsou taková vedra, a to jen v případě, že bude zcela zdrav.

Dnes, 11. 8. 2015, mi pan doktor oznámil, že má pro mne dobrou zprávu. Já říkám, že tu nejlepší a že je to krásný dárek Tadeášskovi k svátku: další dávka MMR se odkládá až na pátý nebo šestý rok. A to zcela oficiálně, bez rezervy. A do školky prý může nastoupit,

protože první dávka je dostačující. Jsem moc ráda, a to i přes to, že zdravotní komplikace stále řešíme. Vyrážka Tadeášovi zmizela 13. 7. 2015 a pár dní na to skončil opět na ATB s kašlem. Má narušenou imunitu, ale věřím, že mu ji dáme brzy dohromady. Teď chodíme na alergologii a čekáme na výsledky dalších testů.

Mohu říct, že v ten den, kdy jsem zjistila, z čeho vyrážku má, jsem se cítila podvedená a ukřivděná. Protože jsem někomu věřila, a moje dítě zase věřilo mně, a já tohle prostě dopustila a zklamala ho. Tohle se stát nemělo. Anebo možná mělo – abych se začala více zajímat? Možná díky tomu jsem prožřela. Syn našťestí prodělal jen spalničky. Ač se pod to žádný doktor nepodepíše, já vím, že to tak je. A pokud máte divný pocit, že děláte něco proti svému přesvědčení, tak to prostě nedělejte! Já už se také zviklat nenechám.

Luzana M.

OBĚ MÉ DĚTI ŠPATNĚ REAGOVALY NA VAKCÍNU

V roce 2009 se nám narodil první syn. Porod byl vyvolávaný, protože jsem přenášela a podle ultrazvuku to měl být pořádný pořizek. Následný porod probíhal podle všeho v pořádku a malý přišel na svět s mírami 4350g a 55 cm. Přestože jeho Apgar skóre bylo 9-10-10, bylo mi řečeno, že má problém s termoregulací a že musí být hned převezen na dětské oddělení, kde byl umístěn do inkubátoru. Po několika hodinách jsem ho konečně mohla mít u sebe. Přednosta porodnické kliniky, který při vizitě malého prohlédl, řekl, že tak hezky „dopečené“ dítě den po porodu ještě neviděl. Jedinou potíž, kterou jsme s mrňousem měli, bylo to, že jeho sací reflex nebyl po vyvolávaném porodu ideální, ale i tak se dokázal dostatečně napít, přestože to trvalo déle. Třetí den po porodu byl naočkovan vakcínou proti tuberkulóze a šli jsme domů.

Asi po měsíci jsem pozorovala, že se naklání pořád k jedné straně a že neleží úplně rovně. Podle naší pediatričky bylo ale vše v pořádku. Známa mi doporučila navštívit denní stacionář u nás ve městě. Diagnóza paní doktorky mě ale šokovala. Dítě bylo spastické (byl neustále v křeči, ruce měl v pěst), a to mu způsobilo „miminkovskou“ skoliózu a opoždění ve vývoji.

«Doporučení: posunout první dávku hexavakcíny o měsíc a začít cvičit Vojtovu metodu.»

Doporučení: posunout první dávku hexavakcíny o měsíc a začít cvičit Vojtovu metodu. Po několika měsících cvičení se jeho stav zlepšil, i když opožděný ve vývoji byl pořád. Dál jsme očkovali, jak předepisuje očkovací kalendář,

čili dostal 4 dávky hexavakcíny a čekalo nás očkování MMR (spalničky, zarděnky, příušnice). Po celou dobu byl syn nervní, u ničeho nevydržel, přes den hodně plakal, i když důvod jsme žádný nenašli, a tak jsme si pořád říkali, že má asi takovou náturu a že z toho snad vyroste. Ještě zmiňuji, že syn od jednoho roku začal trpět na chronické záněty horních cest dýchacích.

Po jeho 15. měsíci přišla pozvánka na očkování vakcínou MMR. Byli jsme upozorněni na to, že mohou přijít teploty, jinak nic. Já byla v té době v druhém trimestru těhotenství (a byla jsem tak vystavena riziku přenosu zarděnek od očkovaného dítěte, což jsem ale zjistila až později, nikdo mě na to neupozornil). Syn asi 16. den po očkování dostal vysoké teploty a dva dny zcela bezvládně ležel. Po tom, co horečky odezněly, jsme si na něm začali všimnout změn

v chování. Byl ještě více podrážděný, přes den nebyl schopný spát déle než 20 minut, budil se nevyspaný, ignoroval děti, byl velmi nervní. Špatně zvládal neobvyklé situace a reagoval na ně velmi hystericky. Když se mu například něco nedařilo, začal se poškozovat. Lékař mi řekl, že si jen prochází určitým vývojovým obdobím. K tomu se přidaly dva záněty v těle, které si vyžádaly chirurgické zákroky. Do půl roku od aplikace MMR vakcíny syn skončil na dvou operacích – byl mu odstraněn absces konečníku a prodělal adenotomii mandlí.

Po této zkušenosti jsme už přeočkování druhou dávkou MMR odmítli. Syna jsme dávali do kupy ještě další dva roky.

Druhý syn se narodil v roce 2011. Těhotenství bylo bezproblémové (tedy až na stresy, které jsem musela prožít v souvislosti s poškozením mého prvního syna). Porod začal spontánně a narodil se nám druhý čtyřkilový cvalík. Syna jsem měla hned od porodu u sebe a vše probíhalo, jak jsem si přála. Z porodnice jsme odcházeli také po třech dnech, s kojením problém nebyl, dítě krásně a rychle sálo a přibíralo cca 200 g za týden.

V osmém týdnu jsme dostali pozvánku na první očkování hexavakcínou. Do měsíce se objevily první problémy. Malý přestal tak krásně přibírat a začal

«Prognóza: dítě má 99% pravděpodobnost, že z něj bude astmatik a ekzematik.»

bojkotovat kojení, které bylo do té doby naprosto bezproblémové. Pak dostal ještě další dvě dávky a v 8. měsíci u něho propukla první infekce, kdy jeho CRP vylétlo přes 80. Dostal první antibiotika. Pak byl na chvíli klid – klid před bouří. V době,

kdy slavil první narozeniny, u něho z ničeho nic vypukl zápal plic. Ten se podařilo přeléčit dalšími antibiotiky a asi měsíc byl opět klid, než se u něho objevila těžká bronchitida. Sípal, nemohl dýchat ani vykašlávat. Jediné, co zabíralo, bylo, když ležel svisele na mé hrudi, tělo na tělo, to se mu průdušky uvolnily a on mohl klidně odpočívat. Takto jsme prospali několik nocí. I z tohoto se dostal, ale pamatuji si, že náš dětský lékař už zdvihal varovný prst, s tím, že

«Špatně zvládal neobvyklé situace a reagoval na ně velmi hystericky. Když se mu například něco nedařilo, začal se poškozovat. Lékař mi řekl, že si jen prochází určitým vývojovým obdobím.»

nebude všechno úplně v pořádku. Ani ne za měsíc přišel další zápal plic. To už jsme šli na alergologické vyšetření, kde mu odebrali krev. Po týdnu přišly výsledky: eosinofilie – 6x zvýšené množství eosinofilů v krvi. Prognóza: dítě má 99% pravděpodobnost, že z něj bude astmatik a ekzematik.

Léčba: roční dítě mělo dostávat pravidelně kortikoidy a antihistaminika a doporučeno mu bylo očkování proti pneumokokům (Synflorix). Po tom, co mi lékař nebyl schopný říci, z čeho to náš syn má (žijeme na vesnici, jídlo máme většinou z vlastní produkce a oba s manželem jsme zdraví, jen já od 12 let sem tam trpím sennou rýmou), jsme jeho léčbu odmítli. A odmítli jsme už i další očkování.

Syn od té doby prodělal několik zánětů dolních cest dýchacích, ale vždy se nám je podařilo vyléčit bez ATB pod dohledem našeho dětského lékaře. V jeho 4 letech teď můžeme říct, že je z nejhoršího venku i bez kortikoidů a antihistaminik. Minulou zimu byl jen jednou nemocný, kdy zůstal týden doma (a to navštěvuje školku, kde jsou děti neustále nemocné). Také jsme byli znovu na kožních testech, které po dvou letech dopadly negativně. Pan doktor měl dokonce problém pak poznat, na které ručičce testy dělal. Jen podotknu, že stejné testy dělané v jeho roce byly pozitivní na roztoče a pyly. Klepu na dřevo a pevně věřím, že cesta, kterou jsme se vydali, je ta správná a že to s jeho zdravím bude lepší a lepší.

Ještě se vrátím k prvnímu synovi: je mu už 6,5 let, v září jde do školy. Jeho introvertní povaha mu sice zůstala, ale už nemá problém navazovat nové kontakty s okolím a zmizel i jeho neklid, nevyrovnanost a sebepoškozování. Ze školky máme zpětnou vazbu, že tak pozorné dítě – dítě, které dokáže vydržet u úkolu do té doby, než ho splní – v jeho věku ještě neměli. Nemocný už také našťestí není. To vše po 4 letech neustálé „léčby“ vitamíny a po detoxu.

maminka Jana

ODKLÁDÁNÍ

Ve věku 18 měsíců byl můj syn očkován vakcínou Infanrix Hexa. Ještě ten večer měl velmi vysoké teploty, až čtyřicet stupňů. Nebylo možné je nijak srazit, ani kombinací více přípravků proti horečkám. K ránu začal mít křeče, které ale neměly charakter febrilních křečí. Šlo o záškuby celého těla včetně výkřiků při záškubu, v intervalu cca 1 minuty. Bydlela jsem tenkrát na samotě a bylo těžké se rozhodnout, zda jet okamžitě do nemocnice a zanechat své dvě starší děti (tehdy 4 a 10leté) v noci samotné v chalupě. Zkusila jsem syna nakojit. Při kojení usnul a potom se křeče již neopakovaly. Ráno jsme odjeli k dětské lékařce. Po vyšetření nás okamžitě poslala na dětskou neurologii. Původ křečí mi bohužel nevyšvětili, dle mého názoru mohlo jít o křeče způsobené hlubokou hypoglykemií, ale to se nedá zpětně určit – v každém případě jsme nedospěli k žádnému závěru. Po cca 2–3 dnech se nám konečně podařilo srazit horečky (které již potom nebyly tak vysoké, spíše přes 38 stupňů). Neuroložka nám doporučila očkování odložit a já tak činila do jeho sedmi let. Nyní cítím nátlak, abychom s očkováním znovu začali. Chlapec je v současné době zdravý a dobře prospívá. Mám z dalšího očkování strach, ale naše dětská lékařka nechce riskovat, jeli-

«Je možné, že by další očkování snesl dobře, ale opravdu se bojím.»

kož kdyby syn onemocněl některou z nemocí, proti které se povinně očkuje, měla by velký problém. Doporučuje mi kontaktovat očkovací centrum a očkování absolvovat pod clonou diazepamem a při hospitalizaci v nemocnici. Vzhledem k tomu, že jsem samoživitelka a starám se

o 3 děti – nejstarší syn je autista, sluchově postižený a trpí metabolickou vadou, takže mi péče o něj zabírá čas a musíme absolvovat různé lékařské prohlídky, Aditea Praha apod. –, nemám samozřejmě chuť takto riskovat s mladším synem, pokud to není nezbytně nutné. Je možné, že by další očkování snesl dobře, ale opravdu se bojím.

S nástupem syna do první třídy ZŠ začínají problémy. Syn je zdravý, s dětmi ve třídě tráví denně několik hodin, následně je s nimi v jídelně i v družině, ale jako nepřeočkované dítě je z hlediska systému problémem jeho účast na školách v přírodě. Vzhledem k tomu, že v 1. třídě byla škola v přírodě pouze 4 dny a zúčastnilo se jí cca 20 dětí, mohl jet syn také. Jak to ale bude příští rok?

Miroslava N.

ADÁMEK MĚL PO OČKOVÁNÍ VELKÝ OTOK NA NOŽIČCE

Syn byl očkován Infanrixem Hexa a Prevenarem. Až později jsem se začala o očkování více zajímat a poslední Prevenar jsem odmítla. Čtvrtou Hexu ale syn dostal nyní v červnu – k prvním narozeninám. Druhý den po očkování měl na stehně v místě vpichu obrovský flek, ihned jsme šli k pediatričce. Byla v šoku, nikdy prý nic takového neviděla. Vyfotila si to, nahlásila na SUKL. Ptala se, jestli nemá regresí ve vývoji – nemá. Flek do týdne zmizel, jen se v místě vpichu vytvořila bulka. Za týden měl teplotu 38,5 °C, druhý den ráno byl osypaný jako by měl neštovice. Nejvíce na rukou a zezadu na nohou. Bohužel mám fotku jen zepředu. Neštovice to nebyly. Pediatrička byla opět v šoku, syna si vyfotila a jeho stav konzultuje s kožní v Motole. Zatím neznám výsledek, k jakému došly. Za dva dny dostal malý rýmu a kašel. Před očkováním byl naprosto zdravý. Osypání ani flek ho naštěstí vůbec nebolely ani nesvědily. Choval se a spal stejně jako dřív. Jsem rozhodnuta dále neočkovat, nechci riskovat horší reakce.

«Druhý den po očkování měl na stehně v místě vpichu obrovský flek, ihned jsme šli k pediatričce. Byla v šoku, nikdy prý nic takového neviděla. Vyfotila si to, nahlásila na SUKL.»

Syn má za sebou 4 dávky Infanrixu Hexa, přičemž tu poslední, s reakcí, dostal nyní na konci června. Před tím měl tři Prevenary. Veškerá předchozí očkování byla bez reakce. Po očkování maximálně více spal. Byl vždy očkován podle klasického kalendáře.

Maminka Jindra

AŽ OČKOVÁNÍ PRIORIXEM BYLO ZLOMOVÉ

Jsem maminkou nyní 4leté Elišky. Dcera byla očkována podle klasického očkovacího kalendáře – hexavakcínou a nepovinným Synflorixem. Obojí snášela vždy dobře – bez teplot, beze změn v chování. Ve věku 15 měsíců byla očkována povinnou vakcínou Priorix. V době před očkováním byla dcerka naprosto zdravé bezproblémové dítě. My jsme očkování důvěřovali a přistupovali jsme k němu bez jakýchkoliv obav.

Během odpoledne v den očkování byla Eliška přecitlivělá a plačtivá. Do 48 hodin po očkování nastoupily horečky 40 stupňů, které přetrvávaly po 4 dny. Po odeznění horeček jsme zpozorovali pozastavení vývoje řeči, známky hyperaktivity, nesoustředěnost, záchvaty

křiku a agresi.

«Po odeznění horeček jsme zpozorovali pozastavení vývoje řeči, známky hyperaktivity, nesoustředěnost, záchvaty křiku a agresi.»

Lékařka nás po sdělení námi pozorovaných změn před aplikací druhé dávky Priorixu ujistila, že když dcerka bouřlivě reagovala na první dávku vakcíny, po druhé dávce už by mělo být vše v pořádku a bez reakce. Bohužel se mýlila.

Přibližně ve věku 18 měsíců jsme začali pozorovat u dcery jakési „zahledování“.

Pediatřičce jsem popsala další změny v dceřině chování. Odpovědí však bylo pouze to, že pozorované „záhledy“ jsou jen hra dítěte. A že pozastavení vývoje řeči a nechuť učit se novým věcem je z toho důvodu, že má mladšího brášku.

Nyní má dcera diagnostikovanou epilepsii a dětský autismus. Další očkování je kontraindikováno. Výskyt nežádoucích účinků jsem na SÚKL hlásila sama. Pediatřička změny v chování a vývoji připisovala narození mladšího sourozence. Pak pouze dodala na žádost úřadu informace ze zdravotní karty dcery.

Vzhledem k Eliščině zdravotnímu stavu obtížně hledáme školku. Sice jednáme s jedním speciálním předškolním zařízením o možném umístění, ale bohužel mají v tuto chvíli plný stav.

maminka Elišky

MUTISMUS

Naše dcera Maruška K. se narodila 17. 6. 2000 jako zdravé donošené miminko.

Podstoupili jsme všechna povinná očkování dle očkovacího kalendáře s přesvědčením, že lékaři zajišťují našim dětem zdraví a bezpečí.

Dnes, ve svých 15 letech, Maruška neumí navázat komunikaci s cizím člověkem, pozdravit, ani odpovědět ano-ne. Nikoli z důvodu mentálního deficitu, ale proto, že jí odpověď příliš stresuje. Komunikační handicap jí znesnadňuje život na každém kroku mimo domov, musí mít průvodce, kterému důvěřuje. Její diagnóza se měnila s každou návštěvou u nového vyšetřujícího lékaře: vývojová dysfázie – pervazivní vývojová vada – mutismus. Dodnes neznáme příčinu jejího psychického stavu, čelíme nepochopení pedagogů,

«Přes veškerá naše vyjádření obav byla doočkována dle očkovacího kalendáře.»

střídáme školy s nadějí, že potkáme empatickou paní učitelku, které by Maruška důvěřovala. To se nám již 3x podařilo, nicméně do budoucna nemáme jistotu, jak dlouho takový stav potrvá.

O Maruščin vývoj jsme se začali strachovat asi od 9. měsíce věku. Postupně se jí zhoršila koordinace levé části těla, zbrzdil se psychomotorický vývoj, postupně slábnul její zájem o dění kolem ní.

Přes veškerá naše vyjádření obav byla doočkována dle očkovacího kalendáře.

S postupem času jsme nabyli důvodné podezření, že její vývoj byl postupně narušen vakcinací.

Maruščina starší sestra (nar. 1998) byla taktéž očkována dle řádného očkovacího kalendáře a rovněž se u ní v mírnější formě vyskytly neurologické problémy ve formě vysokých horeček a febrilních křečí, které vedly k zástavě

dechu. Z našeho pohledu měla štěstí, že její odolnost vůči očkování byla vyšší.

Naše vnitřní přesvědčení, že očkovací látky našim dětem více škodí než prospívají, nás dovedlo k rozhodnutí, že nejmladší dceru (nar. 2011) jsme nedali očkovat vůbec. Ve svých čtyřech je letech díky Bohu zdravá, vyvíjí se zdárně a bezproblémově. Paradoxně, znovu se potýkáme se sociální izolací – ne z důvodu komunikační poruchy, nýbrž kvůli zákonu, který neočkovaným dětem nepovoluje vstup do mateřské školy.

«Paradoxně, znovu se potýkáme se sociální izolací – ne z důvodu komunikační poruchy, nýbrž kvůli zákonu, který neočkovaným dětem nepovoluje vstup do mateřské školy.»

Markéta K.

PRŮ JE TO NORMÁLNÍ

Infanrix Hexa jsme synovi nechali očkovat od 6. měsíce. První tři dávky proběhly s malým červeným fličkem kolem vpichu a s tím, že uplakaný a spavý byl syn malý maximálně 2 dny. Ve 14 měsících jsme šli pro 4. dávku. Jako vždy jsem 10 dní před plánovaným očkováním zvýšila příjem vitamínu C. Večer po očkování měl malý nožičku zapálenou, s tvrdým rudým flekem o velikosti cca 2 cm. Byl uplakaný a nemohl usnout...

«Druhý den měl už červený flek a obrovskou bouli přes celou vrchní část stehýnka.»

Druhý den měl už červený flek a obrovskou bouli přes celou vrchní část stehýnka. Byla tvrdá a horká. Syn byl celkově apatický, nic ho neभावilo, pořád kňoural a chtěl se nosit. Na bolavou nožičku nechtěl vůbec našlapovat, a když už se přece odhodlal, nepřírozeně ji vytáčel do boku. Očividně ho to hodně bolelo. Od druhého dne po očkování se mu teplota pohybovala kolem 37,5–38 stupňů. Kontaktovala jsem pohotovost v místní nemocnici. Doporučili mi chladit, klidový režim a potřit Fenistilem. Bylo mi řečeno, že je to po očkování normální. Tento stav trval 5 dní. Naštěstí 6. den se otok i zarudnutí zmírnily a pak už to bylo den ode dne lepší. I teplota se vrátila do normálu. Po této zkušenosti jsem hned odložila další povinné očkování – MMR v 15 měsících – až na dobu před nástupem do školky.

Dnes je mému synovi 15 měsíců a zdá se, že je zcela v pořádku fyzicky i psychicky. Doktorka mne přemlouvala k dalšímu očkování, aniž by dokázala vysvětlit, z jakého důvodu není odkládání žádoucí. Trvala jsem na svém. Jsem ráda, že ve výsledku s odkladem souhlasila.

«Doktorka mne přemlouvala k dalšímu očkování, aniž by dokázala vysvětlit, z jakého důvodu není odkládání žádoucí.»

Eva F.

NIKDO NÁM NEVĚŘÍ

Moje dcera Kristýnka T. se narodila v roce 2009. Tehdy se ještě plošně očkovalo proti TBC. Ač měla silnou novorozeneckou žloutenku a pobyt v nemocnici jsme si musely prodloužit, ještě ji tam stihli naočkovat. Nevím ani kdy. Už tohle mi připadá jako trestuhodná situace, neboť lékaři naprosto obešli můj informovaný souhlas a očkovali zcela bez mého vědomí. Jedinou útěchou je fakt, že jsem nepozorovala žádné nežádoucí účinky tohoto očkování.

Abych pochopila, že očkování opravdu není jenom včelička s teplotkou, musela jsem se přesvědčit sama „pokusem“ na své dceři. Když jí bylo 3,5 roku, rozhodla jsem se ji nechat naočkovat proti klíšťové encefalitidě. Dcera byla v době očkování naprosto zdravá a očkování proběhlo v měsíci červnu, když už ani ve školce nebývá velká nemocnost. Následující noc však dcera silně zvracela, bo-

«Aniž by nás paní doktorka pozvala dál do ordinace a dceru vyšetřila, řekla mi mezi dveřmi, že souvislost s očkováním nevidí.»

lelo ji břicho a nebyla schopná se ani trochu napít aniž by šlo zase všechno z žaludku ven. Ráno si stále stěžovala na bolest břicha, a tak jsme vyrazily k dětské lékařce. Sestra se nechala slyšet, že paní doktorka má dovolenou. Popsala jsem tedy události celé noci a rána a ptala se sestry, zda by to mohlo souviset s očkováním. Ta odvětila, že si to nemyslí, že půjde o střevní parazity a pro-

vedla dceři stěry. Minul týden a dcera si pořád stěžovala na časté bolení břicha a trpěla nechutenstvím. Vydaly jsme se tedy k paní doktorce znovu. Tentokrát jsme již lékařku zastihly. Výsledky na střevní parazity dopadly negativně, proto jsem se znovu ptala, tentokrát dětské lékařky, zda tyto problémy mohou souviset s očkováním. Aniž by nás paní doktorka pozvala dál do ordinace a dceru vyšetřila, řekla mi mezi dveřmi, že souvislost s očkováním nevidí. Šly jsme tedy domů s nepořízenou, bez diagnózy a bez medikace. Naštěstí tento stav trval u Kristýnky už jen další týden a problémy pak samy odezněly. Jaké však pro mne bylo překvapení, když jsem si vyhledala příbalovou informaci dané vakcíny a začetla se do nežádoucích účinků, mezi kterými byla mimo jiné uvedena „nevolnost“. Od této chvíle se začal náš život měnit. Najednou jsem si začala uvědomovat, jak bezmezně jsem očkování důvěřovala a že jsem ani na chvíli nepojala podezření, že zdravotní komplikace, které nastaly již po prvním očkování inaktivovanými vakcínami, by mohly naznačovat, že to s ním není tak růžové.

Vrátím se tedy do doby, kdy měla dcera 13 týdnů a šly jsme na první očkování Hexa vakcínou. Vzpomínám si, jak se mě paní doktorka zeptala, jestli dáme i Synflorix. Vzhledem k tomu, že jsem o očkování neměla absolutně žádné povědomí (nevěděla jsem ani, proti čemu se očkuje), pokrčila jsem rameny a odvětila, že tomu nerozumím. Více se mnou paní doktorka nekomunikovala, zřejmě to byl pro ni jasný pokyn k očkování. Tak se tedy opět stalo, že bez mého informovaného souhlasu sestřička naočkovala dceru Hexou i Synflorixem – jednu včelku do každé nožky. Večer jsem chtěla dcerku okoupat a dát spát, protože byla velice mrzutá a uplakaná. Když jsem ji svlékla, zjistila jsem, že má obě nožičky celé oteklé, prstíky měla jako bambule. Rychle jsem tedy spěchala na dětskou pohotovost, kde mi lékař oznámil, že není pediater, že pouze zaskakuje a že tudíž neví, zda otok vznikl z očkování. Předepsal dceři nějaké léky a tím to opět skončilo. Léky zabraly dobře a za dva dny byly otoky pryč. Před dalším očkováním jsem již nachystané zdravotní sestře oznámila, že měla Kristýnka po očkování oteklé celé nožky. Na to odpověděla, že to je normální a ve vteřině dcera dostala další dvě včeličky. Poté jsem malou neustále kontrolovala, ale naštěstí žádné otoky se již nevykly. Bohužel se však vyskytly jiné zdravotní komplikace, které vzhledem k časové souvislosti mohly být, a zřejmě také byly, zapříčiněny očkováním. Dle záznamů, které jsem si vedla, se dva dny po druhém očkování moje dítě naprosto změnilo. Děťátko, které nemělo problém usnout a klidně spát u zapnuté televize, které spinkalo klidně i přes štěkot našeho psa nebo přes mluvení návštěvy, mělo najednou obrovské problémy se spaním. Tato změna se neodehrávala plíživě – udála se naráz, ze dne na den. Od té doby musela mít dcera u spaní hrobové ticho. Pamatuji si, jak mne všichni poučovali, že jsem naučila dceru na ticho a teď si stěžují. Přišlo mi to od všech hodně nefér, neboť na ticho jsem dceru opravdu nikdy neučila. Od té doby bylo uspávání a spaní venku v kočárku nadlidským výkonem – jakmile někdo prošel kolem, jakmile projelo auto nebo někdo promluvil na protějším chodníku, už byla dcera vzhůru. Když měla 9 měsíců, dostala jsem se s ní na neurologii, kde mi (bez jakéhokoli upozornění z mé strany) lékařka oznámila, že je dcera nadměrně leková a předepsala jí ně-

«Když měla 9 měsíců, dostala jsem se s ní na neurologii, kde mi (bez jakéhokoli upozornění z mé strany) lékařka oznámila, že je dcera nadměrně leková a předepsala jí nějaké vitamíny.»

jaké vitamíny. Pochopila jsem konečně, proč má dcerka problém s jakýmkoli hlukem. Pravidelné podávání vitamínu však nemělo na její lekavost vliv a tento stav trval asi rok a půl. Dost zvláštní je i fakt, že první tři měsíce před očkováním má kojená dcerka přibírala cca 1000 g měsíčně. Od 4. měsíce věku šly měsíční příbytky na váze rapidně dolů, obvykle přibrala jenom 200g a v roce vážila pouhých 7,6kg. Později byla sledována na endokrinologii, kde vyloučili genetickou vadu, alergie a celiakii. V povinném očkování jsem u Kristýnky pokračovala tak, jak je stanoveno v očkovacím kalendáři – dostala další 2 dávky Hexy a Synflorixu a 2 dávky MMR. Jak už jsem zmínila výše, v jejích 3,5 letech jsem ji nechala očkovat proti klíšťové encefalitidě, abych ji ještě více ochránila. Až po této negativní zkušenosti jsem se začala o očkování více zajímat a podle svých poctivých záznamů jsem si začala dávat jedna a jedna dohromady.

Změnila jsem dětskou lékařku a očkovat již nebudu. Nová paní doktorka se mnou sice nesohlasí, ale bez emocí a vyhrožování. Také ona je přesvědčená, že vakcína za dvoutýdenní zdravotní problémy mé dcery nemůže, údajně již byla nemocná v době očkování. Já jsem přesvědčena o opaku, jelikož dcera ve školce vždy pochytila všechno možné. Paragrafy jsem měla i 2x za měsíc, ale nikdy, ani před nástupem do školky, neměla stejné nebo podobné problémy jako po očkování (zvracení, bolení břicha či průjemy). Nedávno jsem si to mohla znovu ověřit, když ve školce vypukla nákaza provázená průjemy a zvracením, kterou se nakazila nejen většina dětí, ale i personál – ale moje dcera byla po celou tu dobu naprosto zdravá.

Kdybych se nezačala o očkování sama zajímat, lékařka by klidně mou dceru za dva týdny očkovala další dávkou proti klíšťové encefalitidě. Co by se stalo po druhé dávce (když první způsobila dvoutýdenní zdravotní komplikace), ví jenom Bůh. Lékařka, ač je považovaná širokou veřejností za skvělou pediatričku, absolutně přehlížela nežádoucí účinky po očkování, popírala souvislosti a situaci nijak neřešila. Zjistila jsem, že kompletní otok dolních končetin není ani zaznamenán ve zdravotní dokumentaci. Informovaný souhlas lékařce absolutně nic neříká, o hlášení nežádoucích účinků na SÚKL ani nemluvě. Mám pochopitelnou a odůvodněnou obavu dále očkovat a kvůli tomu, jak jsou teď nastavena pravidla, teď moje dcera nepojede s dětmi na tábor nebo školu v přírodě. Jak mohu věřit v systém, kde je právo všech nadřazeno právu jedince?

Maminka Michaela E.

JENÍKŮV PŘÍBĚH – OBRNA LÍCNÍHO NERVU

Jeník se narodil v lednu tohoto roku jako zcela zdravé miminko. Ze začátku ho trochu potrápila novorozenecká žloutenka, ale nebylo to nic zásadního.

První očkování Infanrixem Hexa proběhlo relativně v pořádku – až na hodinu trvající šílený pláč a otok celé levé nožičky. Teplotu však neměl a druhý den byl naprosto v pořádku.

Druhou dávku hexavakcíny dostal ve čtvrtek 28. května, ve svých čtyřech měsících. Před očkováním a v den podání vakcíny byl naprosto zdravý, bez jakýchkoliv příznaků přicházející virózy nebo nachlazení. Hned druhý den večer po této dávce jsem zpozorovala první změnu na tváři – očičku. Všichni z mého okolí mě uklidňovali, že to nic není. Projevovalo se to jen při pláči, kdy velmi lehce nedovíral víčko. Do týdne po očkování (přesně v pátek 5. 6.) byla už obrna naprosto zřetelná. Ofouknutí příčinou určitě být nemohlo, na to jsem byla příliš opatrná. Bez čepičky nikdy nebyl a v průvanu v žádném případě také ne.

«Hned druhý den večer po této dávce jsem zpozorovala první změnu na tváři – očičku.»

O víkendu se pak přidal průjem s příměsí krve. Ten však lékař přisuzoval tomu, že jsem při kojení vypila asi litr jahodového koktejlu. I když jsem ze své stravy vyřadila všechny mléčné výrobky, trval průjem u Jeníka celý týden. Zároveň se u něj v sobotu objevila rýma. Nejprve pouze lehká, spíše ucpaný nos. V pondělí v noci prodělal Jeník krátkou horečku, kolem 39 °C. Nedávala jsem mu žádné léky, horečka do rána sama přešla.

V úterý 9. 6. nastoupil do nemocnice na infekční oddělení kvůli obrně. Na neurologickém oddělení nás nechtěli přijmout. Ve čtvrtek mu dělali CT pod celkovou narkózou a poté lumbální punkci bez narkózy. Všechny výsledky krve i stěrů, stejně tak punkce a CT vyšly negativně, takže obrna nebyla způsobena infekcí. Při příjmu měl CRP 10, o dva dny později 5. Následně byl propuštěn.

těn do domácí péče. Byly mu nasazeny kortikoidy, které byly po měsíci užívání vysazeny. Ambulantně docházíme k neurologovi a na rehabilitace, kde jsme téměř každý den. Zatím se jeho stav bohužel vůbec nelepší.

«Když jsme ale byli odkázáni na specialistku na očkování, uvedla do své zprávy, že obrna lícního nervu u malého vznikla v návaznosti na očkování a nahlásila je na SÚKL jako nežádoucí účinek.»

xavakcína způsobila obrnu, není s naprostou jistotou možné dokázat, ale ani vyloučit.“ Jelikož veškeré provedené testy vyšly negativně a vzhledem k tomu, že se u malého miminka obrna lícního nervu nevyskytuje, jeví se očkování jako logická příčina.

V závěrečné zprávě z infekčního oddělení je uvedeno, že souvislost s očkováním je spíše nepravděpodobná. Když jsme ale byli odkázáni na specialistku na očkování, uvedla do své zprávy, že obrna lícního nervu u malého vznikla v návaznosti na očkování a nahlásila je na SÚKL jako nežádoucí účinek. V neurologických zprávách máme také uvedeno, že je obrna lícního nervu v časové souvislosti s očkováním. Ale jak nám již v červnu řekla lékařka: „Zda he-

Jeníkova maminka

PO OČKOVÁNÍ SE OBJEVILY NIKOL PETECHIE

S očkováním jsme začali na doporučení pediatra v 9 týdnech, a to hexavakcínou. Asi týden na to začala dcera reagovat na každé kojení kopřivkou. Eliminační dietou s vyřazením kravského mléka se stav za několik týdnů srovnal a po 2 měsících dostala dcera další hexa vakcínu – tentokrát už s Prevenarem 13, protože jsme „byli ve skluzu“. Ihned nato dostala dcera atopický

«... dohodla jsem se na schématu očkování 2+1. I přesto se ale dceři po dalším očkování Prevenarem 13 objevily na nožičkách fialové fleky.»

ekzém a objevila se znovu alergická reakce ve formě kopřivky – a já si marně lámala hlavu, jak je to možné, když dodržuji přísnou dietu bez kravského mléka. Trvalo další dva měsíce, než jsem dceru atopického ekzému a kopřivky zbavila. Vysvětlení pediatra absolutně žádné. K tomu všemu se přidalo ještě časté noční buzení, přestože dcera spávala do té doby úplně bez problémů.

Poté už jsem chtěla očkovat Prevenar 13 a hexavakcínu jenom zvlášť a dohodla jsem se na schématu očkování 2+1. I přesto se ale dceři po dalším očkování Prevenarem 13 objevily na nožičkách fialové fleky. Tehdy jsme jeli na pohotovost a doktoři tam nevypadali zrovna klidně, ovšem protože dcera tehdy reagovala alergicky na různé druhy ovoce, které jsem při kojení snědla, hodila se tato informace a bylo mi řečeno, že je to pravděpodobně tím, ale že pokud fleky nezmizí, máme okamžitě přijet. Známa, která tehdy v nemocnici pracovala a byla vyšetření přítomná, mi řekla, že takové mnohočetné petechie se nazývají purpurou a že příčinou jsou nejčastěji poruchy krevní srážlivosti. Jedná se například o stavy spojené se sníženým množstvím krevních destiček (např. idiopatická trombocytopenická purpura, trombotická trombocytopenická purpura atd.) Tehdy jsem začala očkování opravdu dost sledovat a pročitat příbalové létaky a došla jsem k nežádoucím účinkům, které přesně seděly na projevy u naší dcery, včetně purpury. I když jsem to probí-

«... začala jsem očkování opravdu dost sledovat a pročitat příbalové létaky a došla jsem k nežádoucím účinkům, které přesně seděly na projevy u naší dcery, včetně purpury.»

rala s pediatrem, stejně mi bylo řečeno, že nikoho s nežádoucími účinky po očkování nezná. Nezná – nebo nechce znát, tak jako ostatní. Po této zkušenosti jsme hexavakcínu doočkovali až po roce věku a ostatní očkování, včetně povinné vakcíny MMR, odmítli. Už nechceme riskovat zdraví dcery, obzvláště když si v příbalové informaci přečtu, že hrozí nežádoucí účinky ve formě snížení počtu krevních destiček a následných krvácivých projevů, které mohou být v některých případech fatální.

Maminka Paula

OPAKOVANÉ ZÁNĚTY DÝCHACÍCH CEST

Dcera byla očkována vakcínou Trivivac ve věku 21 měsíců. V té době jsme očkování plně důvěřovali, probíhalo dle očkovacího kalendáře, přesně jak doporučila naše dětská lékařka. V době aplikace této vakcíny byla dcera naprosto zdravá. Asi desátý den po očkování ale začala být apatická – na rukou jsme nosili úplně malátné dítě. Na kůži se jí udělala spousta červených pupínek, něco

«Jsem si vědoma jen toho, že byla mimo sebe a že když jsme přišli do ordinace lékařky, která v té době zastupovala za naši, okamžitě prohlásila, že naše dcera už tuto vakcínu nesmí nikdy ani potkat.»

jako neštovice. Už si bohužel nepamatuji, zda měla teploty. Jsem si vědoma jen toho, že byla mimo sebe a že když jsme přišli do ordinace lékařky, která v té době zastupovala za naši, okamžitě prohlásila, že naše dcera už tuto vakcínu nesmí nikdy ani potkat.

Tenkrát a ještě několik let poté jsem si to nedávala do souvislosti. Bylo to v roce 2007. Dnes, s odstupem času, jsem si uvědomila, že se z toho měsíc dostávala – a že po dvou měsících přišla první laryngitida, která se opakovala, včetně neustálého za-

hlenění, zápalu plic, zánětu průdušek, zánětu středouší a zánětu tenkrát prý ještě nevyvinutých dutin. Když nás s první laryngitidou vezla rychlá záchranná služba, lékaři dceři aplikovali kortikoidy a následně byla hospitalizována, došlo mi, že tudy cesta nevede. Hledala jsem alternativu a plně se věnovala tomu, abychom obnovili původní imunitu. Do té doby totiž dcera nebyla vůbec nemocná. Trvalo přes pět let, než se její zdraví zlepšilo. I tak jí zůstaly noční děsy a občasné noční pomočování bez příčiny – a to už je jí deset let.

Květoslava S.

ZE STRACHU Z POSTIHŮ JSEM DÁL NECHALA DVOJČÁTKA OČKOVAT

Naše první očkování proběhlo ve třetím měsíci života našich dvojčátek. Po zkušenostech s „nekomplikovaným“ průběhem očkování u staršího syna jsem o nějakých vedlejších nežádoucích účincích – mimo „teploty“ a „pláče“ – neměla zdání. Netušila jsem, co vše se může stát.

Do dneška si pamatuji na ten den. Byl čtvrtek. Dvojčata byla zdravá, neměla teplotu, rýmu, kašel, nic. Jen Jiřík měl ve vláskách a v obočí seboreu. Doktorka děti naočkovala.

«... celý se osypal, celé dny proplakal. Bylo to hrozné. Skoro celých deset dní jsme se z očkování dostávali, neminul nás ani pobyt v nemocnici – to pro změnu s druhým dvojčetem, Anežkou.»

Jiříkova hlavička se přes noc stala mojí noční můrou – celý se osypal, celé dny proplakal. Bylo to hrozné. Skoro celých deset dní jsme se z očkování dostávali, neminul nás ani pobyt v nemocnici – to pro změnu s druhým dvojčetem, Anežkou.

Anežka měla po očkování tři dny teplotu. První den, v pátek, měla teplotu vyšší, byla více plačtivá, ale stále „v normě“. V sobotu byla teplota jen mírně zvýšená a v neděli byla bez teplot. Zato v pondělí hned od rána měla skoro čtyřicítky. Přišlo to tak rychle, že jsem si zprvu myslela, že má šestou nemoc (po zkušenostech s prvorozeným). Ale když to trvalo třetí den, tak už jsem raději šla k pediatričce. Odtud jsem byla s malou hned poslána do nemocnice, kde okamžitě dostala antibiotika do žíly. Měla vysoké CRP a bílkovinu v moči. Měla podezření na zánět močového měchýře nebo ledvin. Každopádně hned druhý den po ATB malé teplota klesla a výsledky byly v normě. Dodneška vlastně pořádně nevím, co jí tehdy bylo.

Verdikt doktorů byl stále stejný: s očkováním to nemá nic společného. Dodneška lituji, že jsem se tehdy nechala obalamutit a opravdu jsem uvěřila, že to byla jen náhoda – a nejenže jsem to nenahlásila jako nežádoucí vedlejší účinek, ale ještě dál pokračovala v očkování. Naštěstí další nežádoucí účinky se již nevyskytly – pokud nepočítám teplotu, pláč, podrážděnost, zhoršení ekzému a vymizení veškerých doposud fungujících rituálů.

Dneska – po tom, co jsem vše ohledně očkování načetla – lituji ještě víc: že jsem v dobré víře nechala prvorozeného syna naočkovat i nadstandardně, ale hlavně, že jsem ze strachu z postihů dál ohrožovala dvojčata.

Momentálně mají naočkovanou hexu ve schématu 2+1 a MMR odkládám. Mám z ní strach...

Maminka Petra

SVÉ DĚTI UŽ OČKOVAT NENECHÁM

Matouš byl očkován v 16 měsících vakcínou Trivivac. Očkování jsem v té době věřila, myslela jsem si, že je to pro děti a jejich zdraví prostě nutnost. Syn byl očkován dle kalendáře. Byl zdravý. Od 11 měsíců chodil, v době očkování běhal, skákal, a to i snožmo, vyšel schody (2 patra po 9 schodech), dovedl chodit nahoru i dolů. Po

**«Po očkování MMR
měl 3 dny horečky.**

**Po odeznění se
nepostavil na nohy.»**

očkování MMR měl 3 dny horečky. Po odeznění se nepostavil na nohy. Jen seděl a nechápavě se na mě koukal. Nožičky ho prostě neunesly...

Lékařka nás vyhodila s tím, že je ještě malý, někde upadl a jen se bojí vstát. Žili jsme tenkrát s rodiči a začali podezírat jeden druhého – všichni jsme se zapřísáhli, že opravdu nikdo neviděl žádný pád...

Ve školce byl syn nepozorný, nesoustředěný. Dostal diagnózu ADHD. Těsně před usnutím míval běsy – jednalo se o živé běsy, kdy za mnou viděl postavu s noži anebo holí, jak se na mě vrhá. Vždy měl vytřeštěné oči a klepal se, že by vyskočil z pyžama. Vídával, jak se na něj valí kameny. Držela jsem ho a brečela s ním. Když usnul, tak bylo vše v pořádku. Nyní mu je 13 let. Po detoxu organismu se výrazně zlepšil.

Nataly měla 5 měsíců, když byla na druhé dávce hexavakcíny. Očkování jsem důvěřovala, protože jsem si myslela, že se jedná o zcela jiné, lepší, modernější a bezpečnější vakcíny, než byly ty před lety... Ale obavy byly. Jen jsem netušila, že existuje možnost odkladu – negativního reverzu. Prostě jsem nevěděla, co vím teď – nyní máme firmu na chemické plasty, takže o chemických látkách vím o hodně víc. Ale to mě neomlouvá. Měla jsem své děti chránit.

Dcera nebyla úplně zdravá. Očkování proběhlo cca měsíc od hospitalizace, kdy prodělala febrilní křeče. Týden pak nespala, trhala hlavičkou, nesmála se. Tu noc se spustil monitor dechu. Další týden přišly horečky a další hospitalizace se zánětem ledvin. Pak ekzém za krkem, koleny a zahlenění. Takto to bylo několik měsíců, až do detoxu.

Reakce lékařů po nahlášení reakcí byla: víte, lepší nějaká reakce než žádná. Už své děti očkovat nenechám.

Maminka Lenka

KDYBY BYL NÁŠ SYN NAOČKOVÁN S ROZMYSLEM, MĚLI BYCHOM ZDRAVÉHO CHLAPEČKA

Rozhodla jsem se napsat náš příběh, přestože zdravotní problémy syna Vojty nejsou tak razantní jako u jiných dětí, o kterých se dočítám. I tak je pro nás a našeho chlapečka nepříjemné se dennodenně potýkat s jeho 360 dní v roce trvající rýmou a poslouchat, jak se naše dítě topí v hlenech.

Vzhledem k mým zdravotním problémům mi lékaři doporučili vyvolávaný porod, který se ale bohužel zkomplikoval a syna museli resuscitovat. S Apgar skóre 1-3-4 byl odvezen na novorozeneckou JIP. Syn je našťástí bojovník a za pár dní jsme si ho mohli odvézt domů.

Byli jsme sledováni v rizikové poradně, ale jakmile syn neprokazoval žádné problémy spojené s porodem, naše pediatrička ho okamžitě naočkovala. To měl asi 12 týdnů. Já se bohužel v té době o očkování nezajímala a jako prvoroďčka jsem důvěřovala naší paní doktorce. Zároveň s vakcínou Infanrix Hexa nám bylo doporučeno i očkování proti pneumokokům – Prevenar 13. Obě dvě vakcíny nám paní doktorka aplikovala v jeden den. Toto se opakovalo od konce července co měsíc. Syn snášel očkování velmi dobře – byl spavý, ale neměl problémy ani s vpichem, ani se zvýšenou teplotou.

Problémy začaly s příchodem zimy, kdy se u syna začaly objevovat laryngitidy a na jaře jevil známky alergie (zarudlé oči, neustálá rýma), což trvalo cca tři čtvrtě roku. S příchodem další zimy začal syn trpět i na bronchitidy, kdy jsme byli nuceni několikrát odjet na pohotovost, dokonce byl hospitalizován na dětské JIP.

V necelých dvou letech byl naočkován ještě vakcínou Priorix.

V současnosti jsme sledováni na alergologii a imunologii. Má intoleranci kravského mléka, jedny testy z imunologie odhalily zvýšené hodnoty na celiakii a prokázané astma, kvůli kterému musí 2x denně inhalovat kortikoidy. Alergií ani astmatem u nás v rodině nikdo netrpí, tudíž to pokládám za NÚ po očkování. Navíc syn jeví známky ADHD a sama lékařka nám doporučila návštěvu psychologa.

Nelíbí se mi, že mám jako rodič povinnost u lékaře hlásit svůj a manželův zdravotní stav, ale přitom na něj nikdo nebere ohled. Já mám autoimunitní

onemocnění a věřím, že kdyby můj syn byl očkovan s rozmyslem (bez nepovinného očkování a s pořádným odkladem), měli bychom zdravého chlapečka.

«Nelíbí se mi, že mám jako rodič povinnost u lékaře hlásit svůj a manželův zdravotní stav, ale přitom na něj nikdo nebere ohled.»

Syna máme řádně očkovaného, takže byl přijat do školky, ale svého času to pro nás bylo stejně celkem zbytečné, protože pro věčnou rýmu a kašel, opakující se laryngitidy a bronchitidy trávil většinu času doma. Svěřili jsme se do rukou homeopata a synův zdravotní stav se pomalu ale jistě lepší. Jen mi nemůže nikdo zazlívát,

že lékařce už nemohu tolik věřit. Jediné, co ji zajímá, je, kdy syna doočkujeme, nebere ohledy na jeho zdravotní stav a dokonce mi řekla, že syn umře na jednu z nemocí! Dokonce mi se sestrou tvrdily, že po očkování má doživotní imunitu...

Nevím, proč nás lékaři zastrašují nebo jestli někdo zastrašuje je, jestli nám vědomě lžou nebo jsou špatně proškolení. Kolikrát jsou ve svých ordinacích až hysteričtí a nedivím se, že jim věří čím dál méně rodičů. Já osobně tomuhle systému už nevěřím a více se bojím nežádoucích po očkování než očkovaných nemocí.

Nerodím děti na to, aby mi je stát poškozoval, a ani za to nebral zodpovědnost!

máma Vojty V.

SPOLEČNOST NÁS NUTÍ PROSIT

Ve smysl očkování jsem vždy věřila a s dcerou jsme chodili řádně v termínu na preventivní prohlídky, jejichž součástí je i vakcinace. Po hexavakcíně jsme zaznamenali jen základní nežádoucí účinky uvedené v příbalovém letáku: slabá horečka, otok. Pak se objevila tzv. pátá nemoc. V 16 měsících dostala dcera Priorix. Pamatuji si, že dcera měla ten den slabounkou rýmu. V podstatě jí jen teklo z nosu. Příbalový leták jsem si přečetla až později – ani tentokrát mi jej doktorka nedala k nahlédnutí. Jenom mi oznámila, že reakce se mohou objevit až kolem dvanáctého dne.

Ten den jsme si s dcerou hrály a všimla jsem si, jak těžce polkla a na chvíli zavřela oči. Druhý den se to opakovalo. Třetí den se to opakovalo víckrát.

«*Nemohla se nadechnout, ukazovala na krk a očima prosila o pomoc.*»

Týden na to se ráno začala dusit. Nemohla se nadechnout, ukazovala na krk a očima prosila o pomoc. Zmateně kývala hlavou ze strany na stranu.

Po několika záchvatech v průběhu pěti minut to přestalo. Hned jsme jeli k doktorce s tím, že se něco děje. Poslala nás objednat se na neurologii. Tam ale mají dlouhé čekací doby.

Dušení se každým dnem stupňovalo. Po pár dnech čekání jsme nevydrželi a jeli k lékaři znovu. Dcera se dusila hlavně při odpoledním a večerním usínání, někdy i v noci. Nejdříve zabrala a po pár minutách vyskočila a dostala záchvaty, několik za sebou. Trvalo to vždy kolem hodiny. Doktorka nám oznámila, že to vypadá na laryngitidu, která v obci řádí, že je to hlavně dušení, že na neurologii nemusíme – a napsala ji antibiotika, kapky no nosu a sirupy, doma jsme neměli topit. Byl listopad. V noci při záchvatech jsme na ni otevírali okno.

Toto trvalo měsíc. Dcera za ten měsíc dostala dvoje antibiotika, několik sirupů, kapky do nosu, do krku, Ventolin, inhalovala...

Po měsíci šíleného strachu o její život jsme konečně dostali doporučení do nemocnice. Když jsme se dostali do rukou dětských lékařů, první tři dny nikdo nevěděl, co s malou je. Natáčeli ji na video, absolvovala magnetickou rezonanci, lumbální punkci, rentgeny, ultrazvuk břicha, krční a ušní vyšetření, několik EEG – jednoduše horor, který trval týden a na jehož konci jsme se dozvěděli diagnózu: epilepsie.

Dcera dostala antiepileptika, ale my jsme s tímto výsledkem nesouhlasili – tak nás vyhodili. O problém jsem se začala intenzivně zajímat. Nezdálo se mi to, že záchvaty jsou pravidelné, a vždy při usínání. Proto jsem nezávisle na doporučení dceru objednala na neurologii do Motola, s podezřením na spánkovou apnoe. S velmi milou paní doktorkou jsme strávili den a noc na video-EEG, po kterém epilepsii vyloučila. Přesto dcera epileptika užívala a po dvou týdnech záchvaty postupně ustaly.

Dceři jsou čtyři roky a momentálně je klid. Na kontroly jezdíme až do Prahy, což je pro nás docela daleko. Druhou dávku Priorixu má dcera zakázanou a my budeme mít do konce života strach, že se její potíže vrátí. Jestli to byla epilepsie, nebo ne, nikdo neví. Je prokázané, že to vzniklo po očkování a mělo to neurologický charakter. Jakou škodu to napáchalo v hlavičce, nevíme. U dcery se projeví příznaky ADHD. Od té doby se znovu učí mluvit a má nečekané záchvaty vzteku. Jezdíme s ní k psychologce.

«Jestli to byla epilepsie, nebo ne, nikdo neví. Je prokázané, že to vzniklo po očkování a mělo to neurologický charakter.»

Naše pediatrička řekla k věci jenom tolik, že je překvapená, ale teď se k nám chová o dost lépe. Na očkování už netlačí. Jestli náš problém hlásila na SÚKL, nevíme.

U mladšího syna řešíme obdobné potíže. Jako úplně zdravé dítě dostal ve čtyřech měsících první dávku hexavakcíny a druhý den se mu spustila rýma a dostal zánět průdušek. V průběhu zimy měl dvoje antibiotika a několik sirupů. Po několika měsících jsme nezažili noc, kterou bychom prospali celou. Vždy jsem syna několikrát krmila a odsávala.

«Nikdo nechce brát v potaz sourozeneckou anamnézu.»

Rozhodla jsem se jej očkovat vakcínou Infanrix HiB, přestože jsme si ji celou museli hradit sami. Ale stojí to za to. Syn už má za sebou dvě dávky a je

naprosto v pohodě. Teď řeším očkování Priorixem. Nikdo nechce brát v potaz sourozeneckou anamnézu. Velmi se bojíme záchvatů. Nechceme vše absolvovat znovu i se synem. Snažím se vyřídit mu odklad, máme za sebou již neurologické vyšetření v očkovacím centru. Plánujeme imunologii. Pokud se

to nepovede a nikdo nám odklad nedá, jsem rozhodnutá podepsat revers a připravit ho o možnost vyrůstat s dětmi ve školce. Přeji si, aby zákon

**«Přeji si, aby zákon
připouštěl možnost
vstupu do školky
také pro dítě, které
může mít i sebemenší
riziko nežádoucího
účinku.»**

možnost vstupu do školky také pro dítě, které může mít i sebemenší riziko nežádoucího účinku.

Většina rodičů se jen bojí. Než mít problém se zákonem, raději riskují zdraví dítěte. Tato situace mě velmi mrzí, a to jak za nás, rodiče, tak za ředitelku školky. Ji staví zákon do pozice žalobníka. A mne, coby rodiče, do pozice prosebníka.

Vlad'ka E.

Zabývám se výživou a otázkami zdraví už dvě desítky let. Vedlo mne k tomu mé vlastní zdraví, které utrpělo, těžko říct čím. Otázkami kolem plošného povinného očkování se zabývám minimálně od roku 2010. Co mne k tomu vedlo? Když jsem porodila svou třetí dceru, bylo to neuvěřitelně usměvavé dítě. Dnes si myslím, že možná i proto, že jsem už v porodnici odmítla vakcínu proti TBC. Zrušení tohoto očkování tenkrát sice ještě nebylo platné, ale už se chystalo – a u nás to tak chodí, že o čem se jenom povídá, už se plní do poslední tečky, co na tom, že zákon ještě není schválen... zejména, co se očkování týče.

Pak jsme začali očkovat dle očkovacího kalendáře. První, co se ztratilo z očí naší dcery, byl její úsměv. Začala být neklidná a neuměla usnout. Neuměla se najíst, kojila jsem každých dvacet minut. Bylo to hodně vyčerpávající.

«Už po třetí hexavakcíně se začala projevovat zvláště... Když jsem ji objímala, tak se mé přítomnosti bránila a vyháněla mne, a když jsem ji ponechala samotnou, neskutečně plakala.»

Už po třetí hexavakcíně se začala projevovat zvláště. Pořád se chytala za krk. Zhruba od 8. měsíce začala chodit, přičemž neustále padala dopředu a pokaždé se praštila do čela. I zvedání hlavy bylo pro ni náročné – jako by ji měla ze železa a nemohla ji unést. V postýlce před spaním nesnesla žádnou hračku, vše z ní razantně vyhazovala, včetně polštářů a peřiny. Když jsem ji objímala, tak se

mé přítomnosti bránila a vyháněla mne, a když jsem ji ponechala samotnou, neskutečně plakala. Bylo to pro mne utrpení. Pořád jsem se ptala sama sebe, jak jí pomoci.

Když byl dceři rok, dostala poslední dávku Infanrixu Hexa. V jejích sedmácti měsících jsem jí zrovna čerstvě porodila sestru. Přesně pět měsíců po posledním očkování dostala starší dcera febrilní křeče. Z ničeho nic jí najednou začala stoupat teplota a najednou – puk. Chvilku byla jak hadr a pak začala lapat po dechu, modrat, slintat... Bylo to „nekonečných 20 minut“, než jsme zajistili lékařskou pomoc. V nemocnici mi po týdnu řekli, že měla šestou nemoc. Hm... tu jsem neznala. Přestože už mám dvě dospělé dcery, v době jejich dětství jsem o takové nemoci neslyšela.

Další očkování proběhlo rok po této události. V červnu dostala dávku Priorixu a v červenci měla opět křeče. Tentokrát i zvracela. Nikdo neví, co bylo důvodem, protože žádná jiná nemoc se neprojevila. Návštěva u neurologa nicméně potvrdila hypotonii, enkopresi a mírnou formu ADHD. Je čím dál agresivnější, vzdorovitá a útočí na mladší sestru, přestože ji má evidentně ráda. Ještě dnes, v pěti letech, se v noci neumí probudit na močení.

Zrovna v tom čase, kdy bylo dceři 24 měsíců, onemocněla i nejmladší, sedmiměsíční dcera, která byla druhý měsíc po očkování. Dostala zánět močového měchýře a močových cest. Takže jsme leželi v dětské nemocnici všechny tři deset dní. Bylo to jako dovolená – stálo nás to docela dost.

Po čtvrté dávce hexavakcíny dostala dcera aftózní stomatitidu. Nechtěla nic jíst ani pít, tak měla infuze. Třetí den pobytu v nemocnici dostala nějakou bakteriální nákazu, kdy zvracela a měla průjmy, ze kterých jsem ji doma léčila ještě 14 dní. A tenkrát jsem si řekla, dost. A začala jsem hledat souvislosti, které nikdo nevidí, dokud mu je neukážeme.

Že to vše muselo mít souvislost s očkováním, cítím také proto, že od té doby, co neočkujeme, holky nic závažnějšího nepotkalo – krom drobných rým, které jsme zvládaly pomocí sirupů. Jediné, co teď řešíme, je celiakie u obou dcer a alergie na laktózu u té starší. Kéž by šlo zjistit, zda by těmi nemocemi trpěly, pokud by očkované nebyly. To by byl ten nejlepší způsob potvrzení souvislostí.

Jak o tom všem přemýšlím, uvědomila jsem si, jak je to kruté, když si mám vybrat mezi tím, zda podstupovat riziko, že po další dávce se stav mého dítěte ještě zhorší, jak psychicky tak fyzicky, nebo to vzdát a prostě se tvářit, že to není moje vina, pokud se to stane. Jak ale mohu vědět, co by to udělalo se mnou, pokud by dcery onemocněly? Protože s kým jiným? S mou rodinou, která to neřeší? Jak bych žila s vědomím, že jsem to dopustila? Co když to neunesu? Bylo by to jako vědomě ublížit.

Nedokázala bych s tím žít. Vynucování očkování považuji za páchání krutosti.

Myslíš – zaplatíš! Ale problém může mít i ten, kdo neví, nemyslí a věří.

«Po čtvrté dávce hexavakcíny dostala dcera aftózní stomatitidu. Nechtěla nic jíst ani pít, tak měla infuze.»

Majka

PEDIATR MĚ ZKLAMAL

Jsem maminka dvou holčiček (5 let a 3 roky). První dcera byla ukázkové dítě. Nezlobila, neplakala, prostě spokojená holčička. Užívaly jsme si spolu pohody. Jediné, co ji nám vždy narušilo, bylo očkování.

Očkovat jsem začala dle klasického schématu 3+1 hexavakcínou. Mimo ni mi pediatr doporučil i další, nepovinnou – Prevenar 13. Ten jsem odmítla.

Po prvním očkování, které proběhlo v 6 měsících, jsem najednou měla doma jiné dítě. Jak jiné? To se těžko vysvětluje. Dceřiny zvyky, režim miminka, spánek, pohoda, úsměv, oči, prostě vše se změnilo. Nespala tolik, co dříve, byla plačtivá a podrážděná. To trvalo asi dva až tři měsíce. Když se vše konečně dostalo do normálu, šly jsme na další dávku a bylo to tu znovu. Opět byla dcera plačtivá, nervózní, podrážděná, spala jinak. Zvyky, co měla ráda, se zase změnily. Trvalo to několik měsíců, než jsme se zase daly dohromady a znovu si na sebe zvykly.

To už mi začalo docházet, co se asi děje. Každé očkování nás nějak poznamená! Když jsem se na to zeptala lékaře, řekl mi, že to je normální stav, který ale pominul, tak co bych vlastně chtěla. Ukonejšil mě nějakými řečmi a hlavně nezapomněl zdůraznit, že je očkování povinné a nemám to řešit. Nezmínil se ani slovem o nežádoucích účincích, o stránkách SÚKL, o čemko-

liv negativním v souvislosti s očkováním. V tomto duchu proběhlo celé očkování hexavakcíny.

«... stavy mojí dcery mě přivedly do stádia, že jsem si začala hledat informace sama. Přečetla jsem si příbalový leták.»

Lékař mi nikdy nedal přečíst příbalový leták, nic mi nebylo řečeno. Jasně, asi moje chyba, neptala jsem se, nezjišťovala jsem si. Plně jsem důvěřovala lékaři. Nicméně stavy mojí dcery mě přivedly do

stádia, že jsem si začala hledat informace sama. Přečetla jsem si příbalový leták. Zjistila jsem, že existují nějaké nežádoucí účinky, že mohou děti mít i horší reakce než moje dcera. Docela mě to vyděsilo. Ovšem po další konzultaci s pediatrem se mi dostalo odpovědi, že jsem pouze přehnaně úzkostná matka, která se zbytečně bojí, protože on nikdy žádné nežádoucí účinky neviděl a ani o nich neslyšel.

Přes veškeré pochybnosti jsme na doporučení pediatra nechali dceru naočkovat další povinnou vakcínou, Priorixem. Tím byla změna dítěte dokonána. Dostávaly jsme se z ní rok. Do této situace se mi narodila další dcera. Po zmiňovaném očkování Priorixem jsem se rozhodla, že už mé děti dále očkovat nenechám. Informace, které jsem do té doby nějak samosběrem načetla a zjistila, mi bohatě stačily. Dětský lékař se pak začal chovat dost protivně a arogantně.

Mladší dcera se bohužel narodila s dýchacími potížemi. Rodila jsem s chřipkou ve vysokých horečkách a vše se přeneslo na dceru. Celou dobu ji nikdo neléčil. Ač jsem byla u lékaře co dva dny, že se dcera dusí, nemůže v noci dýchat, je modrá, hrudník a krční jamky jsou úplně propadlé. Navíc měla výrazné střevní obtíže, průjemy a bolesti břicha.

«... téměř nedýchající dítě přece nemohu nechat naočkovat.»

Jediné, na co kladl pediatr důraz, bylo očkování. Prohlásil dokonce (to bylo tak ve třech měsících dcery), že jediné, co jí pomůže, je očkování hexavakcínou. To mě dost poděsilo,

protože téměř nedýchající dítě přece nemohu nechat naočkovat. Když jsem očkování odmítla, pediatr mi začal vyhrožovat nahlášením na sociálku a sprostě nadávat, co jsem za nezodpovědnou matku a jak si to představuju, že mi dítě bez očkování umře, než přijdu domů atd.

Došla mi trpělivost. Vzala jsem dcerku a jela s ní do nemocnice. Tam nás okamžitě hospitalizovali a nasadili dýchací přístroje. Mezi čtyřma očima mi bylo řečeno, že kdybych dceru nechala podle doporučení pediatra naočkovat, mohla by to být ta poslední věc, kterou by v životě zažila. Tato věta mi dala tu největší sílu, kterou matka může mít. Abych do budoucna ochránila svoje děti, nesmím asi věřit nikomu. Pediatr mě hluboce zklamal. Ty první tři měsíce mladší dceři negativně poznamenaly imunitu. Od té doby ji má špatnou, má neustále i střevní problémy, denně se budí s bolestí břicha. Nyní čekáme na vyšetření na gastru, kde pravděpodobně potvrdí sníženou imunitu, což by mělo být kontraindikací k očkování. Ale jestli to lékař skutečně uzná, to se neví.

maminka holčiček

ŠIMONKŮV PŘÍBĚH

„Při vzpomínce na to období nám s mužem není dobře“

Šimonek byl očkováný podle kalendáře, takže klasicky nejprve hexavakcínou ve schématu 3+1. Vše proběhlo naprosto bez problému a bez reakce. Proto jsem z očkování neměla nijak špatný pocit a plně mu důvěřovala. Až do dne, kdy jsme šli na kontrolu v 18 měsících. Paní doktorka syna prohlédla a oznámila, že budeme očkovat vakcínou MMR. Tomu jsem se trochu bránila a žádala raději o odložení, protože syn byl v té době krátce po horečkách a měl ještě rýmu. Ona namítla, že to není důvod neočkovat a že prostě „jdeme na to“. Dodnes si vyčítám, že jsem tomu nezabránila. Ale říkala jsem si, že asi paní doktorka ví, co dělá...

Ještě pět dní po očkování nebyl žádný problém. Šestý den to ale začalo! Syn začal šíleně brečet, mlátil hlavičkou o zem a vůbec nemohl ležet. Spal jedině v sedě. V noci jsme se s manželem střídali na houpacím křesle, abychom se my i malý trošku vyspali. Tyto šílené stavy trvaly asi šest dní. Poté se to pomalu zklidňovalo, ale my bohužel zjistili, že syn je najednou nějak jiný. Po každém odpoledním spánku měl záchvaty breku a vztekání a my vůbec nevěděli, jak mu pomoci.

«Dodnes si vyčítám, že jsem tomu nezabránila. Ale říkala jsem si, že asi paní doktorka ví, co dělá...»

Asi měsíc po vakcíně jsme podstoupili několik vyšetření na neurologii, protože se pořád motal, zakopával a často padal. Nejistili žádný problém, tak nám předepsali alespoň rehabilitaci. Uznali, že špatně chodí a je potřeba mu upravit motoriku. Ta se naštěstí srovnala asi během dvou měsíců, ještě předtím, než jsme se na rehabilitaci vůbec dostali.

Co se však nesrovnalo, byly záchvaty pláče, vzteku a agrese. Nebylo to pěkné období. Navíc v tom roce a půl už Šimonek krásně mluvil, a najednou

stopka – vůbec se v řeči neposouval dál. Při konzultaci s naší lékařkou to uzavřela s tím, že další očkování tedy uděláme s diazepamovou clonou. A že prý jeho výlevy patří k období vzdoru.

«Co se však nesrovnalo, byly záchvaty pláče, vzteku a agrese. Nebylo to pěkné období.»

Neskutečné!

Po asi tři čtvrtě roce jsme navštívili jinou lékařku, která synovi nasadila detox po očkování, čímž nám neuvěřitelně změnila život. Syn je najednou úplně

jiné dítě – klidné, hodné, respektující své rodiče. Předtím chuděrka vůbec nevěděl, co sám se sebou.

Není nám s manželem vůbec dobře, když si na to období vzpomeneme. Bohužel, kdo nezažije, těžko pochopí.

Šimonkova maminka

P.S.: Máme ještě jednoho syna, kterému byl před nedávnem rok, a věřte, že mám opravdu veliký strach ho nechat očkovat.

OČKOVÁNÍ BEZ OHLEDU NA NEDONOŠENOST A KORIGOVANÝ VĚK

Vnuk byl očkován bez ohledu na to, že byl nedonošený. Druhý den po očkování měl horečky, křečovitě stavy a následně epileptický záchvat. Zůstal v luku. Zavolali jsme záchrannou službu, vnuka odvezli do nemocnice, přímo na JIP. Vnukovi bylo diagnostikováno subdurální krvácení do mozku a 12 dní byl v umělém spánku. Krev mu byla odsávána. Měl zakrvácené sítnice,

«Vnukovi bylo diagnostikováno subdurální krvácení do mozku a 12 dní byl v umělém spánku.

Krev mu byla odsávána.

Měl zakrvácené sítnice,

bloudivé pohyby očí po

probuzení a následně

přišel o zrak. Nereagoval

na nikoho.»

ce, bloudivé pohyby očí po probuzení a následně přišel o zrak. Nereagoval na nikoho. Následovaly dvě operace v nemocnici v Praze-Motole. Natáčela o tom i TV Prima.

Dcera vnukovo postižení nezvládla, zažádali jsme tedy soud o svěřeni do péče jako prarodiče a nyní jsme pěstouni. Dcera je v Anglii...

Žádný z lékařů nám nikdy nechtěl potvrdit, že tento stav zapříčinilo očkování – vlastně jsme v to ani nedoufali. Spojitost nám pouze lehce naznačila

neuroložka z Krče. Jinak lékaři hledali spíše zástupné problémy – například, že dcera s vnukem mohla trást.

Do dnešního dne Samuel „čte“ pohmatem koberec, oblečení a jiné věci. S hračkami si nehraje, neboť je nevidí. Až mu dám hračku k očím, „přečte“ si ji a pak drží v ruce. Používáme hračky hrající, protože reaguje na hudbu. Muž musel skončit coby kantor na gymnáziu, chlapec totiž vyžaduje celodenní péči.

Já pracuji doma, živím rodinu. Dávky jsme dostali až po roce, v péči se střídáme či pečujeme souběžně.

Jsme velmi unaveni a rozhořčení systémem, ve kterém musíme žít.

prarodiče Samuelka

BOLESTIVÝ EKZÉM PO OČKOVÁNÍ

Štěpánek se narodil v roce 2012 jako úplně zdravý chlapec. Ve třech měsících u něho byl zjištěn minimální projev atopického ekzému. Jednalo se o zanedbatelné ložisko na přední části stehýnek ve velikosti asi 0,5 cm x 0,5 cm, totéž se objevilo na pažích. Při promaštění 1x denně se suchá místa za 1–2 dny natolik vyhojila, že vzhledově odpovídala zdravé kůži. Když se nepromašťovalo, suchá místečka se objevila znovu, ale ekzém se nezhoršoval. Tento stav trval stabilně více než rok a méně pozorný rodič nebo pediatr by snad tyto nepatrné projevy mohl i přehlédnout.

Štěpánek byl očkován standardně podle doporučeného očkovacího kalendáře a do roka je snášel bez reakcí. V srpnu 2013 byl doočkován poslední dávkou vakcíny Synflorix. Poté v první polovině září prodělal angínu léčenou antibiotiky. Ve 14 měsících – v říjnu 2013 – byl očkován poslední dávkou hexavakcíny. Žádné zjevné nežádoucí reakce (včetně zvýšené teploty apod.) se u něj neprojevily. Pouhé tři týdny po tomto očkování byl očkován opět – tentokrát první dávkou vakcíny Priorix. Již několik hodin poté došlo u Štěpánka ke zčervenání ložisek ekzému (tato forma ekzému se objevila vůbec poprvé) a k jeho mírnému rozšíření. Bohužel ode dne podání této vakcíny se stav soustavně zhoršoval.

«Již několik hodin poté došlo u Štěpánka ke zčervenání ložisek ekzému...»

Postupně jsme museli častěji promašťovat suchá místa, která se rozšířila na celou plochu stehýnek a částečně i na přední část holení. Nejhorším ložiskem je až dosud zadní strana nožiček v úrovni kolen. V menší míře má ekzém na rukou a v oblasti krku.

Oblast trupu a obličeje je naštěstí postižena jen okrajově. Tři měsíce po očkování látkou Priorix byl ekzém už natolik vážný, že Štěpánek trpěl velkým svěděním a místy si kůži rozškrábal do krve. V lednu 2014 mu byly poprvé nasazeny masti s kortikoidy. V měsících březen až červenec 2014 se bez léků s kortikoidy a bez antihistaminik už neobešel – ekzém šel „do živého“ a byl velmi bolestivý, zejména při kontaktu s vodou. Bez každodenní medikace se ekzém stále zhoršoval. Pediatrička, která prováděla očkování, jakoukoliv souvislost s očkováním strikt-

ně odmítla. Podle jejích slov trvá reakce po tomto očkování pouze 5 až 12 dní následně po podání vakcíny, ale takto dlouhodobě je to prý vyloučeno a s očkováním to nemá žádnou souvislost. Navíc atopickým ekzémem už přece trpěl předtím. V létě 2014 mu byla doporučena bezlepková dieta, neboť alergolog odhalil v krvi protilátky proti alergenům obsaženým zejména v pšeničné mouce. Alergolog navíc potvrdil, že s nejvyšší pravděpodobností má zhoršení ekzému s očkováním výraznou souvislost a vypracoval se mnou podrobnou anamnézu, abychom odhalili možnou příčinu tak náhlého zhoršení. Žádnou jinou možnost jsme ale neodhalili. Další očkování nedoporučuje.

Pediatřička naprosto nerespektovala doporučení alergologa a soustavně na mě vyvíjela nátlak, abych nechala syna naočkovat druhou dávkou vakcíny Priorix. Uváděla mi informace o tom, jak jsou zejména spalničky velmi nebezpečné a říkala, že v případě blížící se epidemie naočkuje syna i přes akutní formu ekzému. Též důrazně doporučovala, abych hned přišla na očkování druhé dávky Priorixu, jakmile kortikoidovou mastí ekzém „vyhojíme“. Na mé námítky, že příčina ekzému přece nezmizí, jen jen zastřena utlumujícími léky, lékařka stále prosazovala očkování jako prioritu. Přes její nesouhlas jsem očkování oddalovala. Pediatřička následně odmítla dát potvrzení o řádném očkování pro přihlášku do MŠ. Na základě doporučení jsem požádala o zjištění hladiny vytvořených protilátek po první dávce vakcíny Priorix. Lékařka pak zjišťovala v Očkovacím centru informaci, do kdy nejpozději je třeba podat 2. dávku vakcíny a na základě tohoto telefonátu jí bylo sděleno, že nástup do mateřské školy není problém, protože již po 1. dávce je splněna zákonná povinnost!

Vím, že projevy atopického ekzému zhoršuje u dětí strava, stres a podobně. V oblasti stravování nebyly u Štěpánka v uvedené době zaváděny žádné nové druhy potravin. Je pro mě samozřejmostí nedávat dětem uzeniny ani bonbóny, snažím se, aby jedly dost zeleniny a nekvalitním výrobkům z bílé mouky i hotovým přeslazeným svačinkám se vyhýbám.

Dnes jsou Štěpánkovi 3 roky a jeden měsíc. V říjnu 2015 to budou 2 roky od posledního očkování. Od chvíle, kdy začal dodržovat dietu, nastalo velké zlepšení projevů ekzému – několik měsíců byl bez léků s kortikoidy i bez léků potlačujících projevy alergie (svědění). Pomohlo i speciální pyžamko znemožňující drbání ve spánku. Po částečné remisi nastalo zhoršení nemoci na začátku léta 2015, stav trval asi 1,5 měsíce, nyní je ekzém opět na ústupu.

maminka Lenka

ZNÍŽENÁ IMUNITA PO OČKOVÁNÍ

Dlhodobu žijem v ČR. Keď sa mi narodil prvý syn, hneď v pôrodnici dostal vakcínu proti TBC. Vôbec som nevedela, a ani nerozmýšľala o tom, či je to správne, či nie. Myslela som, že je to tak v poriadku a nič zlé sa nemôže stať –

«Dlhodobu žijem v ČR. Keď sa mi narodil prvý syn, hneď v pôrodnici dostal vakcínu proti TBC... Myslela som, že je to tak v poriadku a nič zlé sa nemôže stať – nakoniec, verila som lekárske autoritám.»

nakoniec, verila som lekárske autoritám. Po pár dňoch som si všimla, že má zdurenú uzlinu (veľkosť asi ako vtáčie vajíčko), keď som sa na to pýtala pediatra, povedal, že to je bežná reakcia (problém je, že tá reakcia doteraz nezmizla – a to má syn sedem rokov).

Keď mal tri mesiace, dostal prvú hexavakcínu (všetky očkovania dostal podľa očkovacieho kalendára), nemal žiadne väčšie nežiaduce účinky, dokonca ani zvýšenú teplotu. Neskôr dostal druhú, potom tretiu – následkom boli iba mierne teploty. Stále som to brala ako niečo prospešné, čo mu

má pomôcť. Neskôr dostal vakcínu MMR a následne aj poslednú hexavakcínu (vtedy som nevedela, že v letáku je možné sa dočítať, že jej dôsledkom je dlhodobá oslabená imunita – pediatrička mi ho nikdy nepodala).

Vtedy začali problémy. Syn začal byť neprestajne chorý, tiahli sa u neho respiračné choroby až do veku 4 rokov, s prestávkou snáď dva týždne medzi jednotlivými ochoreniami. Nebola som schopná chodiť do práce, každý mesiac som bola minimálne dva týždne doma. Vtedy som začala uvažovať. Sama som po vakcíne proti tetanu začala mať zvláštne alergické reakcie, ktorá som dovtedy nemala – odpovede lekárov boli, že som zmenila asi kvalitu života alebo podobne, ale do súvisu to dať nechceli.

Keďže onedlho som čakala druhé bábo, začala som mať po týchto skúsenostiach obavy. Druhý syn sa narodil, keď vakcína proti TBC už, chvalabohu, nebola povinná, čo som si oddýchla, ale stále som nemala dost informácií ohľadne hexavakcíny. Celé noci som čítala rôzne články, štúdie na zahraničných lekárske stránkach, zloženie vakcín, nežiaduce účinky. Vtedy syn ešte dostal prvú hexavakcínu – a do pár dní dostal zápal stredného ucha a laryngití-

du. Ledva som ho dala dokopy, už prišla druhá hexavakcína, a opäť zápal stredného ucha a laryngitída. Na otázky pediatričky, či to nemá súvis s vakcínou, som počula vyháňavé odpovede, že to predsa nemôže byť možné, že sa s tým ešte nestretla a podobne. Vtedy som si povedala, dosť a včeličky stopla. Načítané som mala dosť, či o hematoencefalitickej membráne, či o adjuvans vo forme hlinitých solí a o tom, že vlastne nikto nevie, čo všetko môžu spôsobiť.

Dieťa bolo ešte chvíľami choré, ale začalo sa to lepšiť. Od svojho prvého roka chorý nebol. Nedobehol brata v chorobnosti každých dvoch týždňov. Viem, že každé dieťa je iné, ale neverím, že choroby pár dní po vakcinácii boli náhodné. Tak ako neverím, že neskutočne oslabená imunita môjho prvého syna bola náhoda. Celý čas, čo mám deti, doma varím čerstvé jedlo, nedávam im polotovary, vyhýbam sa farebným veciam a iným „vraj-surovinám“, snažím sa, aby mali vždy všetko kvalitné a zdravé. Odkedy sme prestali očkovať, skutočne aj zdravé sú. Prvý syn bol za posledných pár rokov u lekárky iba na kontrole, druhý tiež.

Tento stav nemienim meniť, a hoci mi dieťa nezoberú do škôlky, stojí mi za to mať ho doma zdravého.

«Nechápem to dosť dobre, keďže na Slovensku s tým problémami nie sú (a nielen na Slovensku) a deti tam do škôlky chodiť môžu, tak ako aj na výlety.»

Musím podotknúť, že časom sa počas komunikácie menila aj samotná pediatrička, ktorá najprv bola ostrá, nemala pochopenie, do úmoru ma strašila umieraním detí a pod., ale keď som jej začala posilať články – a hlavne štúdie týkajúce sa prídavných látok a vakcín – začala mať viac pochopenia a dnes sa už na mňa tak zvláštne nepozera. Sama vidí, že deti k nej chodia iba na preventívne prehliadky, že prospievajú.

Synom som dala otestovať protilátky, a keďže ich obaja mali, obe s pediatričkou sme usúdili, že ďalšie očkovanie nutné nie je. Napriek tomu legislatíva neumožňuje navštevovať škôlku, školu v prírode a pod. deťom, ktoré nie sú plne očkované, hoci protilátky majú. Nechápem to dosť dobre, keďže na Slovensku s tým problémy nie sú (a nielen na Slovensku) a deti tam do škôlky chodiť môžu, tak ako aj na výlety. Absurdnosť situácie, keď dieťa sedí v škole v jednej triede so spolužiakmi, ale následne nemôže ísť na výlet, chápem čisto iba ako buzeráciu rodičov, ktorí sa rozhodli svojim deťom nedať vakcíny,

ktoré sú samé o sebe sporné a dnes už vieme, že mnohé môžu spôsobiť vážne nežiaduce účinky, hoci napr. „len“ vo forme dlhodobo oslabeného imunitného systému. Nedajbože, že by spôsobili oveľa vážnejšie problémy, s ktorými následne musia zápasit' rodičia počas celého života ich dieťaťa, ale od nikoho žiadna satisfakcia neprichádza.

Mamička Vlasta

LÉKAŘ SI UŽ SE ŠTĚPÁNKEM NEVĚDĚL RADY

2. září 2009 se nám změnil život. Byl to nejhezčí okamžik – narodil se nám syn Štěpánek. Celé těhotenství probíhalo v pořádku a když nastal den D, byl porod přirozený, pozvolný a bez medikace. Syn měřil 51 cm a vážil 3 590 g. S kojením v podstatě nebyl problém, jen byl trochu spavější, takže jsem ho na jídlo někdy i budila, ale přibýval pěkně.

«Od půl roku začal marodit. Nejdříve měl rýmy, ale pak začaly vleklé kašle. Kašlal v podstatě stále.»

stále. Jak byl zahleněný, tak z toho zvracel a začal hubnout. Pediatrička již nevěděla, co dál, a poslala nás na vyšetření cystické fibrózy. Ty pocity, když jsem čekala na výsledky, byly strašné. Naštěstí byl výsledek negativní – nic se nepotvrdilo.

Ovšem po očkování vakcínou MMR (proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím) se jeho zdravotní stav rapidně zhoršil. To mu byl rok a půl. Od té doby se z kašle v podstatě nedostal. Dospělo to do stadia, kdy po deseti dnech úporného kašle dostal horečky a začal být apatický a zadýchával se. Doktorka nám předepsala ATB Klacid – a po nich už nejedl vůbec. Stále hubnul. Byla jsem z toho hodně špatná. Syn byl vytoužené miminko, ale místo abych si užívala každý nový den v jeho přítomnosti, neustále jsem řešila jeho nemocnost a špatný zdravotní stav. Trápil mě pocit, že nevím, co je špatně a kde se stala chyba. Vše se dostalo do stadia, kdy už si lékař se synem nevěděl rady. A tak nám předepsal kortikoidy, co kdyby třeba zabraly... jenže ani ty mu vůbec nepomohly.

«Ovšem po očkování vakcínou MMR se jeho zdravotní stav rapidně zhoršil.»

Už jsme byli úplně zoufalí, že synovi nikdo nedokáže pomoci. Metody klasické medicíny, byly, zdá se, vyčerpané. Vydali jsme se tedy alternativní cestou. EAV, homeopatika, vitamíny, byliny... Štěpánkův stav se začal stabilizovat. Kašel sice trval, ale jeho intervaly se začaly zkracovat.

Ve čtyřech letech se mu objevily potravinové alergie, které se projevovaly opucháním ručiček a nohou, jednou mu dokonce otekla i ústa. Určité potraviny jsme tedy vysadili a dál pokračovali v homeopatické léčbě, díky čemuž se synův stav srovnal.

V současné době je Štěpánovi 6 let, a jestli je nemocný dvakrát do roka, je to hodně. Jsem nesmírně ráda, že Štěpánek je relativně v pořádku. Cesta za jeho uzdravením nás přiměla zamyslet se i nad očkováním. Sháněli jsme si různé informace, a čím více jsme jich měli, tím více jsme byli přesvědčeni, že očkování našemu synovi neprospělo. Pokud bych mohla vrátit čas, už bych jej očkovat nenechala.

Právě proto, že měl syn po očkování problémy, se kterými si lékaři neuměli poradit, rozhodli jsme se s manželem naši mladší dceru neočkovat. Ve zdraví svých dětí vidím diametrální rozdíl. Dcera je naprosto zdravá, jen občas nachlazená, a to i přesto, že chodíme často do kolektivu. Náhoda? Na tu už nevěřím.

maminka Petra

PROPLAKANÉ DNY I NOCI

Má dcera Nikolka se od narození motoricky i psychicky vyvíjela krásně. Narodila se 10. 7. 2013, porod proběhl v pořádku a bez komplikací. Nebyl u ní zaznamenán jediný problém – až do aplikace třetí hexavakcíny 2. 4. 2014. To bylo dceři 9 měsíců a uměla pást koníčky, plazit se, přelézat přes překážky a pohupovat se na kolínkách.

Z pohledu matky vidím silnou reakci po očkování, která vrátila moji dceru v motorickém vývoji o řadu měsíců zpět, a stále se to nesrovnalo. Pátý den po očkování se přestala převalovat na bok. Během následujících dnů se úplně přestala zvedat na kolínka a pohupovat se na nich, pod břicho už je nedá. Přestala se plazit a snažit se zvedat o překážku. Nedává už ruce před sebe, aby uchopila hračku.

Asi týden po očkování jsem navštívila naši dětskou lékařku. Ta tvrdila, že nic nevidí: Nikolka dělá chabý pokus o zvednutí se na ručce (leží ve zúženém prostoru vyšetřovacího pultíku a snaží se ho chytit). Dětská lékařka: No vidíte, jak se hezky hýbe.

Přesto jsem trvala na tom, že jako matka zřetelně vnímám vývojový regres a chci ji ukázat na neurologii. Po naléhání jsem dostala doporučení, bez kterého bych k neuroložce nemohla.

28. 4. proběhlo komplexní vyšetření na neurologii a následně na rehabilitaci. Oba lékaři, jak neurolog, tak primář z rehabilitace zaznamenali do karty: Reakce po očkování. Neurolog píše: Neočkovat. Navíc, na moji otázku, zda dcera neskončí na invalidním vozíku, říká, že zde nic není jisté.

Jako matka jsem byla vyděšená, ale zároveň jsem byla ráda, že lékař vidí to samé, co já: regressi ve vývoji. Proplakala jsem dny a noci, doufala v zázrak. Doufala, že se stav nezhorší a dceři pomůžeme postavit se opět „na kolínka“.

«Jako matka jsem byla vyděšená, ale zároveň jsem byla ráda, že lékař vidí to samé, co já: regressi ve vývoji.»

Dětská lékařka stav dcery jednoznačně bagatelizovala. Řekla, že když se to stalo pět dnů po očkování, už to není nežádoucí reakce na vakcínu. Dětský neurolog to ovšem vyvrací a za reakci na očkování to považuje. Začínáme denně cvičit Bobath a Vojtovu metodu, cvičíme půl roku.

Z původních dovedností dceři zůstalo pouze zvedání hlavičky a otáčení se ze zad na břicho přes levou ruku. Je hodně uplakaná anebo apatická, nechce si hrát.

Srpen/září 2014 (dcera má 13/14 měsíců): cvičení má první úspěch, začíná se otáčet tam i zpět, ale stále se nezvedne z lehu. Nestaví se, nechytá se opory, neposazuje se. Na kolena se nedostane. Umí se otočit ze zad na břicho, v lehu zvedá hlavičku, často letadýlkuje. Výrazně šetří pravou ruku i nohu. Toto vidí a potvrzuje i neurolog na pravidelné kontrole.

Cvičíme Vojtovu metodu 3x denně, 1x týdně docházíme na rehabilitaci, 1x týdně plaveme a mezitím cvičíme metodu Bobath na baloně. Celé cvičení Vojtovky dcera pravidelně prokřičí. Na baloně i ve vodě je spokojená.

Listopad 2014 (věk 16 měsíců): Další zřetelné úspěchy. Vzpomněla si na plazení a zkouší to znovu. Používá levou ruku, kterou se přisouvá vpřed a nožkama se lehce odráží od podlahy. Na kolínkách se stále nehoupe, ale směřuje k tomu díky cvičení. Pravidelně jednou týdně docházíme na rehabilitaci.

Prosinec 2014 (věk 17 měsíců): Rychle dohání, co zameškala, podařilo se jí dostat se na kolínka a o Vánocích už stojí u opory (drží se postýlky a daří se jí zvedat se z tzv. rytířského kleku). Zaznamenáváme první pokusy o samostatnou chůzi. Udělá pár krůčků ode mě k manželovi, posíláme si ji... šťastný den a nejlepší dárek.

Po kontrolní návštěvě neurologa ovšem ve zprávě stojí: Již možno očkovat. Jsem v šoku. Po takové reakci mám znovu očkovat?! Mám velký strach...

Ze strany dětské lékařky dlouho nic, nezajímala se, ale právě v listopadu 2014, kdy byl největší nápor s rehabilitací a první zřetelné úspěchy, přišel telefonát: My jsme na vás zapomněli, musíte rychle přijít na čtvrtou hexu a dostanete už zároveň i první MMR. Lékařka se ani nezeptala, zda se dceři daří dobře nebo jak to s ní vypadá. Vlastně s námi vůbec nemluvila, vše nechala vyřídit sestru.

Dne 7. 11. 2014 jsme změnilly pediatričku. S novou lékařkou jsem se dohodla, že budeme pokračovat v očkování, až jako matka uvidím, že dcerka je zcela v pořádku, silná a bez následků. Zatím to není ideální, dcera je ve svých 20 měsících občas vratká při chůzi, výjimečně se stává, že upadne, jako by se jí zamotaly nožky, rychle se unaví a občas si stěžuje na svědění v obličejí (možná alergie – necháme vyšetřit). Je hodně plačtivá a stále se 2–3x v noci budí s pláčem. Často ji konejšíme a uklidňujeme.

Její otec je nositelem mutace genu cystické fibrózy, který na 90 % zdědila i dcera – i toto vyšetření ji čeká.

V červenci 2015 oslavila dcera 2 roky a já u ní sleduji nový problém: trpí nevysvětlitelnými záchvaty vzteku, u kterých zůstává ve stavu jakoby „bez sebe“. Netuším, zda to může souviset s očkováním, musíme navštívit dětského psychiatra. V souvislosti s tím opět požádám o odklad očkování, než se zdravotní stav stabilizuje.

Nemůžu se podepsat, i když se za to velmi stydím. Vzhledem k restriktivnímu prostředí, které se nyní v oblasti očkování v ČR vytváří, budeme první na řadě, kdo bude čelit nejruznějším kontrolám – zda je o dceru řádně pečováno, zda není zanedbávána. Nebude-li dcera doočkována, bude potrestána tím, že se nedostane mezi ostatní děti do školky a nebude se moci zúčastňovat dětských kolektivních výletů, škol v přírodě a ozdravných pobytů. Možná nám bude dítě odebráno a naočkováno násilím. Možná budeme jako rodina čelit vysoké pokutě, která bude trestem za naše trpké zkušenosti, za naši opatrnost a mimořádnou péči, kterou své dceři od narození věnujeme.

Ubezpečuji vás, že svoji dceru miluji nade vše, znám ji nejlépe, a chci se jako rodič rozhodovat, čím musí nebo nemusí projít a co je pro ni nejlepší. Věřím, že jako člověk se třemi akademickými tituly – a se třemi dětmi – si toto mohu dovolit. Avšak návrh zákona hovoří jinak.

«Ubezpečuji vás, že svoji dceru miluji nade vše, znám ji nejlépe, a chci se jako rodič rozhodovat, čím musí nebo nemusí projít a co je pro ni nejlepší. Věřím, že jako člověk se třemi akademickými tituly – a se třemi dětmi – si toto mohu dovolit. Avšak návrh zákona hovoří jinak.»

maminka Nikolky

HROZNÉ MĚSÍCE BEZMOCI

Syna jsem nechala naočkovat tak, jak velí tabulky – v 9. týdnu po narození. Místo hexavakcíny jsem zvolila Pediacel a všechno bylo v pořádku. Pediatr mi nabídl, že je dobré očkovat i Prevenar 13 a já jako čerstvá neznalá matka jsem nadšeně souhlasila v domnění, že bude moje dítě chráněno před hrůzou pneumokoků.

Po první dávce se nic nestalo, ale po té druhé – to bylo v červenci 2014 a synovi bylo pět měsíců – se objevily nežádoucí účinky. Po očkování začal v noci velmi špatně spát. Dříve se budil jen dvakrát za noc, po očkování v pěti měsících se budil každou půl hodinu.

«... po očkování v pěti měsících se budil každou půl hodinu.»

Asi za týden se mu začalo objevovat na končetinách a obličeji něco jako ekzém. Byly parné letní dny a pediatr kožní problém, stejně jako nespavost, přisuzoval pocení. Nakoupili jsme v lékárně spousty osvědčených, předražených krémů, ale nic nepomohlo. S pediatrem jsem mluvila o tom, že dle mého názoru je ekzém způsoben očkováním Prevenar 13 a jestli je možné nahlásit nežádoucí účinek na SÚKL, případně jakou formou jej dokumentovat. Pediatr se na tuto debatu moc netvářil a odbyl mne, že ekzém může být způsobený čímkoliv a že souvislost s očkováním je neprůkazná, a není tedy důvod nikam nic hlásit. Hodně dětí má prý ekzém, který postupem času sám od sebe vymizí. Více jsme se o tom nebavili.

V září 2014 už byl problém s ekzémem natolik vyhrcožený, že jsme museli navštívit kožního lékaře. Nespavost byla přisuzována úpornému svědění vyvolaného ekzémem. Nakoupila jsem synovi speciální oblečky pro ekzematiky a spával v rukavičkách kvůli škrábání. Bohužel i tak se někdy poškrábal, a tak jsem téměř každý den prala oblečení i prostěradla od krve nebo od mastí. V lednu 2015 dostal syn po Vánočních svátcích od některé z návštěv do ekzému opar – Herpes. Opary byl doslova posetý, byl apatický a měl teplotu. Stav byl vážný, ale díky kojení naštěstí netrval dlouho. V únoru 2015 mi bylo jasné, že kožní lékařka zřejmě zkusila všechno, co mohla (kortikoidy, antibiotické masti a zinkovou

mast), a tak jsme přestoupili k jiné. Kontroly byly dle stavu 2x za měsíc a díky alternativní léčbě se ekzém konečně začal vytrácet.

Syn byl na poslední dávce Pediacelu na konci března 2015 a pár dní na to dostal šestou nemoc. Ekzém se výrazně zhoršil. Podle pediatra bylo zhoršení ekzému vyvoláno šestou nemocí, kterou prý mohl chytit kdekoliv – přesto, že jsme týden před očkováním ani po něm nebyli v kolektivu dětí a dokonce ani doma jsme neměli žádnou návštěvu. Díky alternativní medicíně a bylinkám jsem syna z úporného ekzému dostala. První týden v červenci 2015 jsme odjeli na dovolenou do Luhačovic, kde jsem každý den několikrát obcházela se synem léčivé prameny a omývala mu zbytky ekzému jejich vodou. Po týdnu se ekzém v podstatě úplně vytratil a nyní je syn bez potíží. Zbyly mu jen malé droboučké jizvy po hlubokých škrábancích, které si nadělal. Je mu 16 měsíců a spaní stále není ideální – budí se 4–7krát za noc. Oproti dřívějšímu je to ale zlaté. Zda se ekzému syn zbavil napořád, teprve uvidíme.

Ekzém nám vzal asi 11 měsíců klidného života. Místo radosti a užívání si s dítětem jsem myslela jen na to, jestli bude proplakaná noc, jestli se ekzém zhorší, kdy mám jít zase ke kožní lékařce, kdy mám jít do lékárny pro předepsané masti... Byla jsem mimo společenské dění. Byla jsem natolik unavená a vyčerpaná, že jsem nevyhledávala žádnou společnost. Těšila jsem se například, že od šestého měsíce budu chodit s miminkem plavat, ovšem kvůli ekzému to nebylo možné. Manžel se odstěhoval z ložnice, aby se vyspal, a doposud se nenastěhoval zpět.

V době, kdy byl ekzém nejhorší, jsem byla naprosto zoufalá. Kdo to nezažil, ten to nepochopí – díváte se na svoje dítě, jak v postýlce pláče a zuřivě si škrábe ekzém do krve, nemůže spát, chcete mu pomoci, ale nevíte jak... jste nevyspaní, nervózní, naštvaní sami na sebe, že jste neschopní rodiče. Je vám zle z únavy a naprostého vyčerpání, jak celou noc nosíte dítě na rukou, kolébáte ho a konejšíte.

Byly to hrozné měsíce bezmoci a zoufalství a už opravdu nikdy je nechci znovu prožít. Proto svoje dítě už očkovat nenechám.

«Kdo to nezažil, ten to nepochopí – díváte se na svoje dítě, jak v postýlce pláče a zuřivě si škrábe ekzém do krve, nemůže spát, chcete mu pomoci, ale nevíte jak...»

maminika

JOSÍFEK – ROZSÁHLÝ EKZÉM PO OČKOVÁNÍ

Našemu Josífkovi jsou 2 roky a 8 měsíců. V 6 měsících dostal první očkování, po kterém se osypal na ručičkách a kolem oušek. To jsem ještě nevěděla, že je to ekzém. Myslela jsem si, že je to nějaká negativní reakce na jídlo – právě jsme začali dávat příkrmy).

V 8 měsících jsme znovu přišli k paní doktorce, která řekla, že se mu ekzém začíná „rozjíždět“, použila nějaká latinská slovíčka a předepsala mu mastičky a kapání.

Pak podala další dávku očkování. Do dvou dnů se Josífek osypal po celém těle a začal se škrábat. Nejhorší byly noci. To jsem byla opravdu zoufalá. Někdy jsem skoro nespala, ale jelikož máme tři děti, musela jsem přes den fungovat.

Nejhorší byla ta bezmoc, že jsem nevěděla, jak Josífkovi pomoci. Léčbu kortikoidy jsem odmítla, protože byl osypaný celý. Paní doktorka na kožním mi vynadala, kortikoidy předepsala, ať určitě mažeme po celém těle, jinak že skončíme na plicním s astmatem. Váhala jsem, jak dál. Nakonec jsem kortikoidy nedala. Ale na plicním jsme neskončili.

«Pak podala další dávku očkování. Do dvou dnů se Josífek osypal po celém těle a začal se škrábat.»

Zkoušeli jsme vše možné – léčitele, detoxikaci organismu, kraniosakrální terapii, homeopatii. Vždy byla nějaká reakce. Většinou se začal zlepšovat vzhledově, postupně ekzém zmizel ze zádiček, břicha... Nejvíce nám pomohla homeopatická léčba. Synovi jsme podali homeopatikum vyrobené / potencované přímo z ekzému. Po něm se Josífek zbavil ekzému i na

obličejích a ručičkách. Nyní mu zůstává „už jen“ na nožičkách, ale i tam je to výrazně lepší. Co mu však po celé dva roky nezmizelo, je svědění, a to hlavně v noci. I tam je ale patrné zlepšení: Josífek už tak zoufale nepláče a nebudí se každou hodinu. Je celkově klidnější a jeho pláč netrvá dvě hodiny, jako dřív.

Celá rodina má už jen jediné přání: aby Josífkovi zmizel ekzém. I oni cítí, že nebýt ekzému, prožíváme vše jinak.

Všechny tři děti mám naočkované. Paní doktorka mi vždy vycházela vstříc a jsem jí velice vděčná, že další očkování Josífka odložila. Věřím, že kdyby na ni nebyl vyvíjen tak velký tlak a nehrozily jí pokuty, nenačkovala by Josífka v osmi měsících, a ten mohl prožít spokojenější a klidnější dětství.

maminka Josífka

DR. MI VYHROŽOVALA UDÁNÍM NA PŘÍSLUŠNÉ ÚŘADY

Byla jsem požádána o zveřejnění našeho příběhu. Začnu tedy od začátku. Porodila jsem vyvolávaným porodem ve 35+3tt. Dcera měla i přesto 2600 g a 48 cm, byla úplně zdravá a od narození je to nejhodnější miminko, jaké znám. Už v porodnici krásně držela hlavičku a v prvním měsíci začala pást koníky.

Ještě během těhotenství mi přítel řekl, že nechce očkovat. Byla z toho strašná hádka. Jsme přeci oba očkovaní, tak proč ne i naše dítě?! Očkování nakonec proběhlo podle očkovacího kalendáře a dcera dostala první dávku Hexacima+Synflorix. Dodávám, že o tom, jakou vakcínou vůbec byla očkována, jsem se dozvěděla až z očkovacího průkazu. Ani o jedné jsem nebyla nijak informována, a to ani od lékařky.

«Najednou jsem měla hadrovou panenku, která jen koukala a jedla.»

Ještě v den očkování dostala dcera horečku, ale na tuto možnost jsem byla upozorněna, a tak mě to nevyvedlo z míry. Pak začala být apatická. Doktorka řekla, že je to normální, nechala jsem ji tedy očkovat dál. Podotýkám, že oběma vakcínami najednou

ve schématu 2+1. Po druhé dávce přišel zlom. Najednou jsem měla hadrovou panenku, která jen koukala a jedla. Už nebyla tak šikovná – a už jsem se nemusela bát nechat ji na posteli. Při posledním očkování jsem to zmínila, ale bylo mi řečeno, že se to občas stane a že to určitě není konečný stav. Pouze jsem se zeptala, jestli by byla možnost poslední dávku odložit, ale hned mi bylo sděleno, že se vlastně dopouštím trestného činu, že očkovat je moje povinnost a že pokud na tom budu trvat, bude doktorka nucena mě nahlásit na příslušné odbory – a že je dokonce možné, že mi bude dcera odebrána za zanedbání péče. To mi samozřejmě zavřelo pusy. Od té doby se ke všem potížím přidala horečka nad 39 stupňů, která se opakovala každých čtrnáct dní. Závěr: oslabená imunita.

«Pouze jsem se zeptala, jestli by byla možnost poslední dávku odložit, ale hned mi bylo sděleno, že se vlastně dopouštím trestného činu...»

Občas se dcera až na pět minut zahleděla a na nic nereagovala. Neuroložka měla vážné podezření na epilepsii, ale ta se díky bohu neprokázala. Sama mi

mezi čtyřma očima řekla, že to je následek očkování, ale že oficiálně mi to bohužel potvrdit nemůže. Pást koníky se dcera znovu naučila až v pěti měsících a otáčet se až v sedmi. Cvičíme Vojtovu metodu, ale doteď je hodně pozadu za svými vrstevníky. Prošli jsme si i úplným odmítáním jakékoli potravy. To to vše jen kvůli úplné důvěře v dnešní zdravotní systém. Doufám, že náš příběh pomůže někomu, kdo byl stejně naivní jako já.

Ezra J., matka Laury

NEZNALOST NEOMLOUVÁ

Jsem maminkou nyní dvouleté dcerky Aničky, která měla v šesti týdnech věku apnoe pauzu. Dcerku jsem musela probouzet masáží srdce, umělým dýcháním. Nezřítověla, probírat reflexy nešla. Po hospitalizaci se přišlo na skrytý reflux. Dcerka dostala léky na dovyvinutí centrální nervové soustavy. Po čtrnácti dnech měla další apnoe, stačilo jí zatřást ručičkama a podráždit na bříše.

Foto z nemocnice, očkování za hospitalizace

Na základě těchto problémů nám neurolog odložil očkování do půl roku věku a my jsme začali pátrat proč vlastně. (První dítě bylo očkováno podle očkovacího kalendáře a dopřáli jsme mu i všechna nadstandardní očkování, zaplatili za ně tisíce korun). Zjistili jsme, že je možnost jí očkovat ve schématu 2+1, což

«Dcerka dostala léky na dovyvinutí centrální nervové soustavy... Na základě těchto problémů nám neurolog odložil očkování do půl roku věku a my jsme začali pátrat proč vlastně.»

znamená o jeden vpich méně a vakcínou Pediacel, která je pentavalentní. Šla jsem tedy k Dr. po několika měsících studované problematiky plně informovaná (studie, vyhláška, zákony, WHO, porada s doktorem Petrášem atd.) a ta na mě hleděla, že vůbec vakcínu Pediacel nezná. Že nepřichází v úvahu. Nakonec si otevřela v počítači asi lékopis a tam jí našla. Nechala si čas na rozmyšlenou. Při další prohlídce mi řekla, že s touto vakcínou nemá žádnou zkušenost, že neví, jaké bude mít NÚ a že mi doporučuje Hexavakcínu, se kterou má dobrou zkušenost. Že žádné závaž-

né NÚ za celou svou kariéru na dětech neměla a kdyby byly obavy, že si nás ohlídnají v nemocnici. Věděla jsem, že díky plné čekárně není v ordinaci dostatek prostoru pro konverzaci, a tak jsme se domluvily, že nám naočkuje 2+1 hexu. Celý rozhovor mi ale byl nepříjemný. Paní doktorka tvrdila, že jsem si četla na internetu nějaké „fóra pro maminky“ a že nemám věřit všemu, že je učili tohle a tohle. Od té doby jsem neměla při prohlídkách vůbec dobrý pocit, už jsem byla ta paní J. a doktorka se ke mně chovala jinak.

Podotýkám, že dcera byla vývojově velice šikovná. Cíleně se začala usmívat ve třech týdnech, přetáčet ve dvou měsících, krásně s námi komunikovala, krásně spala od narození od osmé hodiny večer do sedmi do rána v kuse. Kojená (je i nyní ve dvou letech) přibírala každý měsíc kilo váhy. Vývojově byla ve všem 2-3 měsíce napřed.

První očkování Hexa vakcínou proběhlo s diazepamovou clonou v šesti měsících věku. Na to měla bohužel reakci takovou, že nespala, nejedla, později neutišitelně dlouho křičela. Ale nebyl to obyčejný pláč, tohle byla tak příšerná zkušenost, že jsme si mysleli, že ji ten pláč zabije. Ta křeč byla tak silná, že jsme mysleli, že se udusí. Chtěli jsme volat záchranku. Měla takový nepřítomný pohled. Nechtěla se nechat ani položit, šlo vidět, že je jí hrozně špatně. Připadalo mi, jako by měla otřes mozku, na světlo reagovala také podrážděně, musela jí asi moc bolet hlavička. Po vysazení diazepamu se jí ulevilo, začala mít přítomný výraz a usnula. Asi měsíc po očkování jí neuroložka našla přerušení pánve a zádočných svalů. Projevovalo se to tak, že se zastavila ve vývoji, resp. přestala se dále pohybově rozvíjet. Zůstala ve fázi lehu na boku a tak si pořád hrála. Na zádech se jí udělal kožní převis. Neuroložka nás urychleně odeslala na RTG, tam se naštěstí nic tragického neprokázalo. Museli jsme začít cvičit Vojtovou metodu a dcerka se rychle začala rozvíjet kupředu. Dohnala všechny fáze vývoje, začala krásně žvatlat.

«První očkování Hexa vakcínou proběhlo s diazepamovou clonou v šesti měsících věku. Na to měla bohužel reakci takovou, že nespala, nejedla, později neutišitelně dlouho křičela.»

Další dávka vakcíny byla podána po 3,5 měsících za hospitalizace v nemocnici bez diazepamové clony. Při přijímání k hospitalizaci mi pan primář řekl, že se nejspíš jednalo o reakci na očkování. Ne na Diazepam, jak jsem se domnívala. Bezprostředně po aplikaci druhé dávky vakcíny nenastala žádná reakce. Dcerce byly monitorovány životní funkce. Tentýž den nás propustili domů. Dcera od tohoto dne v noci nespí, budila se co dvacet minut s křikem. (Dnes se stále budí co hodinu až dvě). Přestala žvatlat. Dva týdny padala při lezení na pusinku (asi díky vpichu do ruky). Přestala se taky na dva týdny přitahovat rukama. Padala ze stoje dozadu na hlavu jako sloup (otřesný pohled), také to trvalo 14 dní. Do doby než dostala další dávku Hexa vakcíny žvatlala a kombinovala všemožně slabiky, po očkování mluvit přestala a omezila se jen na slabiku

„ba“, to trvalo tři týdny (Momentálně už to dohnala. Věřím, že i díky Vojtově metodě, ta jí vždycky mnoho pomohla). Přestala na tři týdny cokoliv opakovat (říkadla, mávání atd.)

Zpětně, po delším čase, mohu vyhodnotit i další skutečnosti, jako například to, že dcera od započetí vakcinace neroste. Přestala přibírat, neroste jí téměř hlava, do výšky roste minimálně. Takový zvrat, při pohledu do průkazky je až do očí bijící.

Druhá dávka byla v lednu a na začátku března jsem poslala paní doktorce mail, že dcera měla nežádoucí reakce. Psanou formu jsem zvolila cíleně proto, abych měla důkaz, že jsem nežádoucí účinky lékařce nahlašovala a přeci jen u psaného textu má člověk čas více přemýšlet a porozumět sdělení, než v ordinaci, kdy maminka má spoustu práce se svlékáním a oblékáním dítěte). Tento postup mi kladla na srdce i fyzioterapeutka, ke které jsme docházeli. Ta tyto zvraty viděla několikrát za týden. Poprosila jsem Dr. tedy o nahlášení SÚKL a po poradě s doktorem Petrášem (vakciny.net) jsem jí napsala, že nemůžeme souhlasit s tvrzením, které chce podepsat: *„Rodiče si přejí schéma 2+1, místo u nás schváleného 3+1. Hrozí nižší hladina protilátek proti výše uvedeným nemocem, event. možným propuknutím těchto nemocí, s možnými komplikacemi a následky.“*

Text, který je uveden, je v rozporu se skutečnými poznatky a doporučením výrobce, potažmo vyjádření Evropské lékové agentury, včetně Státního ústavu pro kontrolu léčiv.

«... dcera od započetí vakcinace neroste. Přestala přibírat, neroste jí téměř hlava, do výšky roste minimálně.»

Navrhli jsme tedy toto znění: *„Rodiče si přejí schéma 2+1, místo legislativně uváděného 3+1. Obě schémata jsou výrobce vakcíny Infanrix Hexa doporučená (dle SPC) a jsou řádně registrována v zemích EU. Případné selhání ochrany po očkování ve schématu 2+1 není vyšší než 3+1.“*

Paní doktorka nereagovala. Na konci března jsme přišly na roční prohlídku. Po zvážení a změření mi Dr. sdělila, bez jakéhokoliv dalšího dotazování k jejímu stavu po očkování, ať si najdu pro dceru nového pediatra. Že se se mnou chce rozejít v dobrém a že máme na situaci obě jiné pohledy, ale že situaci SÚKLu jak jsem si přála, nahlásila. Zmínila také, že odklad byl na mou žádost, což nebyla prav-

da, chtěl to neurolog. My z odkladu byli původně nesví, chtěli jsme očkovat vše stejně jako u staršího dítěte, protože jsme se báli nemocí.

«Připadala jsem si, jako bych něco provedla. Ale přitom jsem jen hájila zdraví a zájmy svého dítěte, navíc dle postupů doporučených jinými odborníky.»

Takže já jsem z ordinace s otevřenou pusou odešla. Připadala jsem si, jako bych něco provedla. Ale přitom jsem jen hájila zdraví a zájmy svého dítěte, navíc dle postupů doporučených jinými odborníky. Když mně v březnu bývalá doktorka informovala, že náš případ na mou žádost nahlásila na SÚKL, úmyslně mi do očí lhala. Po čase jsem přes Státní ústav pro kontrolu léčiv situaci ověřovala. Hlášení tam nebylo. SÚKL nahlášené nežádoucí účinky, společně s dokumentací

zdravotních zpráv od neuroloa vyhodnotil, že šlo o závažné nežádoucí účinky.

Zvažovala jsem stížnost na bývalou paní doktorku na Českou lékařskou komoru skrze etický kodex.

Je mi také známo, že oznamovací povinnost hlášení nežádoucích účinků SÚKLu podléhá zákonu o léčivech, takže bych byla ráda, kdyby se za tohle zanedbání vyvodily důsledky. Jsem si jistá, že paní doktorka jasně pochybila a porušila svou zákonnou povinnost.

Je mi jasné, že tohle je boj s větrnými mlýny a proto již dále nepodnikáme žádné kroky.

Abych se vrátila k tomu, co následovalo, když nás paní doktorka ze své ordinace vyprovodila.

Druhý den jsem volala jiné lékařce, která slíbila, že si nás vezme do péče a že k naší situaci přistoupí individuálně.

Takže jsme se domluvily, že vše řeknu neurologovi a pak se zastavím a domluvíme se, jaký postup zvolíme dál. Neurologa jsme navštívili a závěr (písemný) je doočkovat v nejpozdějším možném termínu rozloženě, odebrat protilátky, řešit situaci přes očkovací centrum a z neurologického hlediska nedoporučuje živé vakcíny. Nová lékařka na tyhle doporučení nereflektovala. Řekla, že v odběru protilátek nevidí smysl a v očkovacím centru rovněž. Chce doočkovat rok po druhé dávce poslední dávku Infarix Hexa, nebo Hexacimou

(s poznámkou, že neobsahuje hliník - není to pravda, hlinité soli obsahuje), což se nám zdá nepřipustné. Anička není pokusný králík.

V příbalovém letáku je, že pokud má dítě NÚ, nemá být další dávka podána. Paní doktorka nevidí smysl v odběru protilátek, ani v odeslání do očkovacího centra i přesto, že je to ve zprávě od neurologa. Pokud prý se opravdu bojím, může se očkovat opět za hospitalizace. Tohle řešení nás už ale neuklidní. Poprvé jsme si mysleli, že tím, že budeme v nemocnici, bude očkování bezpečné. Nestalo se a dcerka není zcela v pořádku doposud. Reakce byly po další dávce horší, než po první. Nevím, jak by teda zakročili v případě, že by vakcína již kolovala v jejím těle a páchala v mozku další škody. Možná by byly schopni tlumit případné bolesti, oživit jí, ale následky by byly nejspíš trvalé.

«Jsem ve spojení s dalším neurologem a ten očkování nedoporučuje...»

Takže jsem opět začala shánět nového pediatra. Obesílala jsem doktory, lidi, kteří mají s očkováním co dočinění. Jsem ve spojení s dalším neurologem a ten očkování nedoporučuje už jen podle toho, jak jsem popsala naši situaci po elektronické komu-

nikaci. Doporučil maximálně někdy v budoucnu tetanus.

Bohužel, díky mé aktivitě, zájmu o tento systém a nechotu lékařů brát ohledy na potřeby dítěte jsem se už setkala s útoky na mou osobu. Celé to, že nejsem v klidu a ptám se odborníků, je nejspíš nepohodlné pro bývalé doktorky. Možná cítí, že neudělaly v situaci všechno, co měly, a tak se ke mně i doneslo, že mě jedna z bývalých doktorek před svými pacientkami očerňuje slovy „Doufám, že neposloucháte paní J.“

To ponížení, ta pomluva, tohle si přece nemůže dovolit. Je mi z toho smutno. Bohužel já nemám sílu to dále řešit a také mám strach z možné odplaty (lékaři jsou známí také nahlašování rodičů na OSPOD - je to známá praxe mnoha doktorů napříč celou republikou). Momentálně jsem se rozhodla s našim příběhem veřejně vystoupit a opravdu očekávám minimálně popotáhování po úřadech, kontroly sociálními pracovníci apod. Myslím si, že nejsem paranoidní. Myslím si a také vím, že i tohle je běžná praxe.

Odborníci, se kterými jsem byla ve spojení, se téměř shodují, že jde o reakci na adjuvanty a ty jsou v každé vakcíně (neživé), takže riziko, že by se jí přišťe stalo možná i něco horšího, vidím obrovské i já jako laik.

Nechci podepisovat negativní revers jen tak, bez diskuze. Moje dcera má zdravotní kontraindikaci k dalšímu očkování a jak to tak vypadá, její zdraví zajímá jen nás, rodiče. Nechápu, proč se tedy vytváří kolektivní imunita, když zde je človíček, který jí potřebuje a nemůže jí využít. Naopak se má obětovat? Ústava přeci říká, že rodina je nadřazena státu.

A ano, otázka školky a pozdější domluvy s pediatrem mi taky není lhostejná. Nechci se nechat zaškatulkovat, když máme zdravotní důvody (kontraindikace k dalšímu očkování), aby se věc ubírala jiným směrem.

To jsou myšlenky, které se nám honí stále hlavou. Téma očkování nás pořád zajímá. Stále se intenzivně vzděláváme, zajímáme. Máme nyní doktorku, která problémy řeší a my se cítíme bezpečně, rovnocenně. Do té doby jsme byli v hrozném tlaku. Nikdo neřešil, co se stane, pokud se nic v otázce očkování naší dcery nezmění. Je to až zarážející. O co jde? Jde o to udělat čárku - splněno? Ano, přesně tenhle pocit jsme ze situace měli. A pokud by dcera měla trvalé následky, co by řekli? Omlouváme se, to se někdy stává? Ne díky. Po tolika varovných signálech nemůžeme nad celou věcí mávnout rukou a slepě důvěřovat. To vážně nejde.

«Nechápu, proč se tedy vytváří kolektivní imunita, když zde je človíček, který jí potřebuje a nemůže ji využít.»

Rodiče Anny J.

VÍM, ŽE NEJSME JEDINÍ, S KÝM LÉKAŘI TAKTO JEDNAJÍ

Starší syn Tom se narodil po těhotenství bez problémů – nekouřím, nepiju a dávám si pozor na aditiva v potravinách.

První očkování dostal už v porodnici, proti TBC, hrozně mu hnisalo ramínko. Druhé očkování bylo infanrix hexa, když měl syn deset týdnů. Poté se u něj projevil reflux, přetrvávající do sedmi měsíců jeho života. Protože jsem systému věřila, nedávala jsem si s očkováním nic do souvislosti. Po očkování Priorixem měl pět dnů teplotu přes 40 °C. Poté se u něj začala projevovat porucha motoriky, řeči, noční děsy. Nevím proč, ale nikdo mne neupozornil, že to s očkováním může souviset. Zahlenění a vysoké teploty přetrvávaly co dva měsíce, až do druhého roku jeho života.

Měla jsem velký strach z hepatitidy A, proto jsem ho proti ní nechala naočkovat. Začal mít kromě nočních děsů i denní, spával po obědě s otevřenýma očima a když jsem na něj promluvila, začal hrozně křičet, že vidí pavouky a byl bez sebe.

«Ovšem po druhé dávce v pěti měsících přestal žvatlat – jen vrčel a vydával monotonní zvuky. Zvýraznilo se mu šilhání.»

To už jsem měla v té době i Davidka. Narodil se, stejně jako Tom, zdravý. Po prvním očkování Infanrix Hexa měl pouze zvýšenou teplotu. Ovšem po druhé dávce Infanrix Hexa v pěti měsících, přestal žvatlat, jen vrčel a vydával monotonní zvuky. Zvýraznilo se mu šilhání. Dnes si uvědomuji, že jeví známky mozkové příhody. Zkřivila se mu pusa, začal se vyvíjet

asymetricky, byl hypotonický. V sedmi měsících byl schopný se přetočit stěží jen na jednu stranu a na břicho se zvednul na lokty, to bylo vše.

Byli jsme tedy odesláni na rehabilitaci a odtam na neurologii. Sono mozku dopadlo dobře, tudíž nám neuroložka očkování doporučila neomezeně, i když

mu do papíru napsala lehkou psycho motorickou retardaci. Začali jsme cvičit Vojtovu metodu.

I když jsem už začala přemýšlet o tom, že očkování asi nebude úplně OK, stále jsem se bála nemoci, a proto Davídek dostal ještě 2x Prevenar 13. Po druhé dávce v 10ti měsících, když začal otáčet oči v sloup, už mi to konečně došlo, z čeho problém má. A také mi začalo docházet, z čeho má problémy starší syn.

«Po očkování Priorixem měl pět dnů přes 40 °C teplotu. Poté se u něj začala projevovat porucha motoriky, řeči a noční děsy.»

Dnes je to tak, že Tom v pěti letech špatně mluví. Jinak se z toho dostal. Po užívání omega-3 mu vymizely noční i ty denní děsy. Ještě před dvěma roky měl podezření na ADHD. Pro častou nemocnost jsme s Tomem ale museli na imunologii,

kde nám řekli, že nemá protilátky proti tetanu a doporučují přeočkovat. To očkování dostal ale 4x v Infanrix Hexa. Neměli by spíš uznat, že na něj toto očkování neučinkuje? Odmítla jsem.

Davídek, 2 a půl roku, skoro nemluví, jeho slovní zásoba je mizivá, některé slova neumí vyslovit celá a velmi těžko se mu občas podaří spojit krkolomě dvě slova. Nevím, čemu rozumí nebo ne. Jsem ráda, že chodí, protože mu při prvních krůčcích v 18 měsících nechtěla fungovat levá noha. Noční děsy má občas.

Cítím hněv, protože bysme za poškození dětí měli dostat odškodnění. Ale nemůžu nic dokázat, protože jsem si vše uvědomila zpětně. A jak jsem taky mohla něco vidět dřív, když lékaři, místo upozornění na vážná rizika vakcín, hrozí pouze nemocemi? Na neurologii v Brně, když jsem zmínila kontraindikace, se nás paní doktorka zbavila odesláním jinam s tím, že tam už chodit nemusíme. Víím, že nejsme jedinní, s kým lékaři takto jednájí.

Maminka Petra

JANEK – REGRESE VE VÝVOJI

Můj syn Janek, který má teď sedm měsíců, byl ve svých devíti týdnech očkovan první dávkou hexavakcíny. Tak, jak je to nařízeno státem.

Jela jsem s naprosto zdravým a spokojeným dítětem k paní doktorce, která jej naočkovala. Ihned po aplikaci vakcíny začal Janek neutišitelně plakat. Ani bych to nenazývala pláčem, byl to spíš vrískot. Paní doktorka se divila a poznamenala, že děti obvykle takhle neřvou. Ne tak moc. V čekárně jsem malého nakojila, na chvíli se uklidnil.

Po příjezdu domů začal Janek vrískat a třesit oči. Něco ho muselo strašně bolet, a já mu nedokázala pomoci. Ptala jsem se, kde se dalo, a všichni mi řekli, že se to po očkování může stát, že je to normální.

Jankovo trápení ale neustávalo, přidaly se horečky. Třetí den už sám neudržel hlavičku. Z normálního miminka, které se krásně opíralo o předloktí a páslo koničky, jsem najednou měla chlapečka na úrovni novorozence.

Volala jsem dětské lékařce, která Janka očkovala, a zjišťovala jsem, jestli je to normální. Nejdřív mi řekla, že se to může stát a že mám ještě několik dní počkat. Vzápětí ale volala zpět a raději nás pozvala na kontrolu. Obratem nás pak odeslala do nemocnice na neurologické vyšetření, kde se paní doktorka rozhodla přijmout Janka na pozorování.

Nejdřív se zdráhala uvěřit, že by mohlo jít o reakci na očkování. Když jsem jí však podrobně popsala, co se dělo, tak uznala, že ten vrískot mohl být encefalitický křik od zánětu mozkových blan, který se objevil jako reakce na očkovací látku. Do zprávy ale svou obavu neuvedla.

Na dětském oddělení jsem si připadala jako v jiném vesmíru. Všichni se tvářili, že si to celé vymyslím, že klukovi vlastně nic není. Jen jedna lékařka brala věc vážně a věřila, že na vině je očkování. Ta ale pod nátlakem primáře

svůj názor poněkud změnila – bylo vidět, že musí poslouchat, ale stále byla spíš na naší straně.

Ostatní lékaři i sestry se snažili prokázat, že nejde o reakci na očkování. Při velké vizitě mi dokonce pan primář vysvětloval, že Jankovy zdravotní problémy

«Velkou oporu jsme měli v naší dětské lékařce... Ze všech sil se snažila zjistit, co se vlastně Jankovi stalo, a podařilo se jí prokázat, že na vině je právě očkování hexavakcínou.»

jsou způsobeny tím, jak rychle vyrostl. Odpověděla jsem mu, že to přece nedává smysl, že Janek hlavu před očkováním zvedal, celkově byl naprosto normální a hned po očkování se jeho stav takto zhoršil. Na to už mi neřekl nic.

Velkou oporu jsme měli v naší dětské lékařce, které jsem vyprávěla o neskutečně arogantním přístupu doktorů v nemocnici. Ze všech sil se snažila zjistit, co se vlastně Jankovi stalo, a podařilo se jí prokázat, že na vině je právě očkování hexavakcínou. Paní doktorka kontaktovala SÚKL, kam nahlásila nežádoucí účinek vakcíny, kromě toho si vyžádala i všechny podobné případy. Do ordinace k ní přijel zástupce farmaceutické firmy, která vakcínu vyrábí. Společně pak tento nežádoucí účinek vyhledali v seznamu mnoha dalších, které se u této vakcíny mohou vyskytnout. Jen díky její snaze nás v nemocnici konečně přestali brát na lehkou váhu a lékaři se najednou mohli při péči o Janka doslova přetrhnout.

Po propuštění se Jankův stav už jen zlepšoval. V nemocnici téměř nespal, doma si pořádně odpočinul a díky pravidelnému cvičení opět získával ztracenou kontrolu nad svým tělem. Řekla bych, že teď je naprosto bez následků. Veselý, vnímavý, čilý, jako každé zdravé dítě.

Po propuštění se Jankův stav už jen zlepšoval. V nemocnici téměř nespal, doma si pořádně odpočinul a díky pravidelnému cvičení opět získával ztracenou kontrolu nad svým tělem. Řekla bych, že teď je naprosto bez následků. Veselý, vnímavý, čilý, jako každé zdravé dítě.

V nemocnici se kvůli nedostatku zkušeností s podobnými případy odmítli vyjádřit k dalšímu očkování a doporučili nám navštívit očkovací centrum v Motole. Tam se prý dozvíme, jestli bude Janek vyřazen z očkovacího plánu, nebo bude očkován dál. Zatím jsme pouze objednaní, výsledek konzultace tedy nemáme.

Nikdy jsem nebyla přímo odpůrce očkování, ale byla jsem ostražitá a chtěla jsem Janka naočkovat pouze povinnými vakcínami. Bohužel už ta první mu takto ublížila a já teď mám z každého dalšího očkování obrovský strach. Poje-

deme do očkovacího centra, zjistíme co nejvíce informací a podle toho uvážíme, jak budeme dále postupovat.

Při pobytu v nemocnici mě zaskočilo chování doktorů, kteří naprosto odmítali, že se po očkování mohou projevit nežádoucí účinky. Bylo mi smutno, když jsem viděla, že někteří lékaři odmítají přijmout nová fakta a nejsou ochotni se dále vzdělávat. A to ani v případě, že jde o zdraví jejich pacientů.

Jankova maminka

EVELÍNA – EKZÉM PO CELÉM TĚLE PO PRVNÍ APLIKACI INFANRIXU

Ve třech měsících a 10 dnech věku, v únoru 2013, tedy podle očkovacího kalendáře, dostala dcera první vakcínu Infanrix Hexa.

Do doby očkování se vyvíjela jako naprosto zdravé miminko. Po prvním očkování se jí vyrazil ekzém po celém těle – kromě obličeje. Po druhém očkování stejnou vakcínou o měsíc později se situace ještě zhoršila.

Dcera měla ekzémy po celém těle, které byly střídavě hrozné a „ne tak hrozné“. V létě a vedru mokvaly, rozškrabávala si je do krve. Běžné krémy nezabíraly. Lékařka říkala, že pak už jsou řešením jen kortikoidy.

Po prvním očkování jsem vyměnila lékařku. Krom jiného mi vadil její jasný zájem natlačit nám všechna, i nepovinná, očkování, neváhala zastrašovat – a nebavilo mne se s ní dohadovat. Jako k lékařce jsem k ní ztratila důvěru. Nová pediatrička se chovala rozumně – také jsem si ji pečlivě vybrala a dopředu jí sdělila svůj postoj – nicméně ekzém vyléčit neuměla. Nebyla to její vina, klasická medicína to ani neumí. Od medicíny, která je zaměřená na řešení následků, a nikoli příčin, něco takového nečekám.

«Po prvním očkování se jí vyrazil ekzém po celém těle – kromě obličeje. Po druhém očkování stejnou vakcínou o měsíc později se situace ještě zhoršila.»

Ekzémy u dcery jsme léčili dlouze a nákladně. Celou dobu měla mnoho omezení. Nemohla se koupat, byla mrzutá, jak ji ekzémy svědily a rozškrábané bolely atd. Vyzkoušeli jsme desítky mastiček a přípravků, utratili tisíce korun. Pomohla jí až homeopatická léčba. Na jaře 2015 – tedy po dvou letech – jsme nad ekzémem zvítězili. Čekají nás ale další povinná očkování...

Očkování celkově nedůvěřuji. Sama jsem jako 3měsíční miminko po očkování proti TBC dostala ekzém po celém těle. Následky jsem trpěla celé dětství

a tělo zanesené kortikoidy jsem čistila dlouho a nákladně až ve své dospělosti, kdy jsem se dostala k přírodní – dnes směšně nazývané alternativní – medicíně.

Nedůvěřuji celé klasické medicíně, která je sice výborná na řešení urgentních stavů či operací, ale jako komplexní zdravotní péče – která neuznává byliny, homeopatii, akupunkturu a jiné celostní metody – si moji důvěru nikdy nezíská. Na to mám mnoho příkladů s vlastními zdravotními potížemi a mnoho výborných výsledků s bylinami, jehlami a homeopatií.

Nemám nic proti očkování proti smrtelným nemocem. Důležitá je ale forma. V první řadě by mělo jít o zdraví lidí, a teprve pak o business farmaceutických firem a těch, kteří mají z očkování prospěch – kvůli kterému jsou ochotni podpořit cokoli, bez ohledu na následky.

maminka Paulína D.

O MÝCH DVOU DĚTECH A O MÉ NEVĚDOMOSTI

Niky byl hodně šikovný až do toho dne, kdy jsme ho nechali poprvé očkovat.

První povinnou hexavakcínu měl ve 3 měsících a k tomu dostal nepovinný Synflorix. Dostal horečky 40 stupňů hned ten den po vakcinaci. Všem to připadalo normální, takže jsme očkovali dál, do pátého měsíce dostal tři dávky hexavakcíny i Synflorix.

Byl pohybově velmi šikovný, ale postupně se začal zastavovat, až zůstal „stát na místě“. Vše mu trvalo dlouho. Do půl roku věku byl uplakaný hlavně když měl spát, ale zároveň byl úžasný klidás. V 8 měsících zjistila doktorka ochablé svalstvo zad a rukou a začali jsme řešit rehabilitace. Významně mu pomohly, ale nevyřešily problém. Dodnes je dost slabý a rukama se moc neudrží a hlavně při pádu poznává tvrdost podlahy nosem, protože rukama to nezvládá zastavit. Pak přišlo očkování MMR. 10. den najednou vysoké horečky 41°C, které trvaly 3 dny. Byl osypaný po celém těle a mě to velmi vyděsilo. Stále jsem si myslela, že to je normální, ale začala jsem o tom více přemýšlet. Trpěl nechutenstvím, nechtěl ani pít. Od té doby, co chodí do školky a co jsme se přestěhovali blíž přírodě a čerstvému vzduchu, se v jídle trochu zlepšil a už i víc pije, ale slabý na ruce je pořád. Velmi špatně přibírá a je to kostříčka potažená kůží. Chybí mu i železo.

Dcera Michaelka má vyrážku, jejíž příčinu se nepodařilo zjistit. Je očkována hexavakcínu, ale MMR se budu snažit posunout co nejvíc i za cenu toho, že nebude chodit do školky.

Nikýsek nemá zatím přeočkování v 5 letech a v říjnu mu bude 6 let. Nynější pediatrička nám více naslouchá, ale obávám se, že situace ji nutí být k vyžadování očkování důsledná, takže mě bude honit. Dnes už vím, že odborníci doporučují aplikovat vakcíny postupně, ne více vakcín najednou. Překvapuje mě, že to doktoři nevědí. Dnes se domýšlím, zda mohlo za odmítání mého prsu Nikým a jeho časté koliky břicha právě očkování. Nikdo mi to nedokáže potvrdit ani vyvrátit, přestože neustále slyším, že jsou to jenom domněnky.

G. F.

NEUTUCHAJÍCÍ NOČNÍ BĚSY A VYRÁŽKA VČETNĚ PETECHÍÍ PO APLIKACÍ VAKCÍNY MMR

Jmenuji se Olga, bydlíme u Plzně a máme dceru Valérii, která prošla očkováním vcelku v pořádku až na poslední očkování vakcínou MMR – spalničky, zaruděnky, příušnice.

V době očkování Valérii bylo 16 měsíců. Je to velmi šikovná, učenlivá a hodná holčička. V době očkování byla Valinka zdravá (asi 2 měsíce před sice tedy prodělala nějaké virózy, ale z tohoto důvodu jsem očkování odkládala až na dobu, kdy bude Valérie úplně v pořádku). Byli jsme upozorněni, že se může objevit vyrážka. Je to prý v pořádku, pokud nebudou horečky.

Asi po týdně se Valince vyrážka skutečně objevila, byly to až takové petechie neboli krevní podlitinky v podpaží (drobné krevní výronky do kůže a sliznic velikosti vpichu špendlíku) a k tomu zarudlá vyrážka. Krupička se jí poté objevila i nad zadečkem a na zádičkách.

«V tu dobu se také začaly objevovat noční hysterické děsy, u kterých Valérie začne řvát, jako kdyby jí nohu řezali.»

V tu dobu se také začaly objevovat noční hysterické děsy, u kterých Valérie začne řvát, jako kdyby jí nohu řezali. Nejsme schopni ji z tohoto stavu probudit a uklidnit. Poté jí trvá jí dlouho, než se uklidní a usne.

Vyrážka se tedy již pomalu lepší a to je malé dnes 18 měsíců. Noční děsy však přetrvávají. Nejvíce jsme z toho špatní s manželem, protože nevíme, jak máme dceři pomoci. Noc co noc nespíme. Odráží se to i v našem běžném životě, kde nemůžeme z důvodu nevyspání normálně a plně fungovat.

Nyní jsme již nasadili homeopatické léky a věříme ve zlepšení.

maminka Olga S.

NÁŠ BOJ S ATOPICKÝM EKZÉMEM

Syn bude mít zanedlouho 19 měsíců. Jsem se synem sama, snažím se pro něj dělat to nejlepší. Syn se narodil sice o 3 týdny dříve, ale jako zdravé miminko, bez komplikací. Domů jsme odcházeli plně kojení.

Uběhl nějaký čas a přišlo na řadu první očkování v 9 týdnech. Důvěřuji své pediatričce, protože je jedna z nejlepších tady u nás. Nenapadlo mě tehdy hledat informace, zda-li to není moc brzy. Po dlouhém přemýšlení jsem se nakonec rozhodla naočkovat i Synflorix. Do té doby, než byl poprvé naočkován, neměl žádné potíže. Od prvního očkování se mu objevil ekzém.

Dostali jsme spoustu mastiček, které buď nezabraly, nebo jen na chvíli. V pěti měsících, při třetí dávce očkování, už jsme dostali žádanky na alergologii a na kožní, protože to bylo neúnosné.

«Do té doby, než byl poprvé naočkován, neměl žádné potíže. Od prvního očkování se mu objevil ekzém.»

Všechna miminka okolo nás měla krásně hladkou kůži, bez ekzému, ale my jsme měli věčně osypaný obličejíček, nemohli jsme ani používat žádnou kosmetiku. Na kožním nám bylo řečeno, že syn trpí atopickým ekzémem. Do té doby jsme si mysleli, že je to jen miminkovský ekzém, který časem zmizí.

O pár dní později byla na alergologii zjištěna alergie na vejce. V osmi měsících byly zjištěny další alergie, a to na mrkev, sóju, kakao, hrách. Alergeny jsme vyřadili prakticky úplně (zakázané je nemáme) a v tu chvíli došlo k velkému zlepšení a atopický ekzém se ztratil také. Sem tam se nepatrně objevil, ale nebylo to nic závažného. Radovala jsem se, že máme konečně pokoj, ale předčasně.

Na začátku května 2015 syn poprvé onemocněl (do té doby neměl ani obyčejnou rýmu) – měl zánět průdušek, dostal antibiotika, nějaké kapičky a během dvou dnů byl osypaný. Už v tu chvíli mě to mělo varovat, ale údajně se jednalo jen o reakci na léky. V půlce června jsme doočkovali 4. dávku Infanrix Hexa a Synflorix.

Asi dvě hodiny po očkování měl už teplotu 37,5 °C, ale nijak mě to nevyděsilo. Po dvou dnech byl bez teplot, ale 7. den se mi osypal krupičkou. Další den ráno už měl slitá ložiska po celém těle, v ohybech mokvající ekzém a poprvé ho i svědilo, takže byl rozškrábaný.

Ihned jsme šli k lékařce. Dostali jsme kortikoidy v tabletách s tím, že když se to nezlepší, máme přijít znovu. Za týden jsme tam šli opět, zlepšení bylo dva dny a pak se to zase zhoršilo. U lékařky jsem hlásila, že to prostě reakce na jídlo není (jak mi bylo řečeno), analyzovala jsem jídelníček posledních 14 dní, ale a nic, co by mu vadilo, neměl.

Na moji otázku, zdali to může být reakce na očkování, mi bylo sděleno, že ta možnost se nevylučuje, ale že tohle je reakce na jídlo a že máme jít znovu na alergologii.

Lékař na alergologii si nás vyslechl, syna zkontroloval a řekl, že je to jasná reakce na očkování. Předepsal synovi dvoje homeopatika, máme zákaz momentálně cokoliv očkovat a museli jsme na nějakou dobu vysadit mléčné výrobky. Po třech týdnech jsme ve výsledcích z krve měli potvrzeny různé alergie a dostali jsme zákaz naočkovat Priorix kvůli vajíčku.

Nežádoucí účinky nám byly tedy potvrzeny na alergologii a osobně jsem je hlásila na SÚKL (po dohodě s ošetřující pediatričkou).

Od návštěvy alergologie jsem přestala věřit v jakoukoliv chemii a užíváme pouze homeopatika, ve které ještě trochu věřím. Začali jsme používat pouze přírodní produkty, bylinky a s ekzémem úspěšně bojujeme.

Kdybych mohla vrátit čas zpátky, naočkovala bych jen povinné a ještě s co největším odkladem. Teprve teď si zpětně uvědomuji, že veškeré problémy s atopickým ekzémem jsme měli, až když jsme začali očkovat. A to jsem si myslela, že dávám synovi to nejlepší.

Do budoucna se budu hodně rozmýšlet, zda-li mu ještě nějaké očkování dám, protože ten pohled na dítě, které se jakkoliv trápí, je příšerný. Možná to pro nás budou komplikace, ale zdravý syna je pro mě důležitější, než nějaké zákony. Nebojíme se a budeme proti tomu bojovat, jak jen to půjde.

maminka Petra A.

NEVĚŘTE PŘÍBALOVÝM LETÁKŮM – ŘÍKÁ LÉKAŘKA

Manžel i já známe ze svého okolí děti, které měly nepříznivou reakci na vakcíny. Proto jsme se otázkou očkování po narození naší dcery začali zabývat velmi intenzivně. Rozhodli jsme se pro individuální očkovací plán nastavený tak, abychom stihli očkovat a doočkovat v termínu stanoveném vyhláškou.

Vybrali jsme si vakcínu Pediacel (neobsahuje žloutenku typu B) a zvolili jsme schéma 2+1, které je v pořádku i podle příbalového letáku. Měli jsme v úmyslu začít s očkováním v 10 měsících věku, ale dcerce rostly zoubky a trápily ji s tím spojené obvyklé problémy, teploty, rýma, únava, rozmrzelost. K tomu se kolem prvních narozenin přidal kašel, takže nakonec první vakcínu dostala ve 13 měsících.

«Asi po půlhodině spánku sebou začala jakoby zmítat a škubát celým tělem. Vůbec jsme nevěděli, co se děje.»

První den po její aplikaci probíhalo všechno dobře. Byla trochu unavená a měla lehce zvýšenou teplotu. Druhý den se bohužel situace zhoršila, teplota se postupně zvyšovala a ve večerních hodinách najednou vyskočila až nad 40 stupňů Celsia. Než jsme se stihli rozhodnout, co budeme dělat, tak dcerka usnula. Asi po půlhodině spánku sebou začala jakoby zmítat a škubát celým tělem. Vůbec jsme nevěděli, co se děje. Jen jsme odstranili věci, které ležely v její blízkosti, aby si o ně neublížila. Za dvě nebo tři minuty našťásti tento záchvat odezněl. Do nejbližší nemocnice to máme asi 3 km, proto jsme dcerku vzali a odvezli jsme ji tam sami, sanitkou by to nejspíš trvalo déle.

Na pohotovosti dcerku prohlédla starší paní doktorka, která ihned řekla, že se jedná o reakci na očkování a že se u ní vlivem vysokých horeček pravděpodobně objevily febrilní křeče. Kvůli křečím nás poslala na dětské oddělení a doporučila několikadenní hospitalizaci a sledování. To, co se ovšem dělo na lůžkovém oddělení, bylo až neuvěřitelné.

Následovaly dva dny opakovaných odběrů a návštěv lékařů, kteří se snažili najít příčinu těch přetrvávajících horeček. Všichni okázale ignorovali naše

upozorňování na to, že dcera byla očkována a že tento stav je v příbalovém letáku uveden mezi nežádoucími účinky. A to dokonce mezi velmi častými reakcemi, tzn. že se má podle výrobce objevit u více než jedné osoby z deseti. Doktoři se neustále pokoušeli prokázat, že dcerka má virózu a jedná se o nešťastnou shodu okolností.

Zcela absurdní byla situace, kdy na pokoj přišla jedna lékařka, která si nad utrápenou dcerkou mumlala, co jí tak asi může být. Řekla jsem jí, že to sice nikdo nechce slyšet, ale že dcera byla před třemi dny na očkování a tato reakce je uvedena mezi nežádoucími účinky v příbalovém letáku. Odpověď paní doktorky mě opravdu překvapila: “Já jsem nikdy neviděla nic jiného než lehce zvýšenou teplotu první den po očkování. Příbalovým letákům nesmíte věřit.”

Všichni nám neustále tvrdili, že dcera má virózu, údajně to prokázaly provedené testy, ovšem jejich výsledky (dělal se jen kontrolní CRP) nám nikdo nechtěl sdělit. Manžel měl v úmyslu probrat je s lékařem, který měl zrovna službu, ale ten se s ním bohužel odmítl setkat. Jedna ze sester nám mezi řečí řekla, že hodnota CRP je 5. U nezajímavého lékaře jsme si ověřili, že toto je hodnota u zdravého jedince a neprokazuje virovou nákazu.

«... jednalo o reakci na vakcínu a že dcera už nesmí být dále očkována stejnou vakcínou...»

Následující den, kdy teploty stále neklesaly, jsme se s manželem rozhodli podepsat negativní reverz a vzít dcerku domů. Usoudila jsem, že měřit teplotu a aplikovat čípky můžu i doma. Nic jiného se v nemocnici stejně nedělo. Z pohodového, usměvavého dítěte se za těch několik dní stal vyděšený uzlíček, který se strachy rozplakal pokaždé, když se otevřely dveře. Nikdo s ní nejednal v rukavičkách, ale to by bylo na jiný příběh.

Po návratu domů se stav dcerky pomalu zlepšoval a my jsme začali situaci řešit s naší dětskou lékařkou. Její reakce nás po zkušenostech z nemocnice vlastně ani nepřekvapila. Sdělila nám, že výsledky tomu sice neodpovídají, ale ano, dcera měla virózu.

S tímto jsme se ale odmítli smířit, a tak manžel následující den zamířil do specializovaného očkovacího centra. Jsou tam dlouhé objednací lhůty, ale on měl štěstí a podařilo se mu probrat dceřin zdravotní stav s jednou z tamních lékařek. Ta mu bez váhání potvrdila, že se jednalo o reakci na vakcínu a že

dcerka už nesmí být dále očkována stejnou vakcínou, protože by to pro ni mohlo být nebezpečné, a sestavila individuální očkovací plán.

Důležité pro nás bylo i nahlášení nežádoucích účinků na SÚKL. V nemocnici i u pediatra jsme to zkoušeli marně. Hlášení odeslala až lékařka ze specializovaného pracoviště.

S informací z očkovacího centra jsme naši dětskou lékařku neseznámili, našli jsme si jiného pediatra. Naši důvěru ztratila už předtím, než popřela reakci na vakcínu, tohle byla jen poslední kapka. První zkušenosti s paní doktorkou byly přitom skvělé, probrala s námi naše důvody pro odklad očkování, výběr vakcíny, společně jsme naplánovali termíny očkování. Potom jsme v roce přišli na povinnou preventivní prohlídku a její chování bylo úplně jiné. Jediné, co ji zajímalo, bylo to, že je nutné dcerku okamžitě naočkovat, dokonce bez ohledu na její tehdejší zdravotní stav (síťavý kašel). To jsme samozřejmě odmítli, nesouhlas jsme potvrdili i podpisem v kartě.

«Důležité pro nás bylo i nahlášení nežádoucích účinků na SÚKL. V nemocnici i u pediatra jsme to zkoušeli marně. Hlášení odeslala až lékařka ze specializovaného pracoviště.»

O dění kolem očkování se zajímáme stále, proto jsme důvod nemuseli hledat příliš dlouho. Prohlídka se totiž uskutečnila krátce poté, co se začala projednávat novela zákona o veřejném zdraví a ze všech stran zaznívaly informace o likvidačních pokutách pro lékaře, kteří neočkují.

Dcerka je naštěstí zcela v pořádku a další očkování bude probíhat s přihlédnutím k jejím individuálním potřebám. Přesto se mi hlavou honí řada otázek. Z jakého důvodu všichni tak usilovně popírali reakci na vakcínu? Jak máme důvěřovat lékaři, který dělá svá rozhodnutí ze strachu?

Michaela S.

OČKOVÁNÍ MĚLO MOU PLNOU DŮVĚRU, NEŽ...

V roce 2010 jsem si zaplatila očkování proti rakovině děložního čípku vakcínou Silgard. Očkovat jsem se nechala na základě doporučení mé gynekoložky. V době očkování mi bylo 30 let. Vůbec mě tehdy nenapadlo, že by očkování mohlo mít jakékoliv nežádoucí účinky. Měla jsem v něj naprostou důvěru. Neodradil mě ani názor tehdy mého přítele, nyní manžela. Říkal mi, ať si to rozmyslím. Dle něj šlo v případě této vakcíny především o tah farmaceutických firem. Podezřívala jsem ho, že je mu líto oněch 10 000 Kč, které jsme za očkování zaplatili. Byla jsem si jistá, že pro své zdraví dělám prospěšnou věc. O případných komplikacích a nežádoucích účincích vakcíny mě má lékařka

«Nejvíce zarážející je fakt, že obě mé gynekoložky naprosto popíraly souvislost krvácení s očkováním, přestože je krvácení uvedeno v příbalovém letáku vakcíny mezi nežádoucími účinky.»

neinformovala. První dvě dávky proběhly v pořádku a bez zvláštní reakce. Po aplikaci třetí dávky jsem však začala krváčet z děložního čípku. Byla mi předepsána různá antibiotika a krémy, které měly krvácení zastavit. Nezabíralo bohužel nic. Byla mi navržena konizace čípku. Z důvodu plánovaného těhotenství se od ní ustoupilo. Změnila jsem tedy gynekoložku, ale ani ta mi nedokázala pomoci. Trápení ustalo až po čtyřech letech, kdy jsem podstoupila detoxikaci organismu. Nejvíce zarážející je fakt, že obě mé gynekoložky naprosto popíraly

souvislost krvácení s očkováním, přestože je krvácení uvedeno v příbalovém letáku vakcíny mezi nežádoucími účinky.

Po této osobní zkušenosti a po nastudování velkého množství literatury své děti neočkují. Mám strach z možných nežádoucích účinků.

Mgr. Petra A.